

۱۰۰۸۹

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتاب دیوانه کسبیل

مؤلف میرزا محمد آغا خدیو (در بر نامه نویسی محمد علی باقر خانی)

موضوع تاریخ - فلسفه - ادبیات - ۱۰۰۸۹

شماره ثبت کتاب

۸۶۵۲۸

خطی - فهرست شده - ۱۲۴۹۷

تج ۵۵ ص ۷۵

کتابخانه باقر ترقی شماره

۱۱۵۳

بازرسی شد ۳۶ - ۳۷

بازدید شد ۱۳۸۵

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

۱۰۰۸۹

۱۰۸۲۸

۹۷

بعضی آند العربیه
۶۵۶۷
الترغیبات
۳
الترغیبات
۲۲
۶۲۴۵

۴۸
القصص اند الفارسیه
۶
المشویات
۵
الترغیبات
۴
۱۰۰۹۱
۱۶۲

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام
على من لا نبي بعده
وبعد فقد انقضى
هذا المجلد من
الترغیبات
والقصص
الفرسیه
والعربیة
التي
ترجمها
هذا
المترجم
في
السنه
الشمسیه
۱۰۸۲
والهجریه
۱۶۶۵
في
المرکز
العلمی
بکتابخانه
المجلس
العلمی
الایرانی
تحت
رقم
۱۰۸۲۸
وتم
تدوین
هذا
المجلد
في
السنه
الشمسیه
۱۰۸۲
والهجریه
۱۶۶۵
في
المرکز
العلمی
بکتابخانه
المجلس
العلمی
الایرانی
تحت
رقم
۱۰۸۲۸

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22

۱۰۰۸۹

۱۲۷

خطی - ف

۹۷

بر آسمان ولایت دوازده رجب و آفتاب بخت بر در اوج کمال قضا و
 آتش روح احمدی بر بخت آتش او دوازده مثال مثل دوازده ماه و
 دوازده کوب آفتاب بخت نموده استقبال ستاره کان سپهر ولایت
 و شرف که این اندر نقصان احراق و وبال را آفتاب بخت صدور این نجم
 مثال صورت تفصیل آید از اجمال **باب** خانه محبت خانه فقیر را با تقصیرش
 زلال لوال افضل فیوض سماویا احمد محمد بن عبد الله بن عبد الصانع انوار
 افاض الله تعالی شایب جوده البحر البیرونی صغیر تیر سالکان مسالک عرفان
 و طالبان مطالع و فو و وجدان می بخار که در عقول آن شایب و مبادی سلوک
 نظریه صیق صدور و خفایان جهان از کلمات بعضی از او آید است که شایب جوده
 در کسوت دوزخ نظریه و لباس استعارات شریعه معنی چند جلوه می داد و نظریه
 خطاب بکار افکار را از جمله دیوان اتفاق ظهور می داد و از خوف چشم غم
 دیوان آدمی مثال آدمیان دیو خصال تعالی ستاره صورت آن بکار می کرد
 تا آنکه علم غیبی بدو که حدیث شریف بودی شده که آن که کسور تحت العرش مضامین
 است الشعراء از دیده لا محاله بر سلسله غلام سطری چند رسم یاد کاری در سنگ
 کسره

کشتی روان را به کل بویا سید کوری جاسد درون و دوستان حق بر دین باغ
 و دوستان هر کل کاند درون بویا بود آن کل از اسرار حق کو یا بود بوی ایشان غم
 الفی شکران که عالم سیر و پرده دران امید از ناظران با بصیرت که از آریا
 رنوز و اشارات دانسته حل به حقیقت مجاز تو مانند تعرض فی قولی بللی و تارة
 بنده و لایلی عنیت و لاهند و در صد و افزا و تقصیر و تجرید و نیاید به بالایی
 من لم یزق لوقه البوی فشتان مایل المعانی فی المصنوع و توضیح اسرار زیاده بر
 نخواهند و کان با کان قمارت ذکره فقط فیض اول التال عن الخیر مصطلحات
 مر ابدال را که باشد زان خبر احوال را الحی مرغان را اگر اوصاف شوی بر مراد
 مرغی واقف شوی که بر ما موزی صغیر بللی تو چه دانی کچه دارد با کلی
 یا ای یقین شمر و او الود و او الود غیر یسین السکر و سین الشکر غیر فاء الفناء و
 به تمام السکر و من هذه المراتب اصدت هذه الخوف الرابع و خوف فطرت
 صورة یوسف فلذا صار اول مستی به الحی محبوب و معشوق و حیثما اطلق لفظ
 یوسف فی کلام العرفاء فالمراد به هذه المراتب الاربعه العلیا ان لا یکن من علی
 کیلاری الحق و در این فتنه و قد تقدم فی هذا البوص الی التحصین و وضعی فیکنه

۱۰۰۸۹

۱۲۸

۷

ورت جوہر علم لواحیل لی انت من بعد الوسا ولا تحمل جبال مسلمان
 دمی یرون اقیح ما یوقر حسنا قلوب العارفين لیا عیون تری ما لایراه الناظرین
 والستہ سہ قد تاجی بعیب عن کرم الکاتبین واجتہ قطیر غیر ریش الی ملکوت
 رب العالمینا ویرفع فی باض القدس طورا ویشرب من کنوس العارفين **و**
 نظرت سورۃ اول نظرة ففتبت عن الاکوان وارتفع اللبس ومار الی فی
 لاند ایجا لکم وحضر تکم حتی فتت فیکلم النفس ورتوتہ الفکر الصبیح اصولا سارکة
 اور ارقبا الصدق والقدس فروح ریتی والخیال جاتی وعقلی مصباحی مشکوتہ
 احسن ربنا ظلمنا النفسنا وان لم نقولنا وترحنا لکنون من الناس من رسالنا
 ان نسینا او اخطانا رسا ولا تخلفنا ما لا طاقہ لنا سوا عفت غنا واعفنا وارحنا
 مولنا فانصرنا علی القوم الظالمین ولا حول ولا قوة الا باللہ العلی اعظم **العصا**
 دکت ناری برزات المثنائے ۱ ذرا وکجرتی صوت الغوائے
 وانسی ذکر با ذکر کی سوا ۱ ما فیا البقی البقی من عیاسینے
 فصرت افوج من اشجان قلبی کجانات مطوقہ بیا سنے
 ترکت الوطن فی اخاء دار ی وصرت جوب فی طلب الخبا

سار کرم لیلی زمار اوقتی
 سنیا ولاحث من حکم

فیتیانفخ ارحل مہبت
 وکنت تقفی فی کل صین
 وصدری کان للوسواس کرا
 فیتجت الصبا بثلثو سبیلے
 وکنت مجاہدان بوسیری
 وصرت مساعدا آیام شہری
 وزادت حرقتی دلمیشتی
 فجات جذبتہ من عطف ریتے
 سبقتوا بعصار المعالی
 وعاتت جرتی برد اسلما
 قد انشقت سوا فی طباقا
 ودرگت شامات جبال جمعی
 واما انا طار من غیر ریش
 طویت بجذبة سبعا شدوا

فکدرت اطیر من شہک اربابے بسکای عیان
 نصاریف اموی کالصولجان شہک اربابے
 وانکاری جنایتہ کل جابینے نصف جان
 فطرت من العاصم والکاتبے فوجیل
 سلوی حاکم سیر السوائے عکس
 واتدنی الغرام علی التوائے عیفت
 ولح البرق من کج شامینے راجعہ انطی
 وبتل لوم زرنی بالہتائے سوی
 وصارت سبقتی بضر اربانے ان
 ویزان الخصاصارت جنانی شہک اربابے
 فکانت وردہ مثل الدمان رن
 واراضی بدلت تبدل ثنائینے رن
 الی علا درای قلل المعانے رن
 وادیت الی حجب لائے سنے رن

[illegible]

نقص الوشاة السود قد نالوا ^{المنه}
 سده اسبيل السبيل عن وادي
 بذا وقد وجهت وجهي للذي
 ابرى البراهمه الجارمده
 يدي على صنعتي قبل سطر
 انبي لنا واد الوجود مجوده
 لولا تجلي الجود ما است لنا
 جود من الحق الجواد ووجدنا
 ختم رساله اول الفيض الذي
 وادي الولايه بابها الاثنا عشر

منی سلام الله بخو جفا بهم
ماست نیران بقدح زنا دی

فخيلة قد خان الزمان الرقيب
لوت وشي بالعدا مضرم
وتم نسيم الروض وهو مطيب
وقلي في طامو صدر يمدب

۱۱

۹
 لَمَّا رَأَوْا طَعْنِي وَفَعِي بِرِشَادِي
 حَمْدُ اللَّهِ الرَّبِّ بِالْإِصْدَاعِي
 أَبَدَكَ الْبَقَعُ لَابِدَايِي
 مِنْ غَيْرِ تَحْرِيكِ الْبَنَانِ الْهَامَايِي
 بِمِضَاءِ تَزَلُّلِ الْبُغْيَةِ مَوَادِي
 مِنْ بَاطِنِ الْبُودِ الْقَدِيمِ الْفَادِي
 الْوَارِوِ جِهَاتِي بَيْنَ عِبَادِي
 وَبِهِدَا الْوَارِوِ جِهَادِي
 شَهْطِي الْمَاءَ وَسَالِي الْوَادِي
 سَادَاتُ الْكُلِّ قَوْمِي بَادِي

[illegible]

فيا عجايب شفاءه
وقلبى في بحر الهوى قلبه
وعمرى من كاس المنية شرب
ليطرد زنج الطير والودج شرب
ليطرد جمل قنفذ هو وطرب
ويهرب من جفن مستح وشرب
تخف له الامواج والجمع شرب
ينوح له روعي وفنى شرب
منارة العين نهي وشرب
هو مع القلب الميم شرب
له شمس والقفا غيب شرب
به صابر بدرى طالع لا يغيب
حتى انبتت زهره منه كوكب
في القواوي شفاء لا يغيب

ازیم ز کام
فریاد است فخر در خوان
قلم زلف و دوس

فيا عجايب من شأنته هو يطرب
وقلبني في بحر الهوى قلب
وعمرى من كاس المنية مشرب
يطرب ربح الطير والورج نجي
يطرب لها قفزة هو وطرب
دنيا وزين جنس من ورك
تخف الاواص والجم يسب
ينج له روي ونفس تذب
مستاراة العين نهي ونك
هو امع القلب الميم نصيب
له او شمس والظافر عن غيب
به صدار بدرى طالع لا يغيب
نهي اجنبت الزبرجانه كوك
في القوادى ثياب المايه

به قام قلبى و الفؤاد المغذب

قفاض هناك الماء والله مطلب

وقد كنت حسبا مظلما مكاشفا
أفاض عليه الله نور لطيفتي

وذلك فو شمع من طور احمد عليه من الرحمن خير تحسني

الى سورة في القول والفعل والهدى
وفيما حوى قلبي به وطوسي

م احمدی خلف الحق سید الکونین
سبیل النبی المصطفیٰ صبر غریبی

رسول الله ثم كنيت ووارث علم الله من غير شئتي

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor discoloration and small dark spots, possibly due to age or handling. A faint, irregular brown stain is visible near the bottom center of the page.

و کج حبش الحق تحت لواء

شربت محتاجه في جابه

عشقت ذاك الوجه في سحابة

ولا يذم العتو إلا بالضرورة

لطفه ادا لاضرر. بوصول

وقد نفي أوصلوا يا جمهو

وما اظننوا انهم

18

100

فیظهر دهر ابعده ما کان خافیا
و یکنج حبش الخ تحت الواء
و کجیه البیض الفضا عصابة
شرت حیا جفی فاجاه
واصبح کرانا و مال نشوة
عشت ذاک الوجدی منجاة
کلیف اما اظھر الوجه لا معا
ولا یزیم العشق الا التی روت
الا انی غیبه متبکک
لطیفه اولا لیضن بوصله
تطارت العیان عیا الجمالهم
وقد بنو اوصالوا باجمع
والی بذلت المال العوض و نه
وما اخذنی فی لونه لا یلم

وطاف لوط وذا الكفل بعدة
وطاف في السباط والبس النبي
وطاف في الصديق يوسف
والله انما الفضل تعدده
ومحبته انما رسل صاها
ومسدا لولا لاية بارعا
سيرة ممدى الزمان مساورا
ويافه مارات لال محسنة
ويلاعد لا بعد ظلم ومحنة
فيصير الحق بالحق صاها
وقيل جراتم دجال عصه
به يقدي عيسى ويجمع الورى
وتخبر شرق الارض بعدو بها
ويرفع القول الخلاف من الورى

وطاف ذكرنا الشقيق بصفته
وطاف في الشمسية الغيتي
واولى اسمعيل فيه بقدر يتي
ومسدا ابل رست كجارتى
فانصرف الدنيا بوزنوتى
ومس طوع الشمس ممدى قمرى
مورا اصيلون القلام بطلعتى
ونقل الى الزمان استغنى
بوزن بيان الحق وجه اسطى
ونسى دعاء الزمان في دل غيتى
وبنزل عيسى من رفيع غلتى
عليه ويدوق دين وقلقى
وتفتح ابواب السعيا ببركتى
ولا يفتن الاخوان من حدقى

بالحلم

فيظهر اسم الواحد الحق بارعا
وربى لاسما حسنى كثيرة
وعاقبة للتقنين سبابة
وذلك بعد اذ كرفا الفس قاطع
ايستبدى حال انقارى لوجهكم
وقد اصبح له اعي اليك كقرا
فمقل واصنع ذا الفقار بمجة
مبشرة ثم الذين بلونهم
اندر تبوا الاثمين والحق وهد
وقالوا انطق والفضا كواذا
وقال ان الحق بالحق صاها
فان لكم اليوم اكملت دينكم
ولو كان دين الحق بالحق قائما
وقد جعل الله الخلاف علامة

وتجنى به كماله من خلقى
وتكمل لسلطان حق مدونى
من الله فى الشرى من ابراهيم
يقوم على اسم الله من بعدى
قد ابعثت الايمان من طوعى
تكملة لآية الهوى والضلالتى
فصنوتى صوفية فلسفتى
بجرة قدرية ثورتى
فابعد حق غير ربح الضلالتى
وليس من الحق الحق نفسى
وتكلمه الحق بربيع جهرتى
ول بعد تجمل الى النظر حاجتى
اشتت حق الله الحق بفرقتى
لكون الهوى من غير ريب بركتى

وطاف في الدنيا بوزنوتى
وطاف في الزمان مساورا
وطاف في الصديق يوسف
وطاف في الشمسية الغيتي
وطاف في السباط والبس النبي
وطاف لوط وذا الكفل بعدة

وطاف في الدنيا بوزنوتى
وطاف في الزمان مساورا
وطاف في الصديق يوسف
وطاف في الشمسية الغيتي
وطاف في السباط والبس النبي
وطاف لوط وذا الكفل بعدة

لو جاز بالظن القيد عند قسم
ولو قدم ظن الظن وبراء الوري
والامه است بعد البيان محجة
مساهدي وجود الحق عدم انهم
هذه الاعتقاد فاسد في طريقه
اكن كبد الله في نور علم
ومن يستوي من كان في التوراة
لنا لقوة بالمصطفين اول النبي
فمن نصب البغضاء يوم النافعة
وذلك معنى اصلي كلامهم
فان الله اما انصب والتمس
ولكنهم ساروا فاسرهم
وذلك حين عمل كتابهم
عليهم من الرخص الفاصلي

١٧ لا تنقض البرهان في قول عصدي
لاستفنت الامام عن قول الحق
التي نبوتية علوية
واصح دين الله مجموع الحق
ذلك ان تزيل صاحب الحق
واعدا اننا في علمه من الحق
ومن تاه فيها في زعمها فاستحي
عليهم سلام الله من كل ذي حق
لم يعصبنا من غيرنا حتى
يقول صدق صادق في الروا
وفاصل الحق من طبعه
الى المركز التعللي غايه جيني

١٨ جولي اس مقدم توفيق
لا نبي سكتف توضع
نحت بر حبه عيون الحق
مستغفرين لهم دموع تسمع
وعيونهم من دهم لانه مع
وقلوبهم من علمهم لا تفرغ
وتردوا فاقولوا لم يقبوا
وعن اليقين انهم تفضلع
مستوفون في حقهم لا يرفع
قد ربوا او حسوا او استعوا
ولقومهم دياستيفاء ادعوا
واستكوا امرنا علم شرع
حلف التقي عن كل شين انزع
وبغيره ان الله فيها اجعوا
باب العلوم اخو الرسول المصطفى
استنبطوا بالظن احكام الله

جولي اس مقدم توفيق
لا نبي سكتف توضع
نحت بر حبه عيون الحق
مستغفرين لهم دموع تسمع
وعيونهم من دهم لانه مع
وقلوبهم من علمهم لا تفرغ
وتردوا فاقولوا لم يقبوا
وعن اليقين انهم تفضلع
مستوفون في حقهم لا يرفع
قد ربوا او حسوا او استعوا
ولقومهم دياستيفاء ادعوا
واستكوا امرنا علم شرع
حلف التقي عن كل شين انزع
وبغيره ان الله فيها اجعوا
باب العلوم اخو الرسول المصطفى
استنبطوا بالظن احكام الله

استكثروا التاتال في قياتهم
 والله انزل في القاب بيتنا
 ما بعد حق في الحقيقة ثابت
 والتي خض ليس فيه كثر
 وستموا احد احلوم عصاة
 قد اكرو افض الما و امره
 فاسعوا الى ذكر الله صلوة
 قتل الرسول المصطفى وصية
 وزواجر الاطيان في نصيبها
 وتوار الا جاز من انارهم
 والمجد التسبيح من اجارهم
 وبذاك افصح في الفقه صدقنا
 وفرة اتقى القراح صريحة
 الناس شتى في سلوك سليم

اود آوهم اربابهم دنيا همو
 خوفا على النفس الزكية منهموا
 حتى اذا اذن الاله مبصره
 ببدا فيظهر كل حق مكتم
 والقي ذرئ ابقاع اليه
 ويدتر الاعداء في عدوانهم
 وانبل شفي غلبه باهم
 ولبصير فهم بالنا محمد
 ما رب الخوعدك الحق
 واذن وليك ابن بنتينا
 والارض على تدور ارض

جنت اور مع حمر اعلیٰ الوفا ہے

از روحی الحواری بالکمال ہے

از خدا علی و از الطوف بکر ملا

اوبانهم واما ما تقرر
 او كل حين كمن يطلع
 ويحرق جبين الذي وثقوا
 والحق يصبح ظاهرا مستبين
 والحق اولى ان ياج فيصع
 ويظهر الاضيق بما لم يصع
 بالبصيص والسم الطوال فيقطع
 ممن خافوا لغشوم الكلع
 بذى دار الحق فاع لم يقطع
 كل سفير الوجه المسير فيقطع
 والعلم حق موهبه مطوع

وذكرهم عن البسطوات

۹۲
 زرد اصحاب الناس طر النقص
 زرد اوراق العالمين بكاسه
 زرد اصحاب العلم من هم وزه
 زرد شيخ الصواع عطلت
 زرد به هم المبادل فنت
 زرد بشفقت موزنا النلى
 زرد على مجد تدم قصره
 زرد على اصل العدم وزعه
 زرد على الدوح العظيم وظله
 زرد على البدر المنير ونوره
 زرد على شمع الشيوخ بعصره
 زرد على المزن الطول بعينه
 زرد برح فالص في مصابه
 زرد افلا في ساحل على
 مر اسم فضل عفن طر استه
 مر است علم الموت بعد واثله
 وولت صفوف النفل نيزه
 عن الذكر بعد الصوم والصلوات
 واحقوت سكوني الهوا فاني
 وكم كملت لاطراد والصباه
 واكلى على البنان والشرافه
 واكلى على السبان والنجراته
 واكلى على الاوار والثمراته
 واكلى ضياء في دجى الظلماته
 واكلى على من دب عن حرمانه
 واكلى على مقبدا لملواته
 واكلى باصرنا بلا دعائيه
 بجاي وبكى صفى ورواينه
 بر

۹۱
 كبت لا اكلى الزمان ساعدا
 كبت وبليت الزمان اذا نلى
 سقى الله قبر ائمتن العلم والذى
 هو القبر اوى شخص علم روايه
 هو القبر فاض الرمن من رجبته
 هو القبر على قبر علم وحكته
 هو القبر عظم الله رزقه
 هو القبر فنادى عبد الله حيث ارته
 سماه بن بالارمان والزفراته
 فاسعدن او اسفغن حتى نفوته
 فوقي وجه العصر واحد وهره
 نقب غماني اتري وبقعه
 وحلف وسط الموق بعد دموعها
 فعداه فعد الارض والصلوبها
 بصمت الاذان عن دعواته
 كسى الغواوى فانمى الفلواته
 وحلف على الاكباد بالخرقائنه
 فزوى به الصديان بالثقلاته
 وقبر طلم فاز بارحمانه
 وقبر نرى صفى انما تائه
 يقول بخر الحزن والقطراته
 نواحى علم اللغه والقطراته
 صفوف الدجى بالخرقائنه
 نزال البياض صاحب الصدقاته
 نوذرت لاحتها بالخرقائنه
 وما روى بل جبابته تائه
 وامطرت الاوار بالبرساته

مجلس اول

Handwritten text in Arabic script, likely a continuation of the manuscript's content, possibly a signature or a note.

کلاه مسترانی کو در فلک ۲۵ همه ام را کفین بخشید رخ
 کشته ز سیل داشت خانه طایفه ۲۶ فاکر کاه ترا سیل و بستر رخ
 بر کف از استین طایفه ای که بابت خدای خیر رخ
 آید یون بن ارجا و خیر رخ
 مطهر الانوار جان مهر رخ
 بگرداننده افشای رخ بر رخ
 غلغلی کل آتش که در جگر رخ
 کسب حال پند از صافی رخ
 سبیل اگر کرده بود در دست رخ
 مایه وقت عاشقانه به کام رخ
 در دست جود روح اله بزرگان رخ
 در دست که گشته به رخ
 مشهور سپاه بر سر رخ
 کوکب ملک طایفه رخ

کلاه مسترانی کو در فلک
 کشته ز سیل داشت خانه طایفه
 بر کف از استین طایفه
 آید یون بن ارجا و خیر
 مطهر الانوار جان مهر
 بگرداننده افشای رخ
 غلغلی کل آتش که در جگر
 کسب حال پند از صافی
 سبیل اگر کرده بود در دست
 مایه وقت عاشقانه به کام
 در دست جود روح اله بزرگان
 در دست که گشته به
 مشهور سپاه بر سر
 کوکب ملک طایفه

همه در اسبهر از رخ ۲۶ در تاجه خاور اندازد
 لغاتش چادر باغ جهان از رخ مجسمه اندازد
 نو و دس شکوفه جلوه کند بلبل از بال بستر اندازد
 نغمه سنج فلک جود درستی از رخ خویش جابر اندازد
 غیرت عشق مایه لعل از رخ خون به سافر اندازد
 شیر قش چو چور کرد و هم دون انسان بر اندازد
 آبیاری کند چو آتش شوق شجر اخضر انکار اندازد
 غمزه ز کس بر افشوش فتنه در محبت گشود اندازد
 چشم آن بنید و برسم نیاز مژه در دست خیر اندازد
 دم قش به نشانه آب دهد ریزه چو حبه اندازد
 سبیل مژه پریشانش اگر که مشک از رخ اندازد
 مشک رفت آسمان زمین عقل اگر در برابر اندازد
 دست زودش با خنثی از جهان مایه محشر اندازد
 دگر که فرود آمد سرشت سحر را با مژده و زلف اندازد

همه در اسبهر از رخ
 لغاتش چادر باغ جهان
 نو و دس شکوفه جلوه کند
 نغمه سنج فلک جود درستی
 غیرت عشق مایه لعل
 شیر قش چو چور کرد و هم دون انسان
 آبیاری کند چو آتش شوق
 غمزه ز کس بر افشوش
 چشم آن بنید و برسم نیاز
 دم قش به نشانه آب دهد
 سبیل مژه پریشانش
 مشک رفت آسمان زمین
 دست زودش با خنثی
 دگر که فرود آمد سرشت
 سحر را با مژده و زلف

خضر شمع همیشه در مرقن ۲۷ و در دل کبر اخضر اندازد
 و او روی گوگرد و خواه شوم
 تا حدی کند خدای جهان
 اگر از روی پید اقلی
 مخلوقه دو الفکار حق خواند
 لغز صفتش به کاه بنزد
 چون شکت کند برای نماز
 دست و پایی بنام نامی و
 مایه دست و پایی در آب
 ساقی نه و بر و حساب
 شمشیر که نه است افتد
 هم که کرک نه زایه
 یک ناری که سینه که دون
 از شمشیر برسم خود بخار

و او روی گوگرد و خواه شوم
 تا حدی کند خدای جهان
 اگر از روی پید اقلی
 مخلوقه دو الفکار حق خواند
 لغز صفتش به کاه بنزد
 چون شکت کند برای نماز
 دست و پایی بنام نامی و
 مایه دست و پایی در آب
 ساقی نه و بر و حساب
 شمشیر که نه است افتد
 هم که کرک نه زایه
 یک ناری که سینه که دون
 از شمشیر برسم خود بخار

بذر از شمشیر از گشت ۲۸ که نظر بر کبوتر اندازد
 لب کافضه و کبک شابه
 آسمان خم شود برسم خود
 شعله و بجای او در دور
 بهر کبوتر و فلک بر شام
 میت این نصف که میگوید
 یا نه روی بادی جنت
 یا بر فرمان کار فرمایش
 دست خیز شود قضا و قضا
 فاش میگویم آن چنان شای
 غم دشمن می بادن شد
 قفس را به صورت ممکن
 رسم ممکن ز قفس امکان
 حلقه افکند که عنصر

که نظر بر کبوتر اندازد
 لب کافضه و کبک شابه
 آسمان خم شود برسم خود
 شعله و بجای او در دور
 بهر کبوتر و فلک بر شام
 میت این نصف که میگوید
 یا نه روی بادی جنت
 یا بر فرمان کار فرمایش
 دست خیز شود قضا و قضا
 فاش میگویم آن چنان شای
 غم دشمن می بادن شد
 قفس را به صورت ممکن
 رسم ممکن ز قفس امکان
 حلقه افکند که عنصر

و او روی گوگرد و خواه شوم
 تا حدی کند خدای جهان
 اگر از روی پید اقلی
 مخلوقه دو الفکار حق خواند
 لغز صفتش به کاه بنزد
 چون شکت کند برای نماز
 دست و پایی بنام نامی و
 مایه دست و پایی در آب
 ساقی نه و بر و حساب
 شمشیر که نه است افتد
 هم که کرک نه زایه
 یک ناری که سینه که دون
 از شمشیر برسم خود بخار

و او روی گوگرد و خواه شوم
 تا حدی کند خدای جهان
 اگر از روی پید اقلی
 مخلوقه دو الفکار حق خواند
 لغز صفتش به کاه بنزد
 چون شکت کند برای نماز
 دست و پایی بنام نامی و
 مایه دست و پایی در آب
 ساقی نه و بر و حساب
 شمشیر که نه است افتد
 هم که کرک نه زایه
 یک ناری که سینه که دون
 از شمشیر برسم خود بخار

۲۹ نوز و ظلت بهم در اندازد
 آرض نغمه بر اندازد
 قد گشت ز اکثر اندازد
 روح خود را به بیکر اندازد
 رستم اضداد را اندازد
 پادشاه دوش همبر اندازد
 هر که بخت یاور اندازد
 فکر دوش او سر اندازد
 دست شاه دیگر اندازد
 سایه بر عرش او اندازد
 بر سر هم مکر اندازد
 تخت سلیمان در اندازد
 دست ظلمت به کوثر اندازد
 در سخن نهاده و مشک اندازد
 خلقی به طور نور گشت
 قدرش طرح نازده نبرد
 چون بر اعیان کنه بیان ده
 هر اذعان او عالم امر
 نوز و ظلمت آشیان گیرد
 انگه چون زبام کعبه ستم
 بادشاه به جلوت خاصیت
 چون ملک محمد حرم سود
 پایه نصر گریانی را
 انگه عرش اعظمی بر پا
 نهاده راه جای او درخت
 گشته به کام اندازد رسا
 نور چشم او ز بیکر پاک
 طاعتی غلام به بدلت تو

۳۰ دست بیکر نظم مرا
 نغمه سنج دعا شود کلکم
 تاب صبحی چمن رقیض بهار
 دوستان ای چو گل مراد
 دشمنان ترا چو سایه به خاک
 باد بخت را در اندازد
 ملک اندیش به بخت طرح مبار
 کل نام به صحن صفه شکفت
 سرو آزاد بخت بر لب جوی
 شد سفیدار و سفید به چشم
 خویش را بر کنار باغ کشید
 چون سیران لطیف باغ المور
 غصه دارد کلور که کرده
 غم بر کرده س غم خوین
 در کلوزیت او را اندازد
 کلن دامان دفتر اندازد
 سایه سرو و صنوبر اندازد
 در جهان سایه گستر اندازد
 نغمه از فیض صادر شد کلزار
 گشت کلون صحنه چون رخ بار
 از سر و دوش خویشین کل بار
 ای تکلف جزا نه بر سر
 خاک ز حبیب طاهر شد خیار
 کعبه بر پا و دست بر دیوار
 زده آتش به غنچه با گلزار
 چون دل عاشقان در اندازد

در کلوزیت او را اندازد
 کلن دامان دفتر اندازد
 سایه سرو و صنوبر اندازد
 در جهان سایه گستر اندازد
 نغمه از فیض صادر شد کلزار
 گشت کلون صحنه چون رخ بار
 از سر و دوش خویشین کل بار
 ای تکلف جزا نه بر سر
 خاک ز حبیب طاهر شد خیار
 کعبه بر پا و دست بر دیوار
 زده آتش به غنچه با گلزار
 چون دل عاشقان در اندازد

ارغان نشی زده بر جان

نشن چادر سفید بر سر

چشم غمبار که گشته سفید

بر سر پستانده و جیران

بالم بک تو امان بوده

شد سپه پوش طره سبیل

کل عمارت بر دستم

چون نقشه کل زبان قفا

سوس لغز باران عسرا

خلف اند رسول امین

تو چشم نول و صحن حسن

سرفراز طراز ذبح عظیم

شهنشاهی که لشکر اعدا

حکم او چون قضا باشد

لا اله الا الله

محمد و آله

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

لا اله الا الله

محمد و آله

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

تاف قدش صفحه سنی

خال در ماتش سپید پونا

بسجده حلقه حورشید

رشته مهر او اگر نه بود

چرخ اگر بر خلاف او گردد

آسمانی ز نو کند ایجاد

قدرش صاف و قضا و قدر

نشان مدح او که متعجب است

تا با بخار سید و از حدش

گفتش چون میخ او توان

نقش بر دوش او بود فلکون

گفت صیانت این کمال اگر

یکایک بر محیط را به سبب

عوضه که بر دهنم او است

لا اله الا الله

محمد و آله

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

نکند از زکات و نون آید

موی موشت زلف و تار تار

زلف چون شد شب تابان

بکشد عقد ثابت و ستار

بر کند چرخ نقش از دیوار

بر خلاف سپهر کج خنجر

صوتش ناله و شش ناله

حصری جد و عده لفظ و نثار

کمال اندیشه گشت چون کلاه

نقش در کمر بر زواید یار

صورت که بر جلد و در

بود لا مکان مکان اطوار

میدم جا اگر گشت قرار

رنگ حیات نخل و انوار

لا اله الا الله

محمد و آله

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

و بر سر

ترش چمن ام سج دسید ۴۷ آب حیوان را نشت بر باد
 همه نهام سبیل معین همه نسیم و کوز رخسار
 همه لبستان آن چرخه برین همه اشجار آن پراز انوار
 سواره اش فرسوده و طوطی دقش مع فت ثمر سوار
 مستغنی در آن خطبه قدس قبه العین فتح الانوار
 قبه اش که میشد ی ننگ مصطفی و بکشتی دوار
 پایه اش که بود دستخاکم سقف که دون بکرفت قرار
 درفش ازین عرض را بود جوج را ریت گل پستار
 حور سبانت صحن قبه او که در آن نو خجی کف قرار
 صرخه شمرن مدج اوت متلای چو خلیج الانوار
 بر طمرن طامک قدس عقد نجم اگر کنند نثار
 در خور مدح و در تبه مدوح قله اندک است ارباب
 عشق ملبورم که قافیه شیخ شوق میگوید بیایار
 عکرمه فاه و قافیه نیک است لفظ محسور و مدعا بسیار

در جاسیل که در خیم سخن ۴۸ راجعاً عفو تبه الغفار
 ناکه کرد و چنین بهر برین ناکه باشد برین قرار مدار
 دوستان حسین همه مغفور دمنانش تمام طمعه ناز
 مرا شوروی سیر شد رجا که در هر سر بود ز الجا هوای
 چو سودای درش در سر کان جهان شده در طوطی شای
 چشم آشیان جوج ناکه مرکز بر دقضا طح جدای
 دهم از نو صفای کس را فراید بر فضائی ان قضاای
 رنبرق آسمان از نیم باشد بناسازد ز نوا صق سماای
 مرا با آرزو طح سخن بود که در گوش لم آمد صد آسای
 نوا می جان فرای چشم زد آسای نوا می جان صدای آشنای
 بشارت بار سنگان خنای که آید نازده شد رسم نای
 ناکه است چون غم بر نور که بناسازد اهی شد صیای

در جاسیل که در خیم سخن ۴۸ راجعاً عفو تبه الغفار
 ناکه کرد و چنین بهر برین ناکه باشد برین قرار مدار
 دوستان حسین همه مغفور دمنانش تمام طمعه ناز
 مرا شوروی سیر شد رجا که در هر سر بود ز الجا هوای
 چو سودای درش در سر کان جهان شده در طوطی شای
 چشم آشیان جوج ناکه مرکز بر دقضا طح جدای
 دهم از نو صفای کس را فراید بر فضائی ان قضاای
 رنبرق آسمان از نیم باشد بناسازد ز نوا صق سماای
 مرا با آرزو طح سخن بود که در گوش لم آمد صد آسای
 نوا می جان فرای چشم زد آسای نوا می جان صدای آشنای
 بشارت بار سنگان خنای که آید نازده شد رسم نای
 ناکه است چون غم بر نور که بناسازد اهی شد صیای

چشم به راهی که خورشید
سز دماوش اعظم نسبت او
برد و در قعرش چون کبوتر
دهد خاک آن آستانه
بود نقل مایه یون سیایش
در آن که بغیر از آن دل
خود پرسید از طبع سخن سنج
بهر جهت نیک آبروی در
بیاض گفت کشتن دست خاوند
که ز کاین میشود قصر شهوت
حسین بن علی سبط و میر
در شان کوه درج حقیقت
امام سیوم و فرزند دوم
به سلطان جهان زاده پیری

بود بر در کشتن است که آید
اگر مکن بود شب خدای
زهر سوسوی آن مرغ دقانی
چشم مردم عالم جدا شد
به سر سایه بال بهای
گوش بان مایه نو آید
کاهی در شاعری طبع آزمای
که گیتی افروزد از نو صفای
بدست و تهرخی بند خدای
فراش انداز محبوب خدای
بخی آینه قدرت نماند
قدوزان مشعل بنم به آید
ناله جسم آل عباسی
به جنت طبل وحدت سر آید

روان خاطر جان محمد
حسن ربابی زود آید
گذر کردن برادر کور کربان
برای زائران سدره اود
بهر خرد و او نیک ایران
سلیمان خشت حبشیه شکست
مرا چون میل فکر از سر روان
که مالک مصر و تاراج آن را
نمود آینه خورشید را
این تبه که است شکاک
جا کرده میان جان شیرین
را مکان و مکان کم چو شب
هرزه شود مثال خورشید
مشق وجود را نشان

چشم به جبهه جده
قصد انچه شکل کشاند
برافشاند اگر دست عکاس
رسد از سدره و طوی صلا
محمد شاه قاجار آستانه
معلی فطرت روشن ز کانه
رسید از عالم مالاند
باشد صدف در کوه برآک
چون نوز به بهای نمناک
ترسم که شوم انیم و افناک
نورش چو برون قدر شاک
محسوس شود چشم او را ک

Handwritten marginal notes in Persian script, continuing the themes of the main text, including references to the Qajars and various poetic observations.

در مدحش حال عقل است
 توحید بود ستایشش
 هر کس در بهانه ستان
 بگردیفین طریق خوان
 او یک سوار دست بخواب
 صد چند بزیاده و فرا به
 تابان نصرا رسیده
 کای خاک در نوا سر عرش
 وصف تو کجا و قد امکان
 بر سید خیال کوه اندرین
 این شکست خدایش
 با رخ جدو گیت اورا
 آجاست که آن دو کو بر پاک
 کرده اینان بخت خاک
 آفران ز کمر سنج پیاک
 در لغی صفات و کلمات
 آورده و محالواست خاک
 دست و هر سبیل نکات
 بپند سر سالکان نگر

۷۷ کربال برای دهم دراک
 کوبید بصغیر سبز چاک
 سجاک کنی با غر خاک
 حاشاک من امکان خاک
 از بر خرد که طاب طوباک
 زبند پروبال مرغ ادراک
 گردست تو جانیه خود خاک
 دشمن زهراس نیزه شان
 گردون سر خوشین بدزد
 کربا بستان فتنه بدر یا
 هم نشنود مصالح حوت
 بر سیم و طلای خورشید
 خرام شریفشان بگرد
 در غنایشان کفیف محسوس

۷۸ دو تازمه نهال گلشن خلد
 دو دیده دل دوست قدرست
 ناری و هم علی چارم
 دراک حقائق و معارف
 کرده اند مع شان پیاوند
 هر حرف چو سبیل تراشد
 هر یک برای غل فصیان
 دشمن زهراس نیزه شان
 گردون سر خوشین بدزد
 کربا بستان فتنه بدر یا
 هم نشنود مصالح حوت
 بر سیم و طلای خورشید
 خرام شریفشان بگرد
 در غنایشان کفیف محسوس

۷۹ دو میوه باغ شاه لواک
 دو صرع باب بیت لاراک
 دوم حسن رنگ دراک
 خرم قام و غاد لبر فاک
 در مزخ مار غانده پاک
 هر سطر شود تخیل خاک
 انگشت دعا نوده فاک
 در د سر خود چو در خاک
 گیرند بکف چرخ خاک
 ماهی لطیفه بشت نماک
 به حوت و بدشت پاک
 اگر سکه زند سپهر خاک
 هر چند کند بکار خاک
 جو صوم روا باشد اساک

در مدحش حال عقل است
 توحید بود ستایشش
 هر کس در بهانه ستان
 بگردیفین طریق خوان
 او یک سوار دست بخواب
 صد چند بزیاده و فرا به
 تابان نصرا رسیده
 کای خاک در نوا سر عرش
 وصف تو کجا و قد امکان
 بر سید خیال کوه اندرین
 این شکست خدایش
 با رخ جدو گیت اورا
 آجاست که آن دو کو بر پاک
 کرده اینان بخت خاک
 آفران ز کمر سنج پیاک
 در لغی صفات و کلمات
 آورده و محالواست خاک
 دست و هر سبیل نکات
 بپند سر سالکان نگر

ارماک بدل اندازد
نابویه کند سپهر چالاک
در وادی شوق صحت بجاک

فایز آمد ز باغ غیب
این روضه پاک طای اماک

ده دانشخانه دل میرود سبزی
شدر کاهی بر چرخ و کشتی
آسمان درخ بود و ارض شهرت
کلی گیتی کرده و اموی سفی جوشن
تحقی در طبع کاه چرخ چهل ساری
وقت شد کاش میوی ز درخت
باربان از در درخت کوه و در کوه
نعمت جهان چمن گشته سبزه
صحن طبع کاه شکر جدا افتاده
یا شریا میکند بر آسمان چرخ
بر در زان کند بر دوش خود و سر
جنبه فاقه پیش کوه سدران حاجبا
نوع و سخله خاور و نهان شد در خبا
فی الشمل در حبیبی چون بد
در شستان جهان روشن شود
باقی در کوشش جان دل سایه
اول فصل بهار و آخر عهد شستا
در هوا آورده او را باد عهد ماضی

خاکش کلک علم برایش نرود
میل طبع ز سرودی داشت سرور
نقودشت زدا شیر صدای شستا

چون مدح خسه و دنیا در کف طبعی

تجده الله علی الخلق الامام السطیر
نعمه الله علی اعداء التهم الذی
کرز افلاک امکان فضا و اورد
اگر روح القدس با خیل ملک ز غلام
در جابون موبش آمده از بهر جبار
باقش ایجاد عالم مستی هر فرد کل
امطقس اسطفت عقول عالیه
کاه نقی کاه رحمت بعد و خلیل
مافی علم سرمد و حامی رسم علوم
فایز از لغات کمر اسرار و جود

سینه لسلول غور اناره سهم
بلک الوفاق نور البعد طربان الی
سنتق ابراج عصمت انقباب کبریا
اگر باشد انبیا و اولیا را پیشوا
احمد و جید در خیل انبیا و اولیا
عقبت نفس وصال صورت عقل
انفس افان و انفس حور
کاه جدیدی کاه جود و کاه و کاه
مفنی دیوان قدرت فاضل انصاف
هم نمی مصطفی هم نمی مصطفی

جو مردم گشته از اوج هستی
شکر نورانی در غیبات بوی
فلسفه در پیویم و صوفی اندر قد
از کلام اهل حق اهل نظم و آبا
که اصول چشم پوشیده از دست
اصل و استصحاب را دیده ام
مجتهد که احیای کرد در دین
از کلام لغت الهی خود دست
عجبر شده اجاری ازین سودا
جلوه داد در نهان از مدعی چشم

ای غرمانت فساد می ملکبات

کوری چشم عاقل پرده از رخ برکت

خسرو آلوده دشمنی و آتش کور
مرجای ترقی خرمین سوز دشمن جا
جان پاکان خاک از خاک
خاک شد جانها بر این خاک

خسرو اشیاء اما پیشوای مقتدا

ذوالفقار را غرمانان کشف العطا

سیل نادر دای معج و آرد وین
لذت ویش از خاک استخوان خود را
بارده حق بیدین در سلوک عیش
تا رویه سیر تقی شش از کشت وفا
خونج است و اما در بران
ترنمان باشد بدست و صلا و رط

محکم از صفت باشت حال و می
۵۲ با حال خنک کن چشم بستر
آن چنان بدوش کن از ناله مهر
در حرمانت محبت و ناله مهر
چهره فرد نوادش از کفر و ایمان
کوثر مایه است اورا ناعین العباد
حالیا وقت دعا باشد نه به کام سخن
ختم نماید که مطلب را بعد از آن عا
دوستان چنانند از خدایا درین

دشمنانش اجد الزود و تناسل از خدا

ای هر سپهر در لباس

ای هر سپهر در لباس

خوبان نامه می نمایه

ای مهر تو دنده کالی جان

دل نال تو جویم غنیمت مسل

بخت و هر شکم عمر دوست

بر کسرت گشته و اوقت

در بخت تو حاصل سیل مخزون

چون قصه و انیس و مخزون

چون قصه و انیس و مخزون

پس نشین من تیغ بجران
 کجایه جوامعی تو ایست
 در بحر تو حال سبیل مخزون
 چون نقشه و انیسب و نمون

دری که دل از غم بر بودی
 خود آمد بر لبان مودبی
 چون از تو در دم مکان کرد
 رانسان که نمودیم بودی
 جدا نگه دوستی تو دم
 در حورو و جاسبی بودی
 از مهر تو مایه اندام
 خود مایه و حور زین بودی
 با غم تو یسین رنگ
 چون کشتی نهیچ و کوه بودی
 ماند هست - جویم جان
 آل سدم اگر بودی

در بحر تو حال سبیل مخزون

چون نقشه و انیسب و نمون

چون وی تو از نظر انان شد
 نور نظم ز بی روان شد
 نور و ادب جان شیرین
 آرام گرفت و جان جان شد
 رادی که خورشید می لغتم
 در بحر تو ای صفت جان شد

ترغی که سدره آشیان داشت
 بابر کجاست که دکان شد
 جسم تو مشک گشت و دل خون
 در دیده بدامتم که دکان شد
 جان ماله نگر در نو سودی
 سودای تو سر بر سر زبان شد

در بحر تو حال سبیل مخزون

چون نقشه و انیسب و نمون

من شکوه از وی تو ندارم
 ۸ آشفته ز سوی ت کلام
 در بحر تو زنده ام درین حرم
 در چشم زمانه خار و دارم
 غر شید خفت و حرکت پنهان
 شد تیره و تاریک و دارم
 آردوی تو ز دیده تر
 بر صلی چهره اشکبارم
 از لکک خیال صورت تو
 بر پرده دیده می خنجرم
 ماله واه و شور و شیون
 این بیت نوک خار دارم

در بحر تو حال سبیل مخزون

چون نقشه و انیسب و نمون

من زخمی خنجر نکاسم
 ۹ هر لحظه ایشان تیر آیم

الکاح که بی کسی
 کجاست که دکان شد
 جسم تو مشک گشت و دل خون
 در دیده بدامتم که دکان شد
 جان ماله نگر در نو سودی
 سودای تو سر بر سر زبان شد
 ترغی که سدره آشیان داشت
 بابر کجاست که دکان شد
 جسم تو مشک گشت و دل خون
 در دیده بدامتم که دکان شد
 جان ماله نگر در نو سودی
 سودای تو سر بر سر زبان شد
 من شکوه از وی تو ندارم
 ۸ آشفته ز سوی ت کلام
 در بحر تو زنده ام درین حرم
 در چشم زمانه خار و دارم
 غر شید خفت و حرکت پنهان
 شد تیره و تاریک و دارم
 آردوی تو ز دیده تر
 بر صلی چهره اشکبارم
 از لکک خیال صورت تو
 بر پرده دیده می خنجرم
 ماله واه و شور و شیون
 این بیت نوک خار دارم
 من زخمی خنجر نکاسم
 ۹ هر لحظه ایشان تیر آیم

[illegible]

فصاح کلام الله شد
و یورش از نقطه نماند شد
این سیر سبیل آمد شد
بس اهل الله شده و آل الله شد

در حدیث آمده علی اسم عظیم
گفت خود را فقط از آن کریم

۱۵۰
 من اذی قوم من این قاضی
 فساد و فحش و جرم را در این
 بر باره ای حقیقت از این
 بزم بومین قرار می گزیند

جان بابای

قوله چون سبیل در یابیے شود
در کجای حق تا نشانی شود
آنکه شرابی دست نه شوی
آنکه فصول ناقص یابیے شوی

جان بابای

از محمد چون علی هزار شد
با محمد زان علی انبار شد
از محمد شهر علم آفاق شد
وز علی در باب عالم بار شد

جان بابای

دل که خلوتخانه خاص نه است
جان دران مجملی افرا می است
نفس که در آب مجید انقلاست
بس کشمی تا خدای تعالی است

جان بابای

بارق توحید مه نشان شود
کرمش موموم از ان پیمان شود
و دروایش در بار تعان شود
در صفای برتوش تابان شود

جان بابای

فهم بید آن که فهم آید
فهم بید آن که فهم آید

چون نفی می گفتم

در نه نفی گوئی و ایلی

جان بابای

اعدد و لی اعد و لی یا کرام
سبیل آن فواد استقام
آنکه مولی علی فرط العظام
آنکه لی خور اورا هداه العظام

جان بابای

علی بنی الهی حسین عینی الاخری

علی بنی الهی حسین عینی الاخری

علی روح رحمانی حسین روح جنات

علی روح رحمانی حسین روح جنات

علی مهدی طالب حسین عینی الهی

علی مهدی طالب حسین عینی الهی

آلای زکریا زکریا زکریا زکریا

آلای زکریا زکریا زکریا زکریا

آلای دهر تازی برون شواری

آلای دهر تازی برون شواری

تختین آتش افروزان دران آتش

تختین آتش افروزان دران آتش

جوانش در هوای کرد ترمانی کرد

جوانش در هوای کرد ترمانی کرد

هواد که بکوبد بکوبد بکوبد

هواد که بکوبد بکوبد بکوبد

روان است کمال آد درین نه کمال

روان است کمال آد درین نه کمال

دیده بینه اگر میداشتی
 نور را بجا نور طور معنوی است
 معنی روشن نیاید مرد کور
 در فضایی ظلمت آباد جهان
 که نهان که اسکارا آمده
 دشتی دارد در هر طرف
 این همه نیست شکاف نیست
 خردانه جز آن آخور که حیت
 معنی نوک اگر می باشد
 خرد چه میگویم کرد بوانه ام
 بی سر و چشم را ز در کوشش
 ستر طمان ناکش که گوید بید
 خورده کیران کور می باشد کور
 این تصویر از کوهی چشم هوای

نور را الوان نمی پنداشته
 خود غلط کنی که نور نیست
 ظلمتی کی آشنا کرد به نور
 روشناییهاست زان نور بهمان
 دیده باز حیرت افزا آمده
 جلوه نور علی در کاف و نون
 طعن زاده از انصاف نیست
 دیده بید پرده دانه خور که حیت
 دلی نور معرفت می باشد
 یکه از شوهرش سنانه ام
 نیست کوشش ازین در کوشش
 یا حبیبی لا تنزع امر الحبيب
 نیست ظاهر را چشمان ظهور
 در نه نور تاریایی آنهاست

چشم کو تا چشم فیض روان
 مرد کور کو دیده بیدار کور
 چه استیلاج و صور در انجمن
 مدی خشنه از صفا حور
 مصطفی کوید که بودیم پاک
 مرضی کوید که نور او کم
 باز شکل شد غنی ای در کوشش
 صورتش کرد در جیب پیدا شود
 صورتش پیدا است چشم کو
 ده چه میگویم نیست این کف کو
 در دلم میجوشت این اصرار ما
 آنچه گفته جلی مرمر بود
 بعد ازین لکان تو به نفس
 منوی چه دورست نور

بینه اندر کنگر کول روان
 تا بینه بر کجا انوار او
 از فروغ روی شمع بوی حسن
 هست این معنی چشم دل عیان
 کار زمان بوده است دم فلان
 نیستان فید ازین بیکم
 در سر و شنیدن بوی این
 دیده کور آن چه می باشد
 تا به بینه جلوه حسا او
 اتی از نیست قاعف اغو
 لیک که دست دیر کف ما
 شمع را کشته چو روشن بود
 لفظ محسوس و معنی بیک
 لیک چشم معنی کورست

بینه اندر کنگر کول روان
 تا بینه بر کجا انوار او
 از فروغ روی شمع بوی حسن
 هست این معنی چشم دل عیان
 کار زمان بوده است دم فلان
 نیستان فید ازین بیکم
 در سر و شنیدن بوی این
 دیده کور آن چه می باشد
 تا به بینه جلوه حسا او
 اتی از نیست قاعف اغو
 لیک که دست دیر کف ما
 شمع را کشته چو روشن بود
 لفظ محسوس و معنی بیک
 لیک چشم معنی کورست

دیده بینه اگر میداشتی
 نور را بجا نور طور معنوی است
 معنی روشن نیاید مرد کور
 در فضایی ظلمت آباد جهان
 که نهان که اسکارا آمده
 دشتی دارد در هر طرف
 این همه نیست شکاف نیست
 خردانه جز آن آخور که حیت
 معنی نوک اگر می باشد
 خرد چه میگویم کرد بوانه ام
 بی سر و چشم را ز در کوشش
 ستر طمان ناکش که گوید بید
 خورده کیران کور می باشد کور
 این تصویر از کوهی چشم هوای

سبیل گردان سوی اری سلام
میرودن لاله خروشان و سلام

گردش ده سپهر خضر ۳
زینت که جابر باغ امکان
تجشده نور موقت اخر
آلاله لعلی شایخ مرجان
تجشده نینجه سه و خضر
زبان مفت و نه دوسه و چهارش
در جبهه سیاهان گزیده
آه بوجود شخص آدم
بر دست بخواند درس اسما
چون داشت نظر بایکوشش
شد فاک فیض عشق آدم
روانده گیاه آشناسی
در باغ جهان رخسار ناموت
گفته در جهان و در جهان آهش

این قرب و کراتی که او اش
سجود ملک نمود او را
شد سجده نه کی حداد
تقصود در سجده و در سجود
دری که نشنفت ستم
نور سبب محبت آن
این که اگر خدا نلفظه
آمین نور هم چه انوده است
لیکن نور برادر احوال
تا بود مشهور و منزل شان
چون برده غیب کشوند
خود بود کما دوشی میانه
چون بیت دو مصرع بودیا
در فاعله نور محض مکوم

نور بنهاد او نهادش
زان نور بسی فرو و او را
تفطیم برادر اسما
و آب بی و وضعی او بود
و آن را که از تخت کفتم
هم نور علی او حدت آن
را نیکوستان کمال نلفظه
بجایگاه آشناسی بوده است
ره بر دوای بنور اول بگوشت عالی نلفظه
بوده است دولی چشمک
نیک دولی از میان زده و سبب نلفظه
امروموم احفانه
تصویر یک در دو سطر بودیا
کردی یکی دولی موموم

نور بنهاد او نهادش
زان نور بسی فرو و او را
تفطیم برادر اسما
و آب بی و وضعی او بود
و آن را که از تخت کفتم
هم نور علی او حدت آن
را نیکوستان کمال نلفظه
بجایگاه آشناسی بوده است
ره بر دوای بنور اول بگوشت عالی نلفظه
بوده است دولی چشمک
نیک دولی از میان زده و سبب نلفظه
امروموم احفانه
تصویر یک در دو سطر بودیا
کردی یکی دولی موموم

آن نور جالے جالے
 لیکن دول مثل است این
 زان پس برور روز کار
 آن نور ذکر به نظر ال
 خشن بود و منتظر بود
 سرور که در جهان جان است
 صد سخن است و نور او صد
 و جلوه کردی جلال است
 آن نور بسینه از ظهور است
 سر تابدند شد به جل
 آن نور بود از و سو
 ای صبا ای یک فرخنده شمار
 ای صبا ای واقف اسرار
 سوی جهان بگذرد کوی خوش
 کویام عاشق محبت کشش

کای دوی در دبی دران من
 بی تو عری شد که زاری میکنم
 رد بر سویدوم ربوبی تو
 آخرای جان من دجان جان
 بکرمان رحمی بکن بر زاریم
 مستند دزار و ناچار آدم
 از تو تمکیم بسیم بکریم
 با تو زور بخت زان میکنم
 ای حسیتم و فاما کرده کار
 چون صبا شنید اسرار مرا
 دید رنگ کونه و سیای من
 حال او از زاریم تعبیر کرد
 گفت اگر خواهی شان بشنا
 گاهی خواهی جوار بار حوش

وی موابت کرد در دجان من
 اضطراب بی فراری میکنم
 حاجی پرسم نشان کوی تو
 از تو کنی بشد که من بپریم
 عکسای کن درین عمارم
 رویه گویت ای دل ازاد آدم
 ای که خنی از دل غار ریم
 ز در دجو یارب میکنم
 رحمی خود دل سبیل یارب
 با بهای ناله زار مرا
 عرق ملک کرم سرتاپای من
 بهر درد من و اندر بر کرد
 بابت گذشتن اول از بوی
 نایت بر دست است کار خوش

تاوستی روزی نالی شان ۷۵ خود خود بگذر ز سرش جهان
سبیل دارد شور و غوغای گفت عشق مبداء زان پس را بگفت
سبیل سوی داری جان مرود خاک سر خوش سببان مرود

شنیدم از جوان بگفت در ای ۵ جهان جان احسان جهان بے
هر ستر نهان بر دی عیان بود جهان در وی چو وی اندر جهان بود
از غنی بود غامدی سفت بهر دران بجز نغمه میگفت
کای صاحبان دانه نهایی عیان سازم بر تازان جان بے
بکوش بکوش می باید شنیدن رخ معنی چشم عقل و بین
چو سودا در سودا با بگذارد قذیل دمان از بار آورد
و کز سودا نش افند در سوز و بناساید ز سوزش دم صور
اگر بملیم که از بامی در دارد و کز مورم که سر گردان بر دارد
نباشد هیچ کز آردی غمهی ناشد هیچ بازوی شاهی
و کز دادم سر و سر گرم نه از دم اگر کسی شرم

بدستی شراب ارغوان بے ۷۶ که از سر کرم اسباب جوان بے

شرابی کز زلالش جان فراید و زان غرغشت مستی زاید
شرابی کاتش اندر دل فروز کتاب گفتات بسوزد
بقه جامی که جانان در طراست اگر کاری توانی وقت کار است
صبوح و ساق و جام و صراحی که دردی ازین مطلب فراید
مرا زده ربانی خوش نیاید بجان بخشید جان باود بے
شهراب کند و دلدار جان بے دماغ بیل گردون را برودن آر
اگر مردی قدم مردانه بردار و زان کن بزم جان چراغی
بکشد از باده وحدت ایمانی اگر داری خمر از خود بدر شو
بدر بای ولایت غوطه در شو و زان آتش ز در چشم جان
چو سالی آشی در خانقاه زن برافروزی از ان جو چشم جان
را فروزی از ان جو چشم جان شتراری زان پس گفت جهان کن
آمین و آسمان چون بزم یکسان جهان چون سوخت قف آسمان کن
نماد در نظر خروید جانان

بدر بای ولایت غوطه در شو
چو سالی آشی در خانقاه زن
را فروزی از ان جو چشم جان
شتراری زان پس گفت جهان کن
آمین و آسمان چون بزم یکسان
جهان چون سوخت قف آسمان کن
نماد در نظر خروید جانان

22

VA

علي صفواته

1

سلام عليكم ما الفؤاد يقطع
 وما دام جسمي للبدن يقطع
 سلام عليكم ما النجوم تنقطع
 وما الفلك الدوار يجري سقا
 سلام عليكم ما العناصر اربع
 وما اشتقت نار الغرام ضلعي
 سلام عليكم ما الغرام وسج
 وما اغتبت الرعي شقيقنا
 سلام عليكم ما الجيب طيب
 وما ذقت غني وجار بصيرة
 سلام عليكم ما سرى المنيش الفدا
 وما النجوم مطالع ومنا رب
 سلام عليكم ما موجي البحر
 وحسني مكان وشوقي صرصر

٧٩ وما الفعين التي رمى شيتج
 وما فوق رمي صادم الجولج
 وما النيل من بعد الدمار تلج
 وما الصبي ندم وانشاء تلج
 وما امت الارواح جند حق
 وما دام لي نار الغرام واضلع
 وما جهم بين المستوع منج
 وما دام غصن بارئ في ربيع
 وما الفاسك الفزاق طيب
 وما الفؤاد من بوا صيب
 وما حق قلب العاشقين الى الفدا
 وما القبة الخضراء مرتبة ربا
 وعيني فلك والغرم سفين
 وقلبي شرع والجمال من

للهما

سلام عليكم ما السعال يشار
 وما الجوز حسن عز ونصرة
 سلام عليكم ما القلوب سارل
 وما العنق سلطان وما الحسن حاكم
 سلام عليكم ما الدموع دمار
 وما لاذلاني حقا وقبوع
 لشار كس الفؤاد كره لا جبر
 انما لما حكمة في مصر قلمي طافا
 سلام علي جدش حوى كيميا
 رمي الفلك الدوار كذا بهم
 سجدت على القوس
 حنة ماضية العرست
 بهجتى الهوى سارنخ
 صلاح جبريل في السامد

وما دام الفلك النجوم خار
 وما دام مهاد القلوب تقار
 وما حكمه في ملكين وما نزل
 وما الوجه تاج وما البرق قائل
 وما للعينات ابرار تبار
 وما الفؤاد رقة وحناء
 سقت سقفت شجرة
 اخذ الفؤاد نظرة ثم انشأ نظرا
 وترت ذاك الحديث كل طيبا
 فصار سام الدين بها طيبا
 روضة تشبه رياض ميم
 فناء الخليل ابراهيم
 فضيحت الفؤاد سليم
 ان هذا مقام ابراهيم

باب النواحي

(Marginalia on the left side of the page, including various couplets and commentary in smaller script.)

(Marginalia on the right side of the page, including various couplets and commentary in smaller script.)

بهار زنده گانی رفت در کجا
 کل حسرت بد حسیب غنچه دجا
 رسید از سبغ نامم غنچه غنم
 بریده ریش جان چون رنگارنگ
 مگر بوق نثار غم ز ما شده
 هر آن که در او در آتش خاک
 که دیگر بوسه عشرت نمانده
 چو گلشن خردی دی کرد ادما
 ز آرایش جوان رود در غم کرد
 که سرو قاشق افکار بر خاک
 ز قوس آسمان و نصرت
 بفرمان کاهین شیرین غزلان
 چو بیه ابله آه که در قوتان
 بجای که با چون گشت موفون
 درین دشت با صبار دل یک
 روان کرد ابرو رفت بر زارش
 بنرم آینه چون از چشمش
 زهر آفتابش سبیل نارج
 روان دروادی غم خفاک
 که ناکه بر آتش کاکه گفت
 زخم زدن کن این بزرگ

شمس الزوایه باقر العلم الذی
 ۸۵ بسا صیاد اسرار الحوای
 بدرالذی کواکب شمع الذی
 فاق الامام برایه و اصحاب
 لما توارى فی تراب الکربلا
 استیل ازخ تخم حق خابا
 در بای علوم حق محمد مدی
 ۱۲۰۵ سر دفتر سادات باجلال
 سرخیل محققان پیشین حسین
 استاد فقیهان زهر عین
 چون روح مقدس برضوان جاوید
 شد جسم مطهرش بغیرای غیب
 تاریخ وفات در قوس شمس
 خوش شد سبیل لفظ از دی
 ۱۲۱۲
 اندک لفظ لفظ از خا
 بر عیب غریب غریب
 ۱۲۱۲
 وقع الغزاع عیروم الاربعاء است و من العشرین من شهر الصفر ۱۲۱۲
 بدار السلطنة طهران حضرت با مان علی بر صنفه اجمالی الی احمد محمد بن عبد
 الفی بن عبد الصانع الخراسانی فاضل الله تعالی علیه من شایع حرم
 البحرانی حامد اصحابا مستغفرا

ان يكون وسين ذك كائن
 دعوا الى الله والذو النور
 الظن فاقم الدليل بصدقه
 الله كذبه وكذبه ابنته
 فالويل ثم الويل للصح الذي
 استنكروا بالظن الى اربابهم
 ان انكر الهمال صدق خلقه
 قد قلت صدقا والله يدل شيئا
 واتجه المهدى قال بصدقا

٨٢
 لذهوى الطنون فاقم البرهان
 مدعو الطنون الى الحق
 بل اوده ارحمن في العوايه
 والعالمون كلكه الايمان
 ترك الحديث وعلم الحق
 والظن لا يغني عن الادب
 فانس نيكو نورنا اعيان
 والله سيهدنا على صراط
 والمؤمنون وسيله للتقوى

كنه العالم قدري ما
 باعوا الجدا ازلت
 كنه غلبت مناس
 انهم كنه نرسش

جنة فيها قطوف واسب
 صبح البارح شمس ضاحيه
 شمس كبريت زمره تاماج
 بوداين كنه ظل الله

۴۶ ریف العنقه ۴۷ ریف الشا
 ۵۸ ریف الجسیم ۵۹ ریف الحنا
 ۶۰ ریف الحنا ۶۱ ریف الحنا
 ۶۲ ریف الحنا ۶۳ ریف الحنا
 ۶۴ ریف الحنا ۶۵ ریف الحنا
 ۶۶ ریف الحنا ۶۷ ریف الحنا
 ۶۸ ریف الحنا ۶۹ ریف الحنا
 ۷۰ ریف الحنا ۷۱ ریف الحنا
 ۷۲ ریف الحنا ۷۳ ریف الحنا
 ۷۴ ریف الحنا ۷۵ ریف الحنا
 ۷۶ ریف الحنا ۷۷ ریف الحنا
 ۷۸ ریف الحنا ۷۹ ریف الحنا
 ۸۰ ریف الحنا ۸۱ ریف الحنا
 ۸۲ ریف الحنا ۸۳ ریف الحنا
 ۸۴ ریف الحنا ۸۵ ریف الحنا
 ۸۶ ریف الحنا ۸۷ ریف الحنا
 ۸۸ ریف الحنا ۸۹ ریف الحنا
 ۹۰ ریف الحنا ۹۱ ریف الحنا
 ۹۲ ریف الحنا ۹۳ ریف الحنا
 ۹۴ ریف الحنا ۹۵ ریف الحنا
 ۹۶ ریف الحنا ۹۷ ریف الحنا
 ۹۸ ریف الحنا ۹۹ ریف الحنا
 ۱۰۰ ریف الحنا ۱۰۱ ریف الحنا

بسم الله الرحمن الرحيم
 الف
 فلاح الصباح قوم الیاما الشکاری
 ساقی کروش آور جام جهان نارا
 معر شفا عتی کن ساقی قنای کن
 آرسا غوغت آن باوه کو ارا
 در صبر یاری ای دلبران تری
 ریزند خون عاشق بهمان و اشکا
 شکل دگر در جان از رنگار خویش
 دل صیدیم بعل او شوخ میرا
 دل در کف تنگ خنجر ز رخسار
 فرصت نماده دیگر با مطلق لاسا
 بخانه کشودند روی بنان بودند
 رنگ دل زدودند از پیشین ما
 نقشش از خرابی بود هیچ بابی
 تا به پیشین ستم سیل برین بار

۲ - طریق وفار بریدی نکا را
 کار بریدی طریق وفا را
 در اقل بریدی کج جان عاشق
 در آخر شکستی دل بینو ارا
 اگر دل بقتل من زار بستی
 ریزد از کف خویش خونم خذ ارا
 چون توان به دشمن غم خویش گفتن
 بزم رقیبان مکر از ما را
 تو ای که کردی کوی پوشتن
 ندارم بتن تاب بار جفا را

من و کروش کوه و دشت و بیان
 رایت سن یکجا بشمار
 خطا بود با سیل میان کشن
 سپو همچو ترکان طریق خسار

۳ - ببارد که به خاطر یار ما را
 خدایکی دهد صیاد ما را
 یک جان بر سر شتر چو پیچید
 چکیده از دیده خون فضا ما را
 بوقت کشتن ماکریه از رسم
 کره شد در کلو جلا ما را
 نشد حاصل بر جای کشتن من
 بجز مشت بری صیاد ما را
 بخون بر پرده دل صورت تو
 کشیدم آفرین برادر ما را
 نظر کن در بهار عشق شیرین
 کل حسرت سیر فرما ما را

فغان سیل دروادی هلا
 ناید ناله و فریاد ما را

۴ - کتا شگب و به جان ناشکیبار
 از آن یکجای خرابات کرده ام جا
 کتا شکست ساد سپاه دلا
 در نسیم صبار افت پریشان کرد
 کد کرده اندلسون آه و حنجر

خوش طرازی سروی که زین کج
 بریده فری شوریده سرو غدارا
 ز سرم آب شود کرکشل زخمی
 بستی دلت ای شوخ سگدارا
 به کشت پای زنده کسی که دنیا را
 چو کشتیل زگویش روان زجو رقیب
 گر زید دوست بدندان لبش کز خارا

کاه کرم جان لبکه در دست فلک
 گرفت آتش زود آمد امان جوارا
 نفس آتش دل همچو دروغ می جید
 توان همیداروی زنگ لطف سارا
 زده خوی خجالت بر رخ کلاه کج
 یکی جلوه دهد جانان اگر لطف می سارا
 زوای کیزی لعلش به کام سخن سخی
 حکم میرو د از خاطر لبها سارا
 ز نغمه جادوی زلف سیاهش خرقا
 که دود درین هر سو نهان عجز سارا
 چو لای سینی در بجز سنی غوطه کز
 برادر از صدق در ده شهوار آارا
 ز لعل ساده عارف توان هم حال
 تکلف خوش نیاید مزاج زنده سارا

ز لبس سیل مرشک از دیده و دل موج خبر آید
 جمالت آب کرد آخر طبع نهایی دریا را

صبا بگو بنیاز من بت خالی
 که یاد داده بود شیخ جدایی
 چو عشق حلق ایجاد کلمات بود
 تو نیز همده نکند آشنایی را
 تو اهل ذوق و اطوار ذوق میدانی
 جبار و انبو کیش در میان را
 به جرم عشق مدان مجرم چو سید
 که عشق برق بود خرم هوای را
 مدان که حسن بقید نمیشود مطلق
 مکن برای خدا دعوی خدا را
 مگر بدام تو افتاد و آید از شوق
 که مرغ دل کند خواست مانی را

امید سیل از آن ماه هربان این است
 که تازه ترک کند رسم یوفانی را

چون روان از دل سازم کالو
 داده ام بر باد مرز و حد مصداق را
 شعله ای که می پیچد درون سبلم
 سبک هر دم مثل شعله خواله را
 در بهاران دور از دیدار تو
 سید به خجالت مرشک کوه طاق را
 در تنهای خیال خال فرخ فال دوست
 تازه میارم به لباد اغماهی لیل را
 میشود سیل مرشک از چشم شامان
 می کشد خط راه روی جانان را
 قدر دارا امید اندان بدان
 می پرستید از هوا هر خطا کوسان را

تید و میل آبی او کند روزی صدا
هر صید ایوی و چشمی شک و نبال را

چو که تاب جلوه حق نیست که طور را
بهر چنان باشد روان چو که نور را
لین ترانی میرسد در گوش او شایسته
رست رانی گوی موی سید مد کصور را
بر سر دلت رفته اند طاسان
قلوب ما باشد هر شوریده مقرر را
کی توان پوشید در عشق از حلال
میواند نفس نهفتن حبس کافور را
انقضاح عشق از آن مفضای است
سید و چو که محبت برده مستور را
ز شاه صهبای لغت میرد و گوشت
بند بسیاری ده فاجعه محذور را

بوی یوسف نور چشم بر کفالی فرد

نور یوسفی یار نور چشم سبیل نور را

عشق است که گفته ز باطل جهان
آورد به جهان حوصله پرو جان را
عشق است که آتش روزه در غم
یابرق که آفاده به جان جان را
عشق است که در سینه عشاق تکان
هم عشق که آرد بر زبان از زبان را
عشق است که آن نام و نشان جهان
هم عشق که آن نام و نشان جهان را

عشق نیست که آرد به نظر صورت
هم عاشق شد اندک آن چو شون را
عشق است که سوز و فراق و دور
هم عشق که سوز و زبان و لعل و زبان را
عشق است که آن سبیل بگردشده
هم عشق که برداشته زو بند گران را

آشنا شد بکلیه خبر سید را
سودگی سید و این ناله فریاد را
آنکه عمری ز پای کشتن من جان میداد
این زمان کی ز نفس میکند آرد را
در خور آن که کمر جان عریض
عمر داشت بر زبان زلی لاله را
کرد و روزی ز فضا شد دل آرد
خونی در سینه خواهد شد از یاد را
من که خوابده دلجو تو بهمان
کیه نستی گداز سایه شمشاد را
من که صد باره تیغ بهارم گران
نیت باکی که در دشت جاده را

سبیل از حسرت نویسی شیر جان را

نیت جان نخل حسرت فرما را

نیت با قید محبت شوق آزادی
دست پرور غم شادی ناله را
از سبک و می سینه سینه آزادی
تخت جان در غم شادی و نام خلا را

عشق است که آرد به نظر صورت
هم عاشق شد اندک آن چو شون را
عشق است که سوز و فراق و دور
هم عشق که سوز و زبان و لعل و زبان را
عشق است که آن سبیل بگردشده
هم عشق که برداشته زو بند گران را
آشنا شد بکلیه خبر سید را
سودگی سید و این ناله فریاد را
آنکه عمری ز پای کشتن من جان میداد
این زمان کی ز نفس میکند آرد را
در خور آن که کمر جان عریض
عمر داشت بر زبان زلی لاله را
کرد و روزی ز فضا شد دل آرد
خونی در سینه خواهد شد از یاد را
من که خوابده دلجو تو بهمان
کیه نستی گداز سایه شمشاد را
من که صد باره تیغ بهارم گران
نیت باکی که در دشت جاده را
سبیل از حسرت نویسی شیر جان را
نیت جان نخل حسرت فرما را
نیت با قید محبت شوق آزادی
دست پرور غم شادی ناله را
از سبک و می سینه سینه آزادی
تخت جان در غم شادی و نام خلا را

داد از جیداد آن چشمی که از بیداد کرد
عالمی و خشت سرو و خشت آبادی مرا
و خشتی دارم که او در میان محرم
سحر جاداده آن شیرین فرمادی مرا
بیر و مجنون بهیم سر خطش خوش
در دستان محبت بوده پنداری مرا
شور تابانی من از کز دشمن جیم بی
کافریهای کاس که ده شتایی مرا
شنی بر کردم بسوادی کلین در هر
که به سنگدل صبا رسیدی مرا
از جیل قصه لعل سید بی از ده
که بجوی مغروران سیر ستادی مرا
در و خشت میداد هر روز از جادو
که دشمن چشم غزالان ازیر می
بهرم عیباک هر دم دشمنم بر جگر
غزاه صید افکندش آموخت چلاوی مرا
قتل سبک سر شک از دیده مر کشان
در میان محبت کرده نیا دی مرا
تبیط بلی روی او در سینه خور
دشمنه میداد بجزش میکند لعل مرا
در غار عشق او از سیم پروانه اند
باز به زور دست دارد در لعل
در میان بهروان خشت علم برین
بهرود و بر فنا از کوی او محل مرا
بهر آنم که آسان بگذرم از کوی او
و چه سازم بار دل اواده از کوی او

که چه بی بواست یار من مسود بود
لیکن از بندش خلاصم از دشمن مرا
منی عشق است شتایی فنا عین نقا
میشمار و مدعی مانند خود غافل مرا
تخت آگاهیم از خوشترین هرگز دران
غافل است انگش که در اندام خود غافل
چند ذکر یوسف و شیراز و ستان جاز
میکنند رسوای عالم فکر لا طایل مرا
لازمی نباشد سراپایم چو شمع بر مظهر
میشود چون فیض حسن و عشق و سائل
جای سبک لشک شکام و دلع از کوی دوست
دیده و دل میبود در بر قدم سایل مرا
ایمقد خوار نمیداشت اگر بار مرا
دشمنی بزمیک و چنین خوار مرا
تا خیال رخ زیبای تو در سر جا کرد
دین و دانش همه بدو در یکبار مرا
شد ز فکس ختای دوستان
برک کل بر من و جامه و دستار مرا
موسسایا بمن دل سوخته بر جان
آتش طور ترا وعده دیدار مرا
پیش ازین سنجه ما گرمی بارانی در
کیم نبود از سر زلفین تو ز تار مرا
سبیل را سوخت زبان آتش نسان زلف
بتریان نیست در کطافت تکرار مرا

دست بر عشق برد از در لعل
میکنند در خون احسان لعل
کی شود آزار در گریز زلفشان
بعد طوف کعبه جان این دیوانم
میشود غفلت میان جان و جان
سأغر از پیر زمان خواهم که از صبا
میکنند در دای مهربان سبیل مرا
آشیا نخل آتش بسته مرغ دل مرا
خجسته نسیم دارد با کوه عمد قدیم
روی اوبلی دیده و مردم قنات کرد
خون من باد اصلا خجسته باد او

سبیل اگر سبک است نیم غره کوای دوست
باز این لی زبانی میکنند قابل مرا

قائم گوشت هادت سرخ و ساردم را
ای خوش آبی که کرد در دست عذر
خون جلقم را کند رنگ خدا در پایش
بر حسن او شود در زمین تیره شر
خجسته باد او از خوشیش پردازد مرا
هر کند اگر گشت در کوثر اندازد مرا
در میان عاشقان بدین تنه واردم را
آتش خساره شل بوی که بودم را

سبیل صحر اگر در کوثر باد او اولین
در قاف عشق او یکبار در بازدم مرا

خوشتر آبی که در کویت وطن باشد مرا
ناله شیرین یاد روی حسود میکنم
ای بعضی ز غمی دارم نه درد بیا هم
جز خیال او ندارم کرم خوشی کسی
فانست او از نظر دارم بیا او خوشتم
سور میل ناله قمری دو چندان شود
کوش بر حرف تو دارم و ز نزالن فارغ
رو سفید این کلست نام من ضحاکم

و ز غبار خاک است بر من باشد مرا
هر زبانی با زبان کو ممکن باشد مرا
از دو عالم آرزوی بارین باشد مرا
بنا و از اخلاط و وزن باشد مرا
کی توانی بپر و و نترس باشد مرا
خارست آشیان که در جبین باشد مرا
صوت میل ناله ز غ و غرض باشد مرا
نسبتی باز گشت بوی ماسین باشد مرا

بند بر بزم کز فدا محبت شد چو سبیل
دل سیر دام زلف پر شکن باشد مرا

شرح اسرار پاکبازی ما ۱۲
شود از زبان درازی ما
عشق عاشق چو بنو حسن است
گلشن باز بست بی بازی ما
نقد ایمان خون امکان
کشت تاراج ترک بازی ما
شاه محمود معنوی ستاید
که کند دعوی ایازی ما
زور بازی عشق را بازم
کشت عقاشکار بازی ما
چون رحبان رسد مجال سخن
کوته آید رسد در این سخن ما
بوت شد در تف حارث شوق
سینه بر جگر کدازی ما

سیکانه بسوی کعبه دات
سبل اناه مجازی ما

ای مجر ز شاه آب و هوای ۱۸
وی غافل از ادای بت درای
در استراک معنوی و لفظی و حلول
غافل ز نور وحدت طلعتی
حسن از خود از این چو کند
در خلوت برای دل با صفای

در کسوت حروف کجده میان حق
ما سوراخ لفظ نه کرد دهنای ما
خود برده جمالی و در خویشین مگر
حسن لا محاب جمال خدای ما
از کوثر حقیقت و زینا غر حقیق
لب تر مکرده و اعظم برده غای

هر چند آتش هوای دیار دوست
ما طبع سبیل ساخت چو با ما هوای

در بای آتش سبب دم خوششان ۱۹
ز بهار خویش را زنی بر زبان
کلاک قضا و لوح تدوگر شنیده
اکون بیا بین در زبان دهان
در نزد هر روان هستش سبب
خفته نیست همه داستان ما
انوار علم من لدن از اسوایان
شمع تجلی است همه لسان ما
بکشد کوش دار بطرز بیان ما
خود بین وجود ما بود در راه دوست
فانم حق خویش تهری شد نشان ما

سبیل مرا هوای گوان قرار نیست
بجایمانی است گون خانمان ما

شاخ طوبی است آشیانه ما ۲۰
زلف حال است دام و دامه ما

خرقه صوف صوفیاء ما
 مستی باره مستی ما
 قطع شد در میان بهانه ما
 کربه کردن رسد زبانه ما
 بر بار غم مستی ما
 دولت وصل جاودانه ما
 کشت امید می شود سیراب
 سبیل رفیق کند به خانه ما

پاک سازد شراب کینه مکر
 سیرد هستی جهان از یاد
 رشته جان کسبخت از تنزار
 میشود برق خرمی مستی
 نشود راست قائم به فراق
 میشود بار دیگر مروت و سب
 کشت امید می شود سیراب
 سبیل رفیق کند به خانه ما

میشود بهر آنکه دگر ما
 شور غوغای زبانی کرد از کجاست
 نرود ضیاع جفا که شدگار
 که چه مار نیست یار و یار
 که چه دشمن است سپهر ناماچ
 میشود از رخا صحرای دما

بر نیاید از طبعان چاره و دگر
 دارد آنک که جدائی خلق زنجیر ما
 نیز آید تضار ابر دل بکج ما
 میرسد بر لب یاری که بشکیر ما
 از کمان نغمه آلتی رها شد نر ما
 که خود در طاس کردن زره کج ما

ناله سبیل است شور عشق و آه
 تاج آورد بر سر ماضی و نقدیر ما

سوزت ز رخسار محفل ما
 ز بود بود تو چندین ز خوشتر بار
 شرار شوق شود برق در کس
 روان شود به سر کوی دلبران ما
 چو خون با حق ما را کوی جان
 چگونه خاطر عاشق بکویت آید
 نهاده ایم برین آستانه گردن ما

کارخانه چیست برده دل ما
 نه کرد و نمودی به قلب غافل ما
 اگر شود دو جهان در میان جلال ما
 بر زنجیر بیدار خون بسمل ما
 بدست نزد میراد در تن قاتل ما
 شال سیر سحاب است ظل رائل ما
 که دست منع نکرد در دمی جلال ما

ترای آنکه کنی خانه وفا و ایران

بروی سبیل نهادی بای منزل

باز میگردد فلک بر کام ما
 عاشق و دلبوا و صحرانورد
 فکر آزادی خیال است محال
 که سر زلف تو باشد دامن ما

ساقی ما ریخت می در جام ما
 شبت دیوان قضا شد نام ما
 ساقی ما ریخت می در جام ما
 شبت دیوان قضا شد نام ما

دل سیر حلقه زلف تو شد
صبح آزادی ندارد دستم
گود چو چشم رقیب مدعی
رام او گشتم و او شد رام
نیل را با شوق ارامی غمناک
شوق او شد آفت آرام

از انفعال و این وضعی رخسار
نگه داشت از مراحل بن کاروان
مانند دیده ایم اهلش میان کیم
کوشش شهر طغیانه زنده بر میان ما
لی ز رخ مدعی و نیم رقیب بدین
افسانه شد به طرفی در پستان ما
شکر و اعتراف در ایام روزی
کر کرده و آکنده در آرزو چنان ما
مادر جهان دیگر و مردم در حجاب
در ظلمت هوا و هوای جهان ما
دشمن برابر ما نشود مطلق گشت
پراز سهام و سهمبلا آسمان ما
ناخت جان و سخت کلام هم زمان
باروی بوالهوس گشته آلمان ما
فقد طریق مایه سیاحت نیستون
خارج بود ز حقیر امکان مکان ما

بر سیل کار بر ورستان سرائین

بر دم خای تازه کند باغبان ما

میان شست و چشم تا نقش مذهبها
۲۵ نوکر در جستجوی او نباید تا خست هر کجا
فراقش بزم و سر بر دم اگر کرد و کجا
ملک در گوشه اردو به آخر زیارها
کر قمار کجا کجا کجا شد جرح بد اختر
نکته بزمین و سرشک خوشنشان درین
بیشبهای فراق او طبعید اندر طبع
بگدا در در آخر محور غمک بخار برها
بخار اجل کو نامبر اندر نهال تن
کیان مانده و دیگر ندره طافه دنیا
اگر فضا فریاد و همچون کس نخواست
کنون شد داستان عشق با و کوهها
ز کلف رست سبیل دست در درویش

که عشق ذو فتنون دارد اثر در هیچ مذهبها

مرغ دلم بجز به توحید ساهما
۲۶ آتشده در هوای وصال تو باها
مرآت دل نمود جمال وصال او
ناتمام شد زایوج خیالم ستاها
بشد خیال غیر حجاب جمال حق
بکسل ز فکر خویش خیال خیالها
شکست در طریق حقیقت حاشا
باشد شعاع مهر جالبش حیاها
شد احوال جوع و خنوشی طبع کج
نکشود باب علم ازین قیل و قالها
بایر در طریق امداد است از کجاست
مردم شد کلیم ز بیجا سواها

جاری است سوی کوزه نوخیز و در لب
دروادی خیال نویسیل نوساها

و شکرش حال از آزار مبادا ۲۰۰ یارب بغم عشق گرفتار مبادا
راز دل نیست و کان شب بچران افسانه هر کوه و بازار مبادا
شوقی که سجاده نظری بر دل ازما صاحب نظری در نظرش خوار مبادا
بر جمعی که شهره هر شهر و دیار است دل در خم کیسوش گرفتار مبادا
و طبیعت او را یکده مهر و وفا نیست کس ندی آن کافور خوش از مبادا
دل از قدر از غم آیم چه باکی آنرا که دل نیست ولس باز مبادا
صد عاشق جهان سوخته بر غم آید آن تازه جوان خسته و بیمار مبادا
کو دیر ما رفت چو دل را بر مالیک و لدا و هم آغوش بر اغیار مبادا
کو دینه ما کو رسد از کیر بر افس جشمش غم بر کبریا مبادا

سیل است روان جانیدر با حقیت

بای طلبش خسته زهر طار مبادا

دل در شکم سلیم اردستان جدا ۲۰۰ چون ملکیت در نفس از ملکستان جدا

ترخ دم که خوبصال تو کرده بود دور از رخ بنگداه نام جهان جدا
و حسی دلم که طایر و سبیل میانه بود اکنون بکنج دامن شد از آستان جدا
نی دانه چید غمزه بی بوی گلخانه شده در هوای صلوات از بوستان جدا
صیاد را چه مهر مرغ شکسته دل دست فضا که گداز جسم جان جدا
حال دلم چو حال غریب شکسته بی گم کرده به بهشت غم از کاروان جدا
پیری و ناتوان در بجزری چون در خیل تنهایی شده از دستان جدا

روزی که مهر مرگ سود در سرت شفا

روزی سیل است از آن ستان جدا

دلبر بیماری بنیم ترا ۲۰۱ بادل افکار می بنیم ترا
چشم بد دور از تو ای دنیا بنم تو کلی چون خار می بنیم ترا
می کشد دل سوی زار خست تا که در بازار می بنیم ترا
از من و زلفت و مهر و وفا جانمن بر ار می بنیم ترا
چشم می کو چشم ز غیرت نفس عونس اغیار می بنیم ترا
میکنی با مال دل در هر قدم سر و خوش قناری بنیم ترا

آز کلمه زنده ساری مرده را
 عیسوی کفاری منیم ترا
 با تو دارم دلدل اندر میان
 محرم اسرار می منیم ترا
 صورت در دیده و دل لغزش
 زرد و دیواری منیم ترا

جیت اسیریل اینم بزارت

باجانی یار می منیم ترا

چکیده خون دل از زنده نشان
 خبر شد دل بر جم بد مکان ترا
 سراج چشمه حیوان جو خورشید
 مزاج شربت حیوان لعل دکان ترا
 زان نشان خود باقم نشان
 باقیمه الم نشان شانی ترا
 ز راه و رسم جهان می شناسم
 ز راه و رسم خبرت با بدان ترا
 نشان بادیه دوست نشانهها
 که میت کرد ز دنیا کاروان ترا
 ز یوسف چه و اخوان چه چه
 که نیست غیر خیال تو عاشقان ترا
 روزگار یعقوب اگر نشان
 ز خویش نیست چرخه جان ترا

نوادای طلب و دشت مهلاک افراق

نمانده تا به ان سیریل ناتوان ترا

تیر و بار سوی کوی و فا
 در کلبه در حال جفا
 چند چند افسانه و افسون
 کس بند بگویش نام بقا
 نیست در کس غیر نام وجود
 اتم از دلبستگی از ما
 آشکارا نقد و کلمات
 چشم حق بین ندید در اسبابا
 زانت احد که حق میومست
 میگذر جلوه در همه اسماء زنده اسبابا
 آسم فست و لغت تعبیر
 از زبانه تابه ترس سنج

از زبانه تابه ترس سنج

از زبانه تابه ترس سنج

از زبانه تابه ترس سنج

از زبانه تابه ترس سنج

از زبانه تابه ترس سنج

از زبانه تابه ترس سنج

از زبانه تابه ترس سنج

از زبانه تابه ترس سنج

از زبانه تابه ترس سنج

از زبانه تابه ترس سنج

از زبانه تابه ترس سنج

از زبانه تابه ترس سنج

از زبانه تابه ترس سنج

از زبانه تابه ترس سنج

از زبانه تابه ترس سنج

از زبانه تابه ترس سنج

از زبانه تابه ترس سنج

از زبانه تابه ترس سنج

از زبانه تابه ترس سنج

از زبانه تابه ترس سنج

از زبانه تابه ترس سنج

از زبانه تابه ترس سنج

از زبانه تابه ترس سنج

از زبانه تابه ترس سنج

از زبانه تابه ترس سنج

از زبانه تابه ترس سنج

از زبانه تابه ترس سنج

از زبانه تابه ترس سنج

آن کی گشت زاهد و دین
و آن که از خودی زده حشا
نیکوئی جیتی سوی الله گفت
آن کی وقت مستی و غوغا
و آن که لغوه انا الحق زد
دل پر از شور و سر بر از سودا
مردان اول لطیف شناس
ز دلفریق وجود بیشه لا

سوی وادی حقیقت کرد
سبیل صحرانور دیم بیا

ای دل سبل مزین بر دست دیا
اینها المذبح سلم للعضا
آه و آله بس کن ای مرغ اسیر
در نفس بی باقی نبوده نووا
جان نثار جانان میگر خوش
بادگیر این شیوه پروانه را
خمنت بجا بکش بهر وصال
وصل آسان نیست یک یافتی
فانش کردی ستر در دشن غیر
اینها الخجون ضیقت الیما
دشمنه غم بر دل مخون مزین
باقی استی من عرف الدما
رحم کن بر عاشقان مستمند
سستندان را دل آردن چرا
میشوی از خار خار دل جنر
کرنده بر گرفت خار جفا

و آن کی گشت زاهد و دین
و آن که از خودی زده حشا
نیکوئی جیتی سوی الله گفت
آن کی وقت مستی و غوغا
و آن که لغوه انا الحق زد
دل پر از شور و سر بر از سودا
مردان اول لطیف شناس
ز دلفریق وجود بیشه لا

آمدی بر بستر بیمار خویش
خبر مقدم خبر مقدم مر حبا
یا حبیبی استمع ماذا اقول
شک شکوای و آلت شکلی

سبیل در اوقاف تر با خندل
این کنایه بود چو طاعت روا

دل از ما برد روی دلبرا
نکدم این غلط حاشا و کلا
رخت را با قرنسب ندادم
مرا گشت این تعافلهای بجا
دل و دین بردن و گردن فاعل
مرا گشت این تعافلهای بجا
کر قمار جفا بر کز مبادا
مسلمانان به بند زلف ترسا
و قفا و مهر را در روی نیست
ز قتل عاشقان اورا چه پروا
چنان عام تبیض بر تو دوست
که در هر ذره خورشیدی سید
زمن راه چه پیرسی شش
الا یا دوشی لا کلا سبیا

صیوری را محمود سبیل
کر آول غمزه او گشت سبیل

عبدی آمدی ای همه مهر سبیا
مرحبا اهلاد بهلا خبر مقدم مر حبا

عبدی آمدی ای همه مهر سبیا
مرحبا اهلاد بهلا خبر مقدم مر حبا

بیرسد از خار شوق او بیدارم
 میکشم محرومی و دارم دل خرد
 فتوی بر جرأت است با نهادم
 هر چه در باطن جانم از جان
 قهر طغیان از دلش میزد ام از مهر دور
 شمع پر غوغا که بود از باد نوحه
 شمسار لطف جانم که در کلام
 عاشق بجایه در ارگفته دشمن میکش
 بجایه بر آگاه و درون کوی است

قبله که سیل طاق بر دی جان بود

اوست در شرح محبت قبله اهل وفا

گفتم ای جانان نکاهی سوی ما **۲۵** گفت لا والله معنی الحیا
 گفتم ای جانان دوستی از کرم گفت لا والله معنی الحیا
 گفت دست کوی است ای جانان گفت عاشق کوی دوستی کجا

گفتش کردت از من کشی
 گفت که چشم ترا ناب نظر
 گفتش باری سربازی جوی
 گفتش مهر از درون جوی
 گفتش پس چاره در زمان من
 گفتش پس چون خود کردم
 گفتش اندیشه فردا من

گفت پس کی سیل این بجای من

این زمان بگذر بر کار ما

نگارده بگر جو شدیم شریف **۲۶** الان قدر صفت و مانع از
 مردم در از روی وصال حال آن
 خوشتر ز خسروست بگویند کلام
 ای هر طلعتی که از روی تو روشن
 بگره گذر یک شش تیغ و ازون چرخ

بازی از راه کرم و رو میما
 ناز و مینوز و اصرار زنا
 گفت لا والله لا والله لا
 گفت این فرض محال است ای
 گفت کین در در ترا خود دوا
 گفت خاتم است روزی مرا
 خون عاشق را بیا شد خون ما
 گفت پس کی سیل این بجای من
 این زمان بگذر بر کار ما
 ناگفته بگر جو شدیم شریف
 مردم در از روی وصال حال آن
 خوشتر ز خسروست بگویند کلام
 ای هر طلعتی که از روی تو روشن
 بگره گذر یک شش تیغ و ازون چرخ

و شمر الهی صفت کل شی
فما انوار الی لا یوج بها و علی
و هل یستوی زجاج سر و حافظ
و کل عدا یلقی لدی الله ماسلی
و انکان لعل علی القین لفظه
فکاس مرارت النوی لن یجوعا
و انی لیل کوعینک لفظه

فلن زعمین منک جهابرقا

سیمی ز باین نخل و استعلی
و قد جل زرد حل فی طلی المصنی
تک صفت محبتی السرا یا
و اگر چنی طیب الغفو و الکری
صبر خیالی و اجفاء مصیبه
و قلبی دمانی بالصبا و القنی
فما انا محقق سقیم مستخرج
و اما انفسی بحسب طریقتی
و اما انا ما است و است بیت
و قد کنتی به الی و النوی
و ان فی العاشقین و ثارهم
و لا تو لعل شاق فی شمر الهی
طین طراز سلیم بلارقی
و یا فتنه الایام حتی متی الجفا
و انی معجور البحر جلا فغا
و ان فی العاشقین و ثارهم
و یا فتنه الایام حتی متی الجفا
و انی معجور البحر جلا فغا
و یا فتنه الایام حتی متی الجفا

نفس تعلق بالغریم غرامها
و از دامن دهرش افراق یابها
قد است لیبها شغفا
و میاها لیبها اسلاها
نفسی و تصح بالافراق حزینة
قد خاب بین العاشقین بهاها
عینک لکاس تدور بها الهی
قلی و روحی در تنها و دهاها
محمودة الحب لقدم و لم تزل
بده الغرام قیادها و زماها
آبدت لالا و فی بدر دجینة
قد کان فی بلوی الغرام تماها
تمو و قنی عنه ذکر حبیبها
و الفرس طابت و استنم نظامها
قد اثرت شجر المارد و ایفت
و تخلفنا لما بربت اکا حوا

بذا و سلی سال فی وادی الهی

و اصطفید من قرا حوی ضرهاها

ما شمر از دید و ب سیمین جدا

کر ویدال زینده جان از بدن جدا

و در از نظار و رخ او بنوا دلم

آشفته بیلست که شد از جن جدا

و در از روی طلوع شربین زینت

شد فکام میشه بر کوکب جدا

و در از روی طلوع شربین زینت

شد فکام میشه بر کوکب جدا

و در از روی طلوع شربین زینت

شد فکام میشه بر کوکب جدا

و در از روی طلوع شربین زینت

شد فکام میشه بر کوکب جدا

و در از روی طلوع شربین زینت

شد فکام میشه بر کوکب جدا

و در از روی طلوع شربین زینت

شد فکام میشه بر کوکب جدا

و در از روی طلوع شربین زینت

شد فکام میشه بر کوکب جدا

و در از روی طلوع شربین زینت

شد فکام میشه بر کوکب جدا

روی بروادی سلامت آورد

سبل از رود بارند خواب

ای به قامت سرو و صورت طوطی ۳
دانش باکت بگرد روی عالم بجا
جان من از آتش شوق مسوزان این
سخت نغز آغوشها ببارنگن غروقت
و اعطای نعم مکن از سستی و دیوانگی
میت اطوار حقیقت درین احوال کجاست
همی پیغمبر بوی نامی و مالک تار وود
جمع میله چه بگویند ابواب رباب
مالکای آستان بکیش بکوش شیخ و شفا
جسم خود را تخته گردان تا از در کجاست
میت بودم کشتیم چند چیدن
که حجاب دیده ما مستی بودم مات

خشا کشتن موفقی از شوقی که شتر شد

شبه سبل ترالی دان بیا بک تراب

۴ اداساقی از لطف جام شراب
احسن نامه طالع و اعقاب
خمر بر و پلارک جلا د
ناوک غره و شمشیر
بر خط زلفیت منزل عشق
از حیل از حیل یا اصحاب
باره کی لنگ و همزمان چالا
الوداع الوداع یا اصحاب

شیرین شد مذاق دل و جان ۱۱۳
کر از لب و دامن که کرد و سخن جدا

توان نمود بوی خوش از بایر جدا
باشد زهر را کجای بر من جدا

سر پر شور و دیده بگر بار و دل پایان

۵ شد سبل در هوا ی تی از وطن جدا
اللهم

یارید ای قل این الحبيب ۱
تادم از مرده است باز اشک

شکر و زار و طو زلف یار
ز آمد و تسبیح و ترسا و صلیب

دل بر روی سر شک افکند ام
این ساحل این ساحل یا نصیب

در سبل مایه از یار ما

میت بهار سحرار الطیب

بی رخت بر دیده را سیلاب ۲
آفتابی بکیش ز چهره نقاب

شده از نیست لب شیرین
شکر و شمه و پسته و نقاب

ایهوی قست قند اخلاص
که بکن سجد سیر و محراب

یار محفوز باد و نه خوت
بسم خویشا و می در آب

سیر از حاتم عشق و عجب

گرفتاری ز آتش بهان من ایچک

عاشقان اینست خزانیش مهر است
آفتاب در ثواب و اجتناب از عقاب

بنده شاه خاں اسماعیل در ملک وجود
آسمان خزان کاشان ایام

دوره از مهر آن به هر که باشد بدل
در صف مختصر براید بارخ حواله

مغصه یا پرانه سر از شربت چوان نیا

لذی کریم و صلواتی است بر سید الشهاب

محبابا کوناید ویش از زیر نقاب ۶ شد جای پریشم با و صورت زیبا حجاب

مبارکین مکر برشته تا دار دهم

آتش ز میله ازمیده چون خون در آ

در خم الفس و د یو الین در صراط

در آن یک سو دیده یک سو اشک یک سو

فرقتش بنوان الفجیه و سمانک
جبر غم چشم پر نه لعلهای لکباب
رو جو نمودی کنون ارضان ارض سر

رو چو بنمودی کنون احوال این سر
کافیه

کاضی ابی بکر خواجه کشید و درجاء

و فقرتوی از انقا و از رندی در آید
و آدمی ساقی نیست و شوق خود تمام

قاسمی کو باں کف سبک زن میرزا علی محمد

دیده ساغراشکایت له که بهائی را
کتاب و سال شکر بنرم عشاق

نشانی مال عاشق می رسد آید
بدل جان در راه بیان دل پارسو

مخفی نشود شد گشتی و ستم در خانه
عاقبت از حدت ایما بود و نقد و

زاده افندیو کنگان چون شدی
کرگشتی رشک افغان باغی

ممنوعه شیخ زاهد معنی توضیح داده
کلی شیئی مالک الا وجهه

تسین الدلت از کجا و شرتی امیر
خی فقوم است حق شایان

سبل انکسار وحدت خوارشیر و فغان

میرد در وادی شوق تو با جدی شتاب

بیاساقی بزم ما که بشکون بنگین است ۱۱ مرا از قول شکستنی بیاساقی

نمانده نور و تارکی جوان چو ابرو را
 زلفش بر رخسار پرده از ناز کشیده
 تشنه در دشت دوری شش این جوان
 آبرو و نوش چشم و قره شتر قباد
 نباید داد در دست چرخان غدا
 قحوان ای نفس ای لسان کجاست
 زلفش بر رخسار پرده از ناز کشیده
 زلفش بر رخسار پرده از ناز کشیده
 آبرو و نوش چشم و قره شتر قباد
 نباید داد در دست چرخان غدا
 قحوان ای نفس ای لسان کجاست
 زلفش بر رخسار پرده از ناز کشیده

چو حاصل سبیل را فصل بهار از این غم جوان
 که در در روی جان کس تمام نمیشد
 تن در غم جان بدو حال آفتاب
 تا جگر عشاق توان بودی نهفتن
 خونی از اشک است جو می بهیج
 دل خوش شد و خون شک شد و آفتاب
 خوش یافت در زنده نساقدن قفا
 چو حاصل سبیل را فصل بهار از این غم جوان
 که در در روی جان کس تمام نمیشد

نمانده نور و تارکی جوان چو ابرو را
 زلفش بر رخسار پرده از ناز کشیده
 تشنه در دشت دوری شش این جوان
 آبرو و نوش چشم و قره شتر قباد
 نباید داد در دست چرخان غدا
 قحوان ای نفس ای لسان کجاست
 زلفش بر رخسار پرده از ناز کشیده
 زلفش بر رخسار پرده از ناز کشیده
 آبرو و نوش چشم و قره شتر قباد
 نباید داد در دست چرخان غدا
 قحوان ای نفس ای لسان کجاست
 زلفش بر رخسار پرده از ناز کشیده

چو حاصل سبیل را فصل بهار از این غم جوان
 که در در روی جان کس تمام نمیشد
 تن در غم جان بدو حال آفتاب
 تا جگر عشاق توان بودی نهفتن
 خونی از اشک است جو می بهیج
 دل خوش شد و خون شک شد و آفتاب
 خوش یافت در زنده نساقدن قفا
 چو حاصل سبیل را فصل بهار از این غم جوان
 که در در روی جان کس تمام نمیشد

آزاده کان دین دل از پر دیوار
صحب سبیل و حشی خجانهان خوش

از خدای هم بزرگوار دیگر است
 چون گزشتی از فضای امکا و زمین
 تا به بیخ از باره الفت و حظ
 رنگ بیکر زخون عاشقان است
 رنگ در داخل ضربی است در جهان
 ز مریض در کلام نشان بگیتا
 سیل خون دیده جواری است از کسار دل

کشتن نفس است و کبر و دار و دار و دار
خود کشی پس بر سر است کشتن نفس
تیر تحریر و کمان شد کوه کبری ار
نقش است کل پذیرد ار کمال حال
قلب خاک می کرد و بر تواند زلال
وصف صابن تر برست از کف کوهی
نقد یعقوب و یوسف داستان کوه

دست و پاکم کرده بای دست و پا می رود
سیل را در وازی عشقش روان دیگر است

دلمبرای دوران است ۵ کفر او همیشه با جان است
معه دل شد ز جور و زور خراب ملک ظلم است و بران است
پادشاهی سزا بود و او را کشتن آن جان و تن بدمان است
بیزوار نشان خطانه کند که نشان قضای بزدان است
خانه صبر و زبانی در راه عالم است و روز امان است

Handwritten text in Arabic script, likely a continuation of the previous page, mentioning "الشيخ" (the scholar) and "المرجع" (the reference).

Handwritten text in a cursive script, likely Persian or Arabic, covering the entire page. The text is dense and appears to be a continuous narrative or a list of items.

منم سوز و درد فدا و آه
 منم بیدار دیده ناگه میان
 دور از گوی او چو ابر بهار
 جز خفا نیست رسم دهر ما
 عشق شایسته نیست هر سرا
 خاک پای نگار محوش ما
 هر رات نهاده ایم بیا
 بهار بار ما چه می رسد
 سبیل ازاده از رخسار مکان
 بنده سرور خراسان است

ولی دارم قنای تو انجاست
میری دارم که سودای تو انجاست
نظر کردم سربازی جهان را
بدیدم هر کجا جای تو انجاست
دندان کلشن بریشان است
که زلف عزیز آسای تو انجاست
بچه های دوستان عشق مخور
دندان فعل که خدای تو انجاست

چه حاجت بکسیل را با شمع انجم
شد وصل که بسیاری تو احوالات

ان سر زین کی انجان سر لکه حبیب
 تر ساری دیر عشقم در شرمست
 از بهر در عشقش در میان محم
 دل از آتش روان من مژده هاست
 معذور دارو اعذار کن که شوم
 قاصد نوید و جلالتش شکل که بر آید
 چشم در اجباری زان سر سر صید
 طوق وفا می خابان در گردنم
 کم در دواست درمان هم در دوا
 که مایه نبی جان ملک عدم خوش
 در مکتب غزالان عشق می آید
 کیو معده با تسلی من مژده باور

خوبی که منتهی ال گردن بکن نیست
در خیل عشقان اوصاف یک است

و بزرگوار است
در قدش رخ خمار است
مرغ جان صغوده و او شهباز
کود خوش از نظم کشت نمان
کج از دم مار کرد مرا
لیک امش بدلم و سار است
کج از دم مار کرد مرا

لیکھتے ہیں کہ یہ کتاب
کئی سال پہلے لکھی گئی تھی

بقای رخ زبانش
است اراده زهرگنه مراد

سپید عشاق تسوی شیراز است
هر که در بندت طهارت

سپید ارم هوای باکش
چون کبوتر بچه در پرواز است

آسمان را نور انجم از شراره است
بر سرین تن سلیمان بصدور است

نیکم بای بی بی علی علامت حصول
آرد دل تا در چرخ تو نرسد باکش

ایرین صفت از محمدان برشته کاه
دو شش و نیم در میان طایر و ناز

سپید دریای حق بنده اش
ریشک او رنگ سرمه افشای

از دیر معان تا بدر میکده راهی
بیان دل از ازیر کاهی

مغ دل استیغه بر کاهی
دوام هوای تو زنده بال مبتلا

زلف تو بریشانی سامان است
شد دیده امید سفید اهل وطن

آشفته کجاست من از شام است
در صحرایوسف نامدی کاهی

حاصل نبود گشت مرا غیر محبت
دعوی محبت نه مرا لاف کز آفت

سر سبزی تر شکوه ام هر کاهی
بر کف دل و رخ صفای تو کاهی

داد از سرمه دوست نه آئین فدا بود
بهر دل عمارت زده حقیقت

در مدست نام امان تر کاهی
در کاه شمشاد چون بستانای

اصطفای اصفا از افتاد اصطفای
کشف اسرار حقیقت و لایق

اصطفا و ارتضا از مصطفی
بر در برابر جبین فضل از طبع

کل توان گشتن هوای را جز تیغ افشا
تا ز خواست در سر حیرت ام زبان کاهی

ار برای دج کافور شمشاد
خواست و یک باشد خواست کاهی

چون شست محو کرد در میان صبر
غیرت حق نفس غیر از صفای

باغبان تا دلی باقی خواست شهاب
سوی غیرت غیرت غیرت کاهی

سیکته روزی در بار بار چو کاه
زا کوار دست توین و سوی کاهی

زاکوار دست توین و سوی کاهی

نرسستی تا از دم دانا خطا ۱۱
 نیر جان هست ما را اتم از جان پاک
 نرسستی غیر قوم و جور با محض
 قائم با نیر الی دعوی سستی
 نرسیده اشیا استی بر پایت
 وحدت محض است نرسیده ای
 نرسستی باشد بر سستی
 این یکی بده بود آن دیگری بده
 نرسستی ندانی مان کیست
 است آن باشد که از سستی
 نرسستی و توان سستی
 سستی است از سستی که گشت خطا
 موج و دریاست ایضا غیر تو بر حق
 که چو نور سخی معین در اصفیا
 می شایه بمانت انفعی بر تعلیم دوست
 چون معلم است سبیل از جیل اهل صفا
 ده عشاق بر یک رنگ است ۱۲
 که از زبانه بجا هر بیت رنگ است
 قدم مردان در راه فنا زن
 که اول کام در کام رنگ است
 بی دارم که رنگ آفری او
 برون از حد بر یکی در رنگ است
 چرا حال زار ما نرسوزد
 دل شمن مگر فولاد و سنگ است
 کم خوش قتل سگ است
 زرم دین نه این رنگ است

چنانکه کشیدن در ره دوست ۱۳
 که آید باران از دست رنگ
 نگاه گرم را وقف نظر کن
 که دشمن با کله مشغول جنگ
 زانو از حقیقت مقتبس شو
 اکنون کاغذ رحیل مادر رنگ
 سربازی به در راه حق پای
 که خاک کوی او خاک جنگ
 ندارد سبیل آب از طعن دشمن
 که او از جام نخوت است رنگ
 بر تو شمع تجلی در دم جا کرده است ۱۴
 سینه را نور جالش طو سینه کرده
 باران بی زبانی آن زبان خوش
 دعوی آن انا الله آشکار کرده
 که از اتصال و مجازات آشکار
 شرح این استاد در فن مرابره
 خرقه ما که شود در مهن صبا در
 حال با سانی در میان را و کرده
 نقد الف که بدست افتد در هم جان
 سود عید هر که ایشان سید کرده
 عشوه ساقی چه شورانگر و شیرین بود
 سبیل را از فنونی است و سبیل کرده
 سبیل در دیده و دل و سبیل ۱۵
 لیکن استاد طبیعت عاقلان

اشناراکو اگر لاف محبت
۱۲۷ فکر معنی کن که دیگر فکر مالا طاعت
در خطوط اتصالات مجازی
ناله این نقش شات بر مرقع زایل است
ناله ایسبل سوی مگر سفل بود
شخص نوری سوی انوار الی مایل است
ای غنی سر معنی اندکی آست کوی
در بعل طفل رانین آن محبت طاعت

سبیل از آری قدس است و از طو کرم
سر سبز نارت آجاری که بروی بل

یار از ده شد و وقت که بر آید
۱۰ حق محمد که آیام محمد اری او
لی خبر رفتن و اظهار نکردن یکی
رسم فدا اکی و عادت شکاری او
میر طاعتی که دو اندر
چشم مبارک سی علت بیماری او
دست پرور و عیش ابد اح
لخت دل احضر آن وفاداری او

سبیل اگر نقد دل جان شمس چسبک

بود معدور همین جاده ناجای او

دم از هر هر کلر خان است
۱۲ سرم بر است و عشق نوحان
بکج سینه و اندر رک جان
مرا صد ناک و زشت نهان

جداران تیغ ابرو که آید
۱۲۸ کجی در استیغای مکان

سردارم هوای جستجویش
بهر سوسیل اشک من است
شعاع دین و دل اندر قدر
بازاری که راج نقد جان است
شعاع سینه ام صرف فانی
سر شک اکنون مذاخر آن

رفیق صعب ماران جانی

صبر رک سبیل رفیقان

مرا از طعن دشمن چه پاک است
۱۸ عیار من کشتن مر خاک است
از صف دست مرتقم می بدزد
ز طعن مدعی کوه سینه جاک است
ز نا امان نیندیشم برایش
نگاه پاک من بروی پاک است
کو با مدعی تابر حذر باش
که تیر آه من بیک پاک است
بجوی پیروشان چون بیم
که غسل از می کفن از بر پاک است
بسوی کوه خورشید نهانی است
لظا هر کوه کا خشت پاک است

اگر سبیل شکم تا سکه رفت

ولی بر لوط آتم بر سناک است

مقاله در وصف سبیل
سبیل از آری قدس است و از طو کرم
سر سبز نارت آجاری که بروی بل
یار از ده شد و وقت که بر آید
۱۰ حق محمد که آیام محمد اری او
لی خبر رفتن و اظهار نکردن یکی
رسم فدا اکی و عادت شکاری او
میر طاعتی که دو اندر
چشم مبارک سی علت بیماری او
دست پرور و عیش ابد اح
لخت دل احضر آن وفاداری او
سبیل اگر نقد دل جان شمس چسبک
بود معدور همین جاده ناجای او
دم از هر هر کلر خان است
۱۲ سرم بر است و عشق نوحان
بکج سینه و اندر رک جان
مرا صد ناک و زشت نهان
جداران تیغ ابرو که آید
۱۲۸ کجی در استیغای مکان
سردارم هوای جستجویش
بهر سوسیل اشک من است
شعاع دین و دل اندر قدر
بازاری که راج نقد جان است
شعاع سینه ام صرف فانی
سر شک اکنون مذاخر آن
رفیق صعب ماران جانی
صبر رک سبیل رفیقان
مرا از طعن دشمن چه پاک است
۱۸ عیار من کشتن مر خاک است
از صف دست مرتقم می بدزد
ز طعن مدعی کوه سینه جاک است
ز نا امان نیندیشم برایش
نگاه پاک من بروی پاک است
کو با مدعی تابر حذر باش
که تیر آه من بیک پاک است
بجوی پیروشان چون بیم
که غسل از می کفن از بر پاک است
بسوی کوه خورشید نهانی است
لظا هر کوه کا خشت پاک است
اگر سبیل شکم تا سکه رفت
ولی بر لوط آتم بر سناک است

دل سیر دام مولانا علی است ۱۹ جان فدای نام مولانا علی است
 باده و حشمت ضایع مرا آتوی دل رام مولانا علی است
 چون کبوتر مرغ روح عارفان در هوای بام مولانا علی است
 دل که خلوتخانه خاصه است منزل رام مولانا علی است
 در کستان فصل گل رنگ بهار بر سر بردل سلیمان ششم
 آنجن افروزی بزم جهان از فروغ جام مولانا علی است
 سیل برشار از می مرتبان
 مست در اشام مولانا علی است

عصر انظری در خوشی است ۲۱ حسین با اندران نظر مکان است
 ز مولانا علی میجوی توحید حسن باب حسین مفتاح جان است
 ز لوق دیده ام قصر حسینی است که از دی چشمه خفین روان است
 مبعده صورت مرآت مطلق به مطلق عکس حسن جادوان است
 بنان در پرده اشیا است اسباب چو اسما پرده اوصاف و نشان است

شده اوصاف برقع بر رخ دست زهی روی که از برقع عیان است
 عبارات و صفات و قیده و اطلال نشان نشان دانسته نشان است
 نشان میت ذات کبریا را نشان مدست دانش بیکران است
 حسین چون منور حسن خفیه است
 گاه سبیل رحبان جهان است

آتش سوزینه چاک است ۲۲ آب من اشک ششم فنا است
 باد من آه سوزناک فراق یز عیار رشم اخاک است
 این غنا صرح استخراج گرفت بیکر عشق شد که چالاک است
 در ره دوست می نیاساید و در دم تیغ لغه بمیاک است
 بدکم آشیانه قد می است روح مرآت بهار افلاک است
 نیست بکم ز طعن یا پاکان نظر پاک من سوی پاک است

سبیل از لوث طبع و حسن روی
 منظره جو خیل املاک است
 در عاشق کشتن ما شوخ کافور ماجرا ۲۳ دل ز قهر غرقه در خون جان پاک است

خاموشی حریفه نفس است از کوه
فکرش در بایستی نفس نفاخ
نقطه معنی است در وی بگوید
در حقیقت حسن تو بگویم روی در
در بحر عقل پاک و در بحر جگر
در دستان محبت عالم علم موی
مقصود قصی نطق معنی حسن حال
جله جوان کالمندی او در ایشان
نزد هوش تقبیر از نور شکوه
حقیقت دوران برود از نظر حیرت
سبیل تجاری محبت در در بی حیرت
انکه شد از بهر ارشادش معین ازال
گوش کرد و در بارش بایر روی غریب

زانکه او در عرقان خوشی بخت اختیار

بچه صیاد را رنگ خانی خوشتر
اشک نایابی بر وی که برای خوشتر
قد عاشق را نمیدانند پس بگویند
تعب این از رسته شایسته گفت را خوشتر
سبک در کوی قاجور جریان بر دم
بار قیاس حنا بوی و فانی خوشتر
تلم شد شونده و سالش از شرک عدا
یار هر جانی چو شد از روی عدلی خوشتر
چاره در در دلداری پیدا بود
در دلو سیر مار از دوانی خوشتر
چشم بشنیدم در شاهی بیک ترانه
ترک ترکان خفا لغت کدانی خوشتر

سبیل شد دل نیک از آینه اش بر لبان
باسی بخی بند و آشنای خوشتر

آن احوال که نامب و خیال خوشتر
حق را اگر ندید از و غیر نکرست
احول یکی دو بند و بند و در اوجا
در انداد با این راه مضطرب
حق واحد و دوستان از اهل
باشد کتاب حکم و سنت که نور است
قیم بران دل علی صاحب الزمان
کوفت معصیت و در برور است

داعی بسوی سراج آستانه ابرو

سبیل گنبد خادم خدام حیدر است

مهرم روزم عاشورا دم نام برآ
دور از روی غم جان جان بر سر
تاب بخواستند نادر جان چشم ناوین
لک بند جان تن محکم بفرمان خدا
یار این شهنای احوال میشود روز
سوزن در روزه جوش مرانی بود
پند صبح چون دل بویاد نامد سپید
هر چه آید بر سر او در غم جانان بجا
سین ال ایچین از کجا حقا
بایر آموز کاری از دل و اخطا
نور قطع آرزو قطع طریق است توان
از میدان مدعی بیزر کند عیانت

در این کتاب
بسیار از
قصاید
و اشعار
موجود است
که در این
کتاب
نموده است

از گشت خویش جبارم که کدورت
آبرای وصل و از خویش کدورت
سیل از لوت اندازد و در تنگ
زانکه وادی از لوت وادی صد صف
در خراسان که خط منفس است **۲۷**
آشنا صورتی مرا نهوس است
مخت و در دو غنچه و اندوه
قد عارف کما شامد کس
و آنکه عارف بود که ام کس است
اشی در جگر نهان دارم
کالتش موسوی از این قفس است
بخدمت ناله و افغان
شغل مجبور ناله جرس است
دینا برای اندام جابر و جرم است **۲۸**
این که نه در بر عبدالمجتم است
ما را فراق روبه و اشرفی است
تلاکبی و راه خد از آنکه در جهان
مردی که ماه دوست نیکو است
در مروه مروت و بر صف صفا
جای کسی بود که سرایش ز زرم است

از گشت شدن غریق جوی که حکم است
در بارگاه عشق و ای شده جبریل
کافیا نوشته اجبی وکیل محرم است
من حسینی شرم یارم حسن با وفا **۲۹**
گوشه از خمر جوش و طمخین است
شکرین لعل لبش را و مذاق است
علا او حریفه حسن است از جوی
سین او از لوت سیار تواند و سنا
یابی او با خوت و تامل است
لون او از نور شکوفه حقیقت است
مولدش را است سلام و سکنتش از انعام
خادم باب و حاج موسی از این انعام
کر از چشم از حالش خبره کرد و دوست
کادر و نور محمد موسی در جلال
زود و نادیده حقین حقیقت بود
صدور حق جلوه کرد که سوت شاه
دیدار ظاهر زیند پر تو رخسار است
دیدار باطن کیشا بیکر که نورش است
سیل از وادی وصل حسینی از ماله
پر از طالع و خورشید شمس است
عالم در دیده مانع سر است **۳۰**
وین کینه خور و برین روح جبار است

چو هست که دیده ابر حقیت
موج هست چو هست و صفت
نار حقیت فعل از حد حقیت
چون برده برافندگی لایست
از جلوه عشق توان فیض از آن
در درخشان چو حاجت چو حاجت
ساق غم جان و این باله طرب
می خون دل لخت طر فعل و کرب
در بزم حرارت با عشرت با بین
کین نشاء ماسله ضایع شربت
در نوشم از نشاء صهبای نمانست
زان لعل میا کو در کار فرست

از غلبه شوق تو سر کسیر و میران

سپیل و موسوی واری و صلا شایست

حق ظاهر است و سر حق کو در اول
۳۱ بویان است چو است و صفت
و عوی هند باستان چو است
بر بان میان باطل و حق و صفت
و شمن کباب معرفت اهل کز و دین
کو را هنر شناختن چو است و صفت
بر کس سوی شیوه ماسه و صفت
بر است و صفت و صفت
بر عظمی است و صفت و صفت
سوره شایسته اهل معرفت
نقوت زنده کی که از حق و صفت
ما را سعادت است و صفت و صفت

از حلقه قمری سبیل با چو باک
کو را ادعای قائم حق جز و صفت

عالم همه است حال رخ یار است ۳۲ در سلسله عشق انکار چو باک
در پرده اسما چو کجی بهم افکار
تا به حقیقت چو حاجت یقین
از انش و دل خیزد خورشید بر افروز
نارم بخند نک که شوخ که اروی
در محفل عشق عجب سبیل و صفت
بجران بر و صفت و صفت

این سبیل که در واری شوق تو روان

بر زخم آغوی اسواج و صفت

احول آن ابله بود که در صفت حق غافل ۳۳
سکات شاه راه انبیا و اولیا
نقوت اصلی در طریق مصطفی و صفت
نقوت اصلی در طریق مصطفی و صفت

در سلسله عشق انکار چو باک
در پرده اسما چو کجی بهم افکار
تا به حقیقت چو حاجت یقین
از انش و دل خیزد خورشید بر افروز
نارم بخند نک که شوخ که اروی
در محفل عشق عجب سبیل و صفت
بجران بر و صفت و صفت
این سبیل که در واری شوق تو روان
بر زخم آغوی اسواج و صفت
احول آن ابله بود که در صفت حق غافل
سکات شاه راه انبیا و اولیا
نقوت اصلی در طریق مصطفی و صفت
نقوت اصلی در طریق مصطفی و صفت

دیده حق بین بزار دوشمن و خاکش
نیست نادان را به اناجی دوزخ و فل
کثرت اتباع و اموال و غدا و عیال
صنع امکان سیر فیض است ز غفل
سود بود شخص عارف طی الطوار
برده پذیرا باطن مبین چشم حلال
مدعی درسته باب علم وجود حلال
چیز چشم مردم حق بین نشان ازل
بی نیاز به امکان و وجود کامل است
ذکر و فکر اهل ضیاء سر بر لاطال است

در بحث از ابر شریعت بر جبال معروف

سیکندر در دست طریقت سوی مولیٰ

اگر کنم شکوه زبیداد تو جانا
 بحر در قطره غنیده کسی
 عروشاری جان الزم دل و دهن
 کثرت و فرق بود از رخوبسته

در حکم صبر از اندامه بیدادگر
 دلش قطره خون است و در آن حکم
 بیدلان اجتناف کفر عالم
 فانی رخوبسته اند که صمدی صمد

سپید شد شعله افروز در حواری تو عشق

روشن از بتو او محفل و ایرعزم

حصین ابنه و ابنه دارد ۳۵ که در وی صورت غیبت است

حسن البنی یعنی ثوابت
رحا و سمن و با و و فون نامش
زحانش حسن و در پیش پناه است
تجدید چون یعنی بصورت
بصورت گشت چون معنی مصور
بصورت آفرین صد آفرین بار
رفیقش آفرین خدایه و

راشک آتشین کردون فروزم

محابه دیده ام را سبیل راست

وہر ما کہ یوسف ثانی است ۳۶ کفر یقین عبد مسلم است

مصدر دل اغترز و فرمان ده ، عاقل ارجاع بپر کشف است

در خم طرہ پر پاشش سرد سامان دل پر پیالی

عشق برهم زن خود باشد حسن برق شراره افشان است

سیل درواری و فاداری

فصل اول در بیان احوال و حال

۱۱۶۹
 مادر از زلف است با شکر
 و ز روی چشمشند جو با شکر
 آنکه سینه صد جا که زلف
 از تر جیب اندازد کلاش کلاست
 شکست ز بس فو که از آرا
 از کج شکستهای کلاش کلاست
 عاشق زلف کج کلاش کلاست
 از صفت شکستهای کلاش کلاست
 اسبیل بر اسبیل دل نیست ظالم
 ز اسبیل دل آتش آتش کلاست

۳۶
 مو نه خرم خرم کور بار نیست
 همه دم خور آتش کلاست
 صبر عشاق از دکان دیگر است
 مثل این صبر از دکان دیگر است
 حلقه جان آتش کلاست
 ام
 یوسف خود را از کفان میبرد
 غیر کور آن کس از بار نیست
 زار و پنهان بر زبان دارم می
 سنگ مردی محرم اسرار است
 مثل جان این تن ویران بود
 ناتوانیها از ضعف تن است
 سالکان وادی تجرید را
 در دین خرقه تنی ز زین است
 هیچ فکری از سر و دست است
 سالیان از ترانی نیست در دین
 در دین کوی از کوی است

۱۱۷۰
 عادت خوش را آتش زدم
 هم پای آتش کلاست
 کحل آتش را زدم
 در چشم کمر از جوار نیست
 از شراب ز کس محو دوست
 در جهان صاحب دل شایست
 ناله ای سیل در وادی ظلام
 غیر ذکر حیدر کلاست

۳۷
 نیکویم که در دم را دوست
 دای من بدست کلاست
 ز طایف میوان محبت کشیدن
 ولی از مدعی اینها رو نیست
 چه سازم با جانهای پیایه
 مروت در سر آن بوقاست
 مکن زین بسیم آفرینیدن
 به پنداری که عاشق را خداست
 اگر از نرم او در دین مهلت
 که در راه در بند نوی نیست
 مرا تن که چه زان محو جداست
 ولی جان بکدم از زبان جداست
 نخواهم او دیگر دل مهرش
 که سودی اندرین هیچ و سر است

بکن هر گونه بدادی که خواهی
 که او این سیل از صفایت
 در دین کوی از کوی است

۴۱ بجای رسیده و این وار آمدن
 بیابان کنون طاق رسید
 ز دیده میروان سوخ برجا
 بر شوی که نظر را توان دیدن
 غبار را خندم در هوای خاک درین
 دمی مرا کوشش رسیدن
 تمام کنم در چشم خیره میگردم
 بفرم بخت و قوت چکیده
 خیال سیر و صفای چرخ بجا کو سیل
 که از کند هواش به دهدن

۴۲ این وفا نشود ز کان خنایت
 در کش ستاد عده مهر و دایه
 باید رضا خواست فایده دل
 چون شکوه مشوق و بختی
 هر طایفه را افسار افام بود اند
 در عشاق تو فرخ جو و جایت
 از عقاب چند توان بر خفا
 کوکب زنده صید از دام
 باید ز سر کوی شما غم سفر کرد
 خرقه چهارچرخ از ارشاد
 صبر و دل و بر جلد و تاراج کرد
 نقد خود کم شده در شمس

اکنون بپای دارن جان سیل روان
 از بهر خلاصی به این فکر سامیت

۴۳ در صد حق شناسی اصل است
 خور خود رفتن طریقی اندرین
 خود ز خود بگذرین از جوش
 بر در حق نقد و بند و حاجت
 مرا غنی است شهری که سوزش
 غیر ازین رفقه یا شک یا نیک
 و اولهوا البالی که حق فرموده معنی

در کتاب خوش شای جلیخ و کائنات
 بر تخمین معارف و احکام
 ستمو اخوان بکن سلیم امر او که دوست
 رود و بر خند اند کو و احوال است
 آید و تو او جو کم اران آره صبر
 کاندیز مسجد بخاروی و حرکات
 هر طرف و در عارف قیاس
 حرف حق از لک قدرت بداد
 حاجتی با آلت تحریف اسطرات
 بر زبانت از نور و طیف آستان
 احیای زفر و نسج و یک
 منزل عارف محل طریقت

استقامت دایم بر سیل نسیم
 جای کنی سیل را در وادی آبیت

طالب و صل نواز از نور و زردی
 جوید در نواز چید در راضی
 دیده دیدار تو بخوابد و دل بوس
 خورشید تو کو شمع ز خورشیدی

در صد حق شناسی اصل است
 خور خود رفتن طریقی اندرین
 خود ز خود بگذرین از جوش
 بر در حق نقد و بند و حاجت
 مرا غنی است شهری که سوزش
 غیر ازین رفقه یا شک یا نیک
 و اولهوا البالی که حق فرموده معنی
 در کتاب خوش شای جلیخ و کائنات
 بر تخمین معارف و احکام
 ستمو اخوان بکن سلیم امر او که دوست
 رود و بر خند اند کو و احوال است
 آید و تو او جو کم اران آره صبر
 کاندیز مسجد بخاروی و حرکات
 هر طرف و در عارف قیاس
 حرف حق از لک قدرت بداد
 حاجتی با آلت تحریف اسطرات
 بر زبانت از نور و طیف آستان
 احیای زفر و نسج و یک
 منزل عارف محل طریقت
 استقامت دایم بر سیل نسیم
 جای کنی سیل را در وادی آبیت
 طالب و صل نواز از نور و زردی
 جوید در نواز چید در راضی
 دیده دیدار تو بخوابد و دل بوس
 خورشید تو کو شمع ز خورشیدی

بادشوق تو که اوج دهن خاک مرا
خوشی سوخته از برق و شر راهی است
سجده بر غیر میرا چه باشد غیری
عزیزت دوست به شکل او صورت
سین بلوی تو جان را در بایکد رسید
گشسته تن تو با غم خضر راهی نیست

حسرت دلم من از دیدار دوست ۴۵
یارم بنمای خنجر در دست
باد منصور کس خورده ام
تا یکی صدفه کنم برادر دوست
سجده ز نار خوش در سو ختم
تا به کردن انکم زنده دوست
تا گویا و سبکبارم بر نه
میکنم بر دیده و دل ناخود دوست
من زهر درد او جان میدهم
داروی درد دل است ازار دوست
هر درد من بکش رحمت طبیب
دوست باشد داروی بکار دوست
سجده شکی که مرا ای باغبان
بگذران یاریم در بارار دوست
بمن که با برآه عاشق
سین باید کرد در کار دوست

غمی بر تو بودم ای دوست ۴۶
سپاه در تو سودم ای دوست

هر چند که در جفا فرویدی
در مهر و وفا فرودم ای دوست
بستی بر خیم دردنا را
تا آب و خاک سودم ای دوست
بر صفت سینه ز آب دیده
نقش خط تو نمودم ای دوست
جان دادم و در بهشت لای
از کجاست رو بودم ای دوست
چون سین ز آب دیده شهباز
ز نیکار خودی زدودم ای دوست

سخت نزار تخم سودا ای دوست ۴۷
شد مرا با صدف ستمای دوست
لعل لب هر چند آب حوض
روح بخش آن لعل شکر خانی دوست
چهره اش چون مهر نامه حسن
مهر حسن روی مهر افزای دوست
نقشش چون سرو اما سر دناز
سرو باز قامت رعنا ای دوست
دوش قمری بر سر سر و بند
دوش بلبل است در غوغای دوست
دوش پروانه به پیش شمع
هر یکی بر سرش از صیای دوست
متفق با سبیل در وادی لایم
در تنهای رخ زیبای دوست
جلای گفتند که ماندیم دور
از عباس حضرت و لای دوست

لیک ازین دوری جهان چو یک
 است چون در دیده و دل جای دوست
 و غله کفتم دل چو که ام
 نیست عالم جمله خبر مجلای دوست
 منظر اسم قوی است و سریع
 سیل سایل و موسی در یادوست

کاش روزی که قضا طرح دل آید
 بای در سینه بندد و بصر آید
 یارم از پیش نظر میشد چشم
 بر نفس اشک ندانم سبب آید
 دوش از در دجده آب کو بود
 دیر از خون جگر نفس تن آید
 گری شعله دیدار دران آید
 آتش شوق بجان لایمی آید
 بر تو بارقه زوی جهان آید
 برق بر جان طلسم کاری آید
 بر در میگرد وی منجی آید
 عکس لعل لب او ز کعبه آید
 حال بر کوشه ابروی طال آید
 بر رخ ساده رخ طبع نما آید

آلف مجرب است در خواب مگر

سیل شکم برداشن دریا مگر

تقدم را خار خار آرد و در پاست
 شیت ناموس بر یک خطه است

صبر را بجا طبع نهایی دل داد
 کشتیم در اصطراب بود با
 بادل مجروح با پیر غنایم
 شیشه ام را در فعل انشعاب
 عکس لعل جان فراز را کلو قیاس
 باد و آرا نقاش رنگ در حیا
 نقشه خوابیده را از ستم یاد
 ساغر می بر سرین ز کوشش
 قیاس بران کجاست
 رخ باز بران صندر الا کلا

گردش سسل از ان قیاس
 ره تو باز بسودار اول شد

نماند مراد آتش سودای تو جان
 این برق جهان غم اعیان
 ای باد صبا شرده بر غنایم
 کز آتش کل مایه دوکان جهان
 از اشک توان بایست سراج
 کینه با فله را کم زو بهرام نشان
 یوسف توان گفت حمایه جود
 کز گرمی باد ابری جنس کمان
 از دو دلم را که کفر توان یافت
 ایمان را شوقی عمار و سلطان
 بهر دل ما یک نظر از مار سست
 اسبند مرا بر که کرم توان
 آراش شوق تو دل لاله را جود
 خون در کس سبیل انگر من
 گوشت خورده را سلطان و کمار

کاش روزی که قضا طرح دل آید
 بای در سینه بندد و بصر آید
 یارم از پیش نظر میشد چشم
 بر نفس اشک ندانم سبب آید
 دوش از در دجده آب کو بود
 دیر از خون جگر نفس تن آید
 گری شعله دیدار دران آید
 آتش شوق بجان لایمی آید
 بر تو بارقه زوی جهان آید
 برق بر جان طلسم کاری آید
 بر در میگرد وی منجی آید
 عکس لعل لب او ز کعبه آید
 حال بر کوشه ابروی طال آید
 بر رخ ساده رخ طبع نما آید

دال که چو اسبیل اندو سیاه
 این سینه هزار دم آتش نفسان خوش
 پس کن کوی دل دیوانه خدارا
 که سبیل هم گرم تو پر پرو جان خوش
 ساقیا دیگر مرا کار از سر و سلمان کن
 ۵۱ ساعی ده تاوان فرغند دوران کن
 ناله کرد آخر در دل آهش از
 که شکست سینه من با کوشش آتش
 منت پر وانه زاندم که استغاثی
 از سر شمع تکی زبال افشان کن
 گریه خفته ناموس از پاشد چه پاک
 سبیل اشکم بار بار از جلا و محال کن
 ای خدای من از جوش در شکم
 ورنه بخت از سر جان میوهی آسان کن
 بوی اس از بوستان میاورد و دانه
 تا تخیم طره آتش بر سبیل و رجان کن
 فرغ آمال سبیل از سر و خورم
 بر رحمت رفرار او مکرر کن کن
 یار سبیل بر سینه و در دل شیدا
 ۵۲ وین یوم و طوفان ز سر کجاست
 فتنه و ز قیامت در جهان بر کن
 اینده شور و فشان از فارس و عیانی
 سینه را آسوده ساز و دیده را بیا
 این غبار سر رس از دامن جوی کن

سبز و شاد است سر و کلاه و شادی
 سر طرف خلقی چه چون بود بهادی
 تابان این منظر از شمع سبکی است
 این منون و شمع آتشی از دم سبکی است
 از حرف کردات بر سوختن می خور
 این محیط بر تمام کرم طوفان می
 از زهر بر اندام و اعضا می خور
 یار سبیل از بیم شمع شمع خون می
 از زهر بر باطن می خور
 عرقه مخمب است این دیوانه و رستم
 این آتش شمع شمع شمع شمع شمع
 خیره کرد دیده و حورشیه زرق
 این چنین از صندلی بلبل می آید
 تنگ نانی می نماید و سعت از جهان
 سبیل صبر ای ترا اندوه جان فریادی
 ای خوش آن مردی که ز کشتن می
 ۵۲ زده دم زرق عالم مملو می آید
 سبیل می می کرد از اشیا جدا
 عین سبکی و حدت مخصوص است از کشت
 کل شکی فاکت از وجهه مخور انام
 بر از سبیل و محاسبه لا کرم نیست
 صادق صدیق تو در شفق نام
 در آستان شو کشت در نماز نیست
 برست عالم شرح اسرار و صفات
 این معمار الطیر و غنچه و انوار نیست

لا شریک چو نص نفی شرک فیه
 آتش کز لفظ و معنی را بعبا کوفت
 شهر و صحرا بر دگرستان بخت
 فتنه خوان حسن اویغیوب ارجا
 منت بقوم را بقیو کفان برت
 مانگر ترک یوسف و مصر دریا کف

استان حسن یوسف کف حق نص
 کوری شمع سودا سیل سوکفت رفت

و بر آن لب شیرین حرکات
 آتش شکر گلش شش خ نبات
 عشقش ز تارک جان مردم
 ساز آتشکل نازه بوناخت
 دل دیوانه به او طلبش
 نقد هوش و خردید جان دریاخت
 سوخت چندان بقی آتشش
 کین دل خون شده درین کلاخت
 کشم اعراف جهان سر ناسر
 سج عاشق چو تو دلدار یافت
 چنوخ که خود در ماکوان
 نالی دلبر مارا نشناخت

سیل سوره زاناکامی در
 رفت از دست بخت سوزی در

عشق جان مراد من پر خست
 آچه بود از وجود و بود که خست

شکر طالع سعید آخبر
 دگر باوق ساخت بود
 منت عشق بین که در یک
 آچه خور بر و وصل و کجاره

بوالهوس نیست مرد ابر میدان
 پیش عاشق نهادم این

ز در سیل بر شک نامازم
 خانه صبر را ز با انداخت

اعل لب یا شکر و قد و نبات
 آسته بافتاب باب جات
 مرغ سیل لخت دل صید حرم
 اشک خنیم و دل با شفاخت
 مستحی یاد دار در کس
 زاهد اندر کج مع در سوات
 یار و مغوری و انواع عتاب
 استعارات کنایات نبات

سیل بیابان و در و صحرای
 آسمان بات جگر حق فلات

نوبت عشق و ناله و خست
 ده چه سازم که چون زنی خست
 عود جان و دین اول ریخت
 بجو در میان اسپ انداخت
 که در اقول قدم جگر در ریخت
 دید خود در این ولی است خست
 ز در سیل بر شک نامازم
 خانه صبر را ز با انداخت
 آسته بافتاب باب جات
 اشک خنیم و دل با شفاخت
 زاهد اندر کج مع در سوات
 استعارات کنایات نبات
 سیل بیابان و در و صحرای
 آسمان بات جگر حق فلات

عین العاشقین فارت
 علامت الهی بارت
 غایب الهی بارت
 بروق و صفت حرا
 سبیل النور بارت
 سبیل الهی بارت
 رحی شو اقم و ارس
 بچون العارین بارت
 حلمات المنی طارت
 نجوم الواصلین بارت
 شفا الهی بارت
 خول الهی بارت

ضیاء الیقین بارت

نجیات الهی بارت

خون تو بر ناله مشکینده است
 شد قلب جوش بر بریزم کم
 عاشق به معشوق شود از عشق
 بازدم به سرخه شوی که رختش
 من پروان بر بغم نام که این درد
 نعمت الهی کند و اعطای میراث
 وادی بی کرد که تاثیر نه است
 تصعید نفیقه و اکسیر است
 این سلسله صاحب بحر است
 صدیر کجای خورده که بخت نه است
 جز رحل کران چاره و بند نه است
 جلال بقضا حکمت تقدیر نه است

بروادی از باب حقیقت

تعبیر نفیقه و تقدیر نه است

آتش زو جلم شمع ستمکار است
 ایضا غار ناشاد عزیزان است
 بانه وصل بهوشید بر سرش نه است
 سالها بر سر آن کوی کد افشان بود
 کل ویدار بچیدم ز کلستان
 در بیابان طلب با پی طلب نه است
 سوخت تارا بر کوه و باران است
 کرد در دیده افکار مرا و اعجاز است
 بر کجا برد بگویش من بیا است
 بامید بکوی دیده و غبار است
 میگش در ره او سر زش غار است
 از کعبه نکرد دیدن دار است

میر و زار و سر آید به امید حال

روی بروادی او سبیل شکار است

ترا چو و بقیل من چنین با است
 اگر کفن افلاک شد ستاره نه است
 بهانه ازل قلم غیر عشق مجوی
 چگونه جان برم از جور روزگار نه است
 که خورنده میان من و تو کین با است
 عجب ما را که بود آه آتش با است
 که در طاک و اعیت این چنین با است
 از آسمان سبب که خورنده زمین با است

نداشت و سبیلین از رانجه نمود
که بود نام تو بر صفت کلین باعث
بر خفا نمود احتیاج شمع کاست
صیای زرم مرا یار و جبین باعث
قیل و قول لب نشی درج دادم
که شد ملاک مرا زهر و اکسین باعث
بود شکوه رضا و دلش صید مرا
که شد بکشتن و ناله و این باعث
شد مرقم قیوم فراق یار و نبود
نه اشتغال نه نیاز ترک و این باعث

اگر بلند نشد سبیل در کویت

عجب است که شد چشم سرمه کلین باعث

تنگ شده کام و دندان از لعل جان
بر زبان میادم این در آبر جان
مایه دو کان هم گشت صرنا
از نو باشد بدل از کج جان
خوایم تا در مکان او گزین جان
ما نعم اندازان درگاه در جان
یاد آیم که در کوی مقامی دادم
حالی باید گشتیدن در دگر جان
روز جوانش چشم جان نشد جان
هر نفس از روز و جو شام زندان جان
گشته بنگشته ام رهاقت محال
از سر شک ندیده بر من و طوفان جان
مردم چشم اگر شد غرق خون عجب
طرح طوفان ریخت سبیل از چشم جان

دیف العجم

در بزم ما بقل فلان چاه احتیاج
صاف محبت است بصیرت چاه احتیاج
پلک بخار محبت کذا اشتیم
خواب مرا بستر خار چاه احتیاج
کوش فلک کست و صدای کلم
در کوی و ناله شهر چاه احتیاج
سزای پای من بحد محبت است
بندم از برف جلیب چاه احتیاج
چون دوست حاضر است بنا شده
جان را به پای بادیه چاه احتیاج
در هر طرف جال خوش طبع کند
برم حضور را بنیاد چاه احتیاج
چون سبش بدعی و آشنای است
از هر وصل او متنا چاه احتیاج
افق مرا دل چو ز دنیا گذشت است
هر بقا بخیر و سیما چاه احتیاج
تا به عشق دوست چو تسلل است
قلب عشق و در به دنیا چاه احتیاج
ما با خیال فاست رعای او خوشیم
دگر کبر و فاست رعای چاه احتیاج

سبیل شرمک من بر روی زمین گرفت

رقص بی تفرج دریا چاه احتیاج

حسن تر از برف محبت چاه احتیاج
رویی ز راه صحرای چاه احتیاج

در حشر عشق این از شوق است
عشق را به تضرع و به احتیاج
بجز از کیم سحر بود چه بسیم
در وصل با غیم بود به احتیاج
چون تشنه لبان بر آتش فانی دگر
در حشر با عذاب محله احتیاج
چون نفس ناست بر سر آتش فانی
دگر به برض و صفت و احتیاج
دانش و وصف و فعل از زجر محض
رض نه در نظر به احتیاج

آورده سیل و جی بر داری قبول

آورده صفت و بار

آورده صفت و بار

جان را به تنای تو دادیم و در هیچ
در خیال تو فیا دیم و در هیچ
بگو رسا در خرم آن زلف جلای
صدقه در هر تارکشا دیم و در هیچ
بزم شکر و کیش با کیم از او دانی
با داغ غلامی تو دادیم و در هیچ
شد تا سرم جلو شمشیر هویدا
کردن بخت تو دادیم و در هیچ
تا برم تو چون شمع شایم و در هیچ
تا برم تو چون شمع شایم و در هیچ
ماد نفس از بوی تو دادیم و در هیچ
ماد نفس از بوی تو دادیم و در هیچ
و فاق حریفان چمن سوزش است
مرا بقدم می سوادیم و در هیچ
شد مردم چشم سحر تو روشن

چون سیل بر حلقه زلفت آیدیم

ازاده هر گونه مرادیم و در هیچ

آنها التاف و در کاس القبول
آنها مفتاح ابواب الفتح
روح الارواح من رجاها
روح زخمی رنج راجی بالضح
تا بهاضافه ضایقه القوس
خود یار بری علی بخت یلوع
میرمه از صبر بوی برین
یا منور میشود عالم زیور
میه عینی با دین اندامی
با که میاید بکیم مرده روح
آن ذاقلی یان بینیا
ام حاتم البان من و جد یوج
آن لی قلبا عشوقا یا نا
لا یبالی کیف یعدو ام یوج
لوا با حوافی هوها قلقت
آن حوایی بختی لا یوج
قطع تو انم اسید از وصل دت
آن حبت صبح و صفوح

میکنند بنیاد پیدا در قی

سیل آشکم میشود طوفان روح

قلبی عشوق و الهوی فضاخ

و بومنی قلبی و غایت سنیتی
 و هو هو للعاشقین صباح
 لو کنت بالحب الفدیم انصری
 ولو انتمت فدمی سقا
 عینای فلک و الغرام شرعنا
 و الذریع کج و المنی ملاج
 ل نشان مرعاه سرع مقلتی
 و سنا نایه الی المصلی
 و الخد کا لمر المیر ششع
 و الویشش البین صباح
 و القدر کل العاقر نصقونا
 و الخط من فوق العذار شاح

والتی کل من شفاء شفاء

والتی کل من شفاء شفاء

فیه اذن الموزن حیو اعلی الفلاح
 من خالف الهوی یوینا قدارح
 فحسنت است درین سکلون کج
 حیو اعلی القیوح فقد انصاح
 شرمای غم ز شغل جام مدام خوت
 دیک الصیاح صلیح صیاح الفلاح
 فیه سعادت است و سر غم کش و داند
 باعش لا قریب المدام فلاح
 رندان خورند یاده برای طلیح غشم
 انکام ضرر از خرم شود صباح
 بستیم دیده هارخ انبای روزگار
 باشد نظر عبور شامان سقا

کل کل کثافت رکبایان باغ و باغ
 بر داشت لطف در صبا بر باغ
 بلبل نرغند انداخت در چمن
 از غم و کجی در آمدن ملاح
 ما کبر فکر خویش کجایان سپرده ایم
 تا قدم ظاهری نشود عازم کلح
 در جام می طبیعت کج بود
 توان علاج مرده دلان انجیر اح
 ما حرف است با عبارت ششما ختم
 خوابی صغاف باش اساید بجم
 صاف محبت است که الی اوج صفا
 قزاسن شجون بصراح بلا سراح

کردیم میل چون دل از دیده ماروان

رویت خلق کریم رانه سر و شیشه خبر سلاج

سعد صدای دلم کر نماز را بصفا
 شود چو گوش فلک کز استماع طراح
 دل جوان جفا را در آشیانه قدس
 با صطرب دارد تمکلی افراح
 چنان شمع ز درون آه دل از کج
 بسوز و غلغله آید چو آتش کج
 ببار بار تمکلی کنم چو جلع نخیل
 شود اگر چه را جسم نا توان شمرخ
 من آن نیم که ز قریب با کج نور و تابم
 نهم گوی اطاعت به شش سقا
 برای گشت محبت سر از طلب سلیم
 کرد از سبز کرد و سبک کج و سبک

بیتد رود سر شکست مرا به لخت بکر
 که چون قوی شود از خاک کین به کاف
 اگر برون شوم از بوستان طرد پاک
 که گشت دشت وسیع به طایف و کاف
 بر آفتاب جلالش نظر نشاید کرد
 مگر که چشمم الطاف و کند کساح
 ثبات رسم عفت به نزد خود
 چه خبر چشم بر لب الویس نشانی
 نوحه کن مرا هیچ نظم فصیح
 بود ز لول غنی کف استینج افراخ
 که به چهره مقصود برده است جغم
 که چشمم فکر کند بر غنای سوراخ
 بیست لخت بکر حاضر بخوان مارا
 بکار نماند ما به حاجت طلبان
 می که صورت غمخوار ز دیده بهار
 رسید از جان از جان سبیل آخ

ساقم زانوی روی جانان آخ
 نه شد دل ز غم کسوی جانان آخ
 می کرد و جزو کمان خم نقش قرار
 تا سر سوزیده ام شد کوی جانان آخ
 نشسته کلمان در میان طایف و کاف
 آب جوان بر روی جانان آخ
 ز قریب میدان افاده در جادو
 و ز ترک ما نبود از حوی جانان آخ
 کون که دود به چشم سزاگرم
 که شود روزی جدا از کوی جانان آخ

دیده به چشم بشت در گوشت کفایت
 میوه و بهر ده هر سو بوی جانان آخ
 کی تو اندسته راه شوق شد کساح
 میوه و سبیل شکم سوی جانان آخ
 پیشو سینام از تنه بجان سوراخ
 تکرار ناگو بهر جان سوراخ
 با که از تنج جفا سینه غشاق شفا
 میکنه فخر غم حیره جان سوراخ
 روزی است زده اما بسوی کاف
 شود اگر کوی رود رضای جان سوراخ
 لب که در راه طلب سبب نیازم
 کردم از نقش قدم دشت جانان آخ
 می کند در شب جوان تمنای اصال
 اشک کرم بکر و جود جان سوراخ
 سده راه طلب با نشود که دست خضم
 میکنه شیره آیم صف خود جان سوراخ
 بستر بر دل و بر دیده دشمن آیم
 اگر ای الماس کند لولو و جان سوراخ

رکاب آمد شد مار اسنوان به دست دوست
 سبیل راست جان جانان سوراخ
 غمزه روز آرمایش عارت ایمان کند
 صد هزاران کشور دل در نظر و جان سوراخ
 لعل ریح انوری شکر خای چشم بر کین
 مرده مار تازه جانان زنده جان سوراخ

گشود لبت خوشه بهام نامیش
 نام و ستیزه دلمای چنبر آسان کند
 گریه بایش ز کس جانیست بشود
 نقد لولوا شکار از خضر جان کند

چون زهند آرد در گوی و بروی
 سبیل کار گوی او و سوی هند سازد

دل بر هوای گوی آلام میباید
 در بند زلف پر شکلیه ایده
 در حیرت این دل غافل که در پیش
 بر باد داده تنگ ایام میباید
 تا فرشتی چون که دل ز بهیلم
 در زرق و برق و شیشه ایام میباید
 کفایتی که عیان ز بهیلم
 آویخته اندیده ز ششام میباید
 آرام ناکرده دل خون چکان مرا
 بر باد داده و ششام میباید

سبیل تو در هوای خیال وصال تو
 مرغیست به تبایل و به کام میباید

دوش میدیدم که عالم عالم آلود
 ذره ذره اندران عالم بگریه بود
 عاشقان حلقه دیدم اندر گوی
 نیک از ایشان هر که دیدم گشتی بود

رو بسوی گوی او دیدم شتابان
 کرجان ره جابه جابه و ناموار بود
 غافل او بود ساقی ز کشتن خمار بود
 زانکه چشم باطنش در پرده بند بود
 گریه بند دیده دشمن بکلیهای دو
 دوستان معذور در این گشت در راه بود
 بر لب دیدم درین وادی سیران
 خفته اندیش و بایز خوشین بیدار بود

سبیل در کیفیت حجت و دشمن چوالت

مرشد او بود داعی عادتش انکار بود

هر گل نشان ز جلوه حسن انداخت
 در نه درین چمن از ارز رنگت بود
 دلی خیمه خیل و قری و مایک
 از عشق بی غم و به بد ایشان چو سود
 ماران تو صفت صانع بود در صحن
 زیر آن نقش صحن جامه بس کبود
 جوانی که سر صورت جان کنی چشم
 جان که کس بصورت او چشم خود گشود

بگذر ز در و دیو دیده و دریا و سبیل و دل

تا بنگری بصورت زیبای آن دود

بند و صنی دلم ز کف برود
 تیرم بیک ز کافری خورود

در این کتاب
 از کتب
 قدسی
 است

در این کتاب
 از کتب
 قدسی
 است

از صومعه سینه زبانه
چون دیده وصال او محال است
چون خورشید خود داشت
هر چند که هر روزه نم دارد
چون که گشت محنت دل
بر روی تو نقد جان سپردم

سبیل و پنهان جان است

تو ای جهان می سپردم

می و پنهان هر چه با دانا
دشت و ویرانه هر چه با
روستایان هر چه با دانا
شکافان هر چه با دانا
شیخ و پیرانه هر چه با دانا
غریز و دانه هر چه با دانا

ما و پنهان هر چه با دانا
بعد ازین ماه و پنهان
کفایت و پنهان
نقد و پنهان
پنهان و پنهان
پنهان و پنهان

بایستی صید حرم بر قضا میاید
بوی بر این بوی صبا میاید
چشم بقدر خاکش صبا میاید
بوی گمشده از راه و صبا میاید
بیک بقیعین از نیم صبا میاید
خبر رفتن اجداد ز صبا میاید

سبیل صیت زده در وادی بهلول رفت

مضطرب حال سوی کوه صفا میاید

در گشتن من خطر نباشد
بر هم شکسته غمش فلک را
ماهی و خوش ساریم
نان که یک وقت آبیاری است
سردادن و در و سر و زمین
در عشق سفر و شیش آدم

بوی بر این بوی صبا میاید
چشم بقدر خاکش صبا میاید
بوی گمشده از راه و صبا میاید
بیک بقیعین از نیم صبا میاید
خبر رفتن اجداد ز صبا میاید
سبیل صیت زده در وادی بهلول رفت
مضطرب حال سوی کوه صفا میاید
در گشتن من خطر نباشد
بر هم شکسته غمش فلک را
ماهی و خوش ساریم
نان که یک وقت آبیاری است
سردادن و در و سر و زمین
در عشق سفر و شیش آدم

عشق تو که آتش است بهمان میوزد و کس خبر نباشد
صیاد ز ناله ام بند لیش کافان مرا اثر نباشد
بهر خطم ز سر فشانی کوه دره دوسر نباشد
مرد در عشق خویر و یان خوسیل کسی در نباشد
در وادی طور سیل آتش
و البته خشک تر باشد

ناتسیه عاشقان سیر شد مردم و شسته تبر تر شد
در وادی عشق نازم کلام خوانده دیده را بختور شد
آهنگ که رسیده سر بر آورد در خربین خشک و بر خور شد
چشم هر رنج آتش تر بر دامن و در غم که تر شد
بهمان تا چند میتوان تاخت رازی که بعالی می رسد
ای رلف سیه ساز بر خویش سودای تو مایه ضرر شد
بگذشت ز ناز و دوش برین حاکان رطبیدم حیر شد
بیانی که عای صبح کاسه اندر دل دوست کار کرد شد

شبهای بوقت ای پری رو همسایه ز ناله نام کر شد
سیل از طلب آر میرو جان داد
بر وصل رسید و کامور شد

بوی بر این یوسف سوی گفان بود که در قالب فرسوده در گفان
رایت وصل نمودار شد از شوقان شریه ای عاشق سرگشته که طاقان
خزده ای سیل آشفته که نونا و کل جگر بر سر زده بر طرف کستان آمد
دیده اشکشان شد جهان بر لب آب و آن سر و فرمان آمد
کو کب ز او شرف نامید هم کرد و آن یوسف کم شده در کلبه اخوان آمد
کوری چشم رقیبان خطایشه در کور یوسف بعد وفا جان گفان آمد

شکرند که فرخنده کی کجیمید

کار سیل از سر آن زلف بالین

نکار من بیا المیم که کرد مگر آه بحر غم سفر کرد
بوقت مردم آمد ببالین مگر آه صبا او را خبر کرد
به بند دام صیادی فسادم که گرفت مرا ای او بر کرد

ناتسیه عاشقان سیر شد
در وادی عشق نازم کلام
آهنگ که رسیده سر بر آورد
چشم هر رنج آتش تر
بهمان تا چند میتوان تاخت
ای رلف سیه ساز بر خویش
بگذشت ز ناز و دوش برین
بیانی که عای صبح کاسه

ز چاک سینه آه سوزناکم
بسی آتش بجان خشک تر کرد
صدای ناله زین وادی را فدا
مگسبیل از سر کوشش گذر کرد

نزل عشق بر خطر باشد ۱۲
مرد این راه پر حذر باشد
قاصدی گو که تا پیام برد
رهروی گو که راهبر باشد
عاشقانم دل ز کف داده
قیاس پیش ما ضرر باشد
سفره عاشقان بیدل را
بگرزفته ما حضر باشد
تشنه وادی محبت است
آب فغانه جگر باشد
صبر گو که رخت بر بندد
درد هر لحظه ز شتر باشد

شاد نو سبیل و شاد باشی بزی

غم آیدم در گذر باشد

این و افغان که بید و نیم از و کند ۱۳
بسته اگر خوش نه رو کند کند
و آن چه بایدیم توانا بهر آن نموده
گر چاک سینه نام بستاند کند
کیرم که حق بدست رقیبان بمانی
گو چو بوس بر آه طلب بکند

صد رود خون ز دیده به افغان شود
عاشقان برای عبادت معصوم کند
ماسا غم را و کبره شش را دریم
چنانچه راجه بچکان در سبک کند
آیا طاعت و عمل توان فریاد
اخلاص بایدیت که ترا در بر کند

عشق جان بختیش با دصار دهنده

روزی که سبیل را از دست بکند

چندان جان در بدن باید غدا کند ۱۴
ز قوت و کج و قصب از نفع اهرمن کند
آتش گشته باشد مشت مردان حق
بیت مردان که با رستی از آن کند
از کس نبی شود خون سپاه
کربار بر خجیل خوش سوس کند
خانه آتش کلک مکتبانی شود
گرفتار صورت و بنای اهرمن کند
چون بدوزد چاک سینه زنی
رشته تیر دست قفل در سوزن کند
بچه نقد بر کیر در رشته از در قضا
چاک چاک سینه کرد و زنی بر زمین کند

سیر اندازد که نشسته و نه بجان تمام

کای سبیل آخر مشور و غفل و شیون کند

هر کف عشق آتش شود بجان زند ۱۵
سودن تر از او بر استخوان زند

مان دیده اشک و قواش کلامه
 حیدرسلش بودم دل در آسما
 ترکان بربوزی ابرو بجان کش
 هر خطره قمر تازه بر تیر و سنان کش
 رستم کبیر اشک و کلامه
 چشم خوش ره ایمان پنهان کش
 هر خطره قمر تازه بر تیر و سنان کش

سید شمس الدین علی

رسم شهر بخون مفت است

چون مجاز با حقیقت خیز شد
عشق شیرین خود مظاهر بود
چو جهان افروز و خرم بود
کام جانم تلخ دارد و اشک گرم
آتش نهان شر را میگزید
گاه فراز و گاهی پرور شد
زلف مشک افشان و عطر نیر شد
گرچه در جام ملاحظه خیز شد

باجيال اعلیٰ شہرین کا روست

فکر سید مشید امر شد

هر که اطوار حقیقت را چنان می کند
 در آموختن عالم ناسوتیان کی می کند
 مطلب فرزانه مادر صفای می شود
 تشریحی را او در نقد می کند
 تمیذ مد ساقی با لب می دهد مطلب
 دل درون می دهد قصه می گوید

صورت محبت در دهر می بیند
آنکه خود را از طریق عشق لا شی می کند

سید کریم سیدی و روحانیان

ز آنکه محضر است و عقد و ادای می کند

۱۸ خدا ترا همچون در امان نگه دارد
و از گمبوی تو تا ماه را این گنبد محرم
بخشیم زخم زنده زمان نگردد
ترا بخشیم رفیقین فلان نگردد

مرا که دل بنزد او می شنیدند که
ترا به حسرت می ایستادند

شد مراکضای تو فرخنده ام که تاجهاست ترا در جهان بلند

تراحمه و خوشنودمان بفرموده

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

بہارِ باغِ گلستانِ حیات
مختصرِ گلستانِ حیات

الرجال الذين هم في حياض

نور صوفی غریب شاد کا خوش

جناب کا منتظر رہا ہوں

سوم روز در سای وحدت این را غنای ۱۱ و در تکیه های کربلا و کونین و جلد آید

مهر و ماه در او شرف نایب و بهرام در ظل
 آید بر وجه و در سبزه زلال تن و نفس پاک
 خدایی الله محمد خاتم خیل رسل
 دانه عکس روی او لوح بهیولان جدا
 خواست تا از خفته الماوی نایب کرده
 خواست تا از سرده و وطنی عجب
 در شب جهان ز بهر طریقه عاشقان
 خواست تا بکسل حقیقت را کند و سوا می نام
 حسن و قبح فتنه آخر زمان پیوید
 ای انکه مرا کشتی و کشتی که بجای
 ای که بچونست بده مغفول از ارادان
 بهر بسته بود زار و گرفتار شد
 بهر دهر و در کربلای دیوان توان
 باز هم گفت بخت قاتل که میراد
 حاجت من از خجور و زرد شد
 تیر تیر بر درین آسمان آمد پیوید
 آسمان آید و در و در آسمان آید پیوید
 در نخستین جلوه نورش در میان آید
 در محاد است و عکس از حقان آید پیوید
 صورت بجای آن میا جان آید پیوید
 قامت رعنا آن برین میان آید پیوید
 اشک این چادر در دهان آید پیوید

اگر کشته شدیم بر سر کوی تو چه هست
 تو هم گفت پیوید نایب نایب
 دیگر بود حاجت شریف و کیش
 تا خاک است برین کسب نایب
 از سر صفای تو از من نشان نماند
 ۲۱ جسم از آن که از حق توانی نماند
 بسته بر رخ در کوی شین و فتن
 دیگر زبان کشته و وطن و با نماند
 یا از سرده و ما از ارفند
 چنان بر روی سینه خد که شجاعت
 بر محکمت بل لم را در حقش
 رفتم و حیف که از کشت و از کون
 از ماتن عجب برین آستان نماند
 ان شاء الله حکایت طوفان عالمی
 ۲۲ نه و آستان کسل نه در میان نماند
 سالی است بهت جهان بر پا شد
 ساقی بر می همتا کن که صبا نماند
 سون و در سر مرا و در شکست نماند
 ناله بی تابانه با نماند و افغان نماند
 در میان لوبی دل جمیده را نماند
 محله ای که از کسور جان نماند

پیشین بخت نخل نخل می رود
نخل این طوقه کوایان شش پان سید
روزگار از وصال تو و روح خان
حق پایی ده که میان به چنان سید
از بی تخیل ملک که نرسد نگاه
شکر دیوانگی با سار و سامان سید
سوده لکس به زخم خان
مقتدا و ادور در سیل کون بد بکان

است بر آه مار و سوری جانان میرود
سسته اینک فاد یک ل جان میرود

این لاله ای را من روزی ناکار
آهیم ز گوی بار من بر جرح کردان میرود
خوابه دل بردی از دیده میرود
آن هم سوی بحر غمی مالان شش پان میرود
و اع دل بی روی خوابه میرود
خوابه از زبان بی روی عیان میرود
در آفاق مشنری از ابرم زدن
اینک سر شکست از جوی دار و دار میرود
زادش جرح مایان کیر و زهره خان
آید نسیم و نستان چکی زردان میرود
آهیم بهر بخت اینک نسیم میرود
از یوسف سیمین بن اوسوی

ناره شود بر مرده دل آید بستان
از اضطرار خون چمن سیله سلطان میرود

بجای دلم در کون شد
خون شد و زرد و دیده بران
جان زد عاشقت کریان را
تا سبیل شود که چمنون شد
آن عشق تا بدل جا کرد
شوق زرد و آتش که آردون شد
بدلم نخته شد در کسان تار
ساز غشتم در قافانون شد
خفته بودم بنار عاف و مست
به خوابم ناله افسون شد
دور از لام و صمیم عین تان
الف سهر و فاقتم نون شد
در خیال عذار فلک و نش
لاکه دل پالیه خون شد
فقیه به لبش کیش
لعل رخشان عقیق کلگون شد
عمر فاعل دل در آتش مانده
در سپیدش هزاره افزون شد

دیده اشکبار را نازم
و این سبیل بود همچون

سهل است کرد عاشقی در دم درگاه
باید بر این عشق را که آتش جان گذارد
دور از تو بر شام و سحر از دست تو
آهیم که درون بر خورد شکم ز غوفان گذارد
که چشم خن ناله مرا لعل و ماند جدا
رسم که خواب جان از جیب دامن گذارد

آنهره خفت آسمان در قفس آیه بیان
 گوید حکیم که ندان بگذر و سوداچی
 کرد و در کس نوجوان سسین خوش زبان
 راه داشتن جانجان مجبور از حق جان

گر که این دستک تن در حق جان بگذرد
 از جان بیستوان کس چون از جان بگذرد
 که بر زاری ناکام در ملک ایران بگذرد
 غافل که جوابی نشان باید از مکان بگذرد

میخواهد این سبیل روان از بخت بخوان

دیگر بر جسم چاکران سمت هراسان بگذرد

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

حجت غائب غوث اعظم
کار سیل از وی سامان یزد

کار من و لم را خسته دارد
چه دانه سال شکسته و لادن را
بجای نیت رویش شاید
کسی که عاشق روی بنیان است
رسد که ترش تر کاش برده
نه بد شربت گیتی نباشد

کھا سو و کھا صراع سیل

که خید من معنی جربسته دارد

داغ تو مانند بر دل و دل در میان
 غم حجابی دل گرفت که از دل
 در بوشه فراق تو عهدی آن که ختم
 کز جسم ناتوان اثر استخوان
 از فیض دیده تو در میان چرخ
 در سر سواهی غنمت آبرویان
 یکم می که گوش را فسانه ام دهد
 در خون آنگاه در هر سیر و جویان

روسیل کی تحریک و لب الین کی تعلیمی فکر
ساحر کے سخن شناسی کرتے ہیں

۲۹
 که ز خون گشفتن بکاری بود
 هر کجا گشت لاله زاری بود
 بر پیش بر کجا که جاری بود
 باغ حسن تر از بهاری بود
 کاکل و روی گل عذاری بود
 آن هم ای دوست رود کاری بود
 سبیل شود چه گویی بینی
 عاشق زار دل زنگاری بود

۳۰ از هر سینه صفت میکند از هر
هر علاج بر برگ جان شتر آورید
مان مبدان ز بال هما شتر آورید
سپس ماعه و ابرو دست و علی بر او

کمال که بود صفت غنی و مکار
 از بهر در دوست دل و گویا و بر

بهر کس فکر ندمج ابو الحسن
 از لفظ آید در و گوهر آید

سے ہوا عشق ہی جہنم کا دل
دل را در کج کجوں کسی کند آوریہ

در شام جان من بول ز حال
اعراض شری که گوشت ختم برخت
در زمان او من ناپسندیدم
تیره شام محنت جوان شود
اختلاف روز کاران بین که کار
تو باز سر در خاک صفایان
و وصل حبیب از عشق جوی
مژده الهیست از ارفاق خان
در عقبه بزمین نوی بدین
کار سیل فرید یاد و طوفان

و انچه كه در اين كتاب ذكر شده است

تافتش در سرفیاض میکند
 این قیامت سرفیاض میکند
 عشق در صفتها افت میکند
 ترک حجاب است میکند
 جایی در کوی ملالت میکند

سبیل شد سرفیاض صافان

در صفت زلفان امان میکند

دوری که فانی تو فانی میکند
 تیغ تو حق خون شهیدان میکند
 عینک نه زنده بقدر کار میکند
 تاجیر حسن دوست کلکون میکند
 مشکل مراد اجماعت میکند
 کس عاشقی که کافیه خود را کند

سبیل با بوار میخون نهاده رو

تا آخر پیش از دیده ترا شنا کند

این دل خن شد و طبعی
 غار خار نو چو پای چه داغی
 بعدین بر کوی تو نشانی
 از سر تربت من لاله مان چو پای

آفتابان شوق در گردن گرم دارد
 گشت و پود و مینای ماست خلق
 آبجیس مهر که حسنه نهان است
 مازنان در دهنم ناطقه پیرا باشد

کرب فرسدم چرخ از جام صال

سبیل بر شارانو پیراسته جان

دوری که صبح وصل ز مشرق میکند
 در آرزوی بدین در شوق میکند
 ترک گشت که قایم خط که کنم نمی
 شاید کار را گذر افتد نکال کند
 جان از من در بیع مکن وصل چنان
 کر خنده قدم تر از شبنوم بکود

را کند و من بجز نماند نهان بیخ

در برم سبیل قضا و استخوان شود

دل من فاخته سر و روان چو لاله
 حسن تو را در پرده عیان خواهد
 آتش از تربت من شعله زان خواهد
 وصف نیالی او در دربان خواهد
 جسم جهانیان همه از شوق صاف
 اجسام چو چشم و سر و زبان
 دین جبر لطیف از بر جان
 روح عین مقدم او شد دماغ
 زان بشیر که فرقی بر آسمان
 جان جهان از بدتر است اولان
 کرب فرسدم چرخ از جام صال
 سبیل بر شارانو پیراسته جان
 دوری که صبح وصل ز مشرق میکند
 در آرزوی بدین در شوق میکند
 ترک گشت که قایم خط که کنم نمی
 شاید کار را گذر افتد نکال کند
 جان از من در بیع مکن وصل چنان
 کر خنده قدم تر از شبنوم بکود
 را کند و من بجز نماند نهان بیخ
 در برم سبیل قضا و استخوان شود

در آغ من بنی خجالی میکند
 میزند ستاره پرستانه خجالی میکند
 نیره بخانیم دست ما کو دلف
 شانه هم از سر پستی شایگان
 دانی از هر چه سیاه روی دین
 بر تیرش سینه ام کانه خجالی میکند
 عجب بدبستی از بی ابد که خجالی میکند
 در آغ من سرکشن میانه خجالی میکند
 آریل صبح تجلی موسی دریا نورد
 بر من زبال و پرور خجالی میکند
 خجالی ناسوی سسل سرشوریده
 آریل موک صابانه خجالی میکند

خوش است گفت که در این باشد
 زده می بخاز و کمارس باشد
 خوش است سیر کل و در و مار
 اگر چه بیسین کل در این باشد
 که زمین کیمی کولی جان سید
 عین ششای دین غرارش باشد
 نام من بود و جو سوسن شترک
 بر آن کل که جاگزارش باشد
 شدم جو سرور یار و در چشم او
 کنون چشم غزالان ضارش باشد
 بگویند صند و کسد و صبح
 همان ججو و امان سوارش باشد
 به صبا خود از خضار رفته بود
 دل رسد فلان صبارش باشد

سبیل چه رسد از خجالی او سبیل
 که در دو کس سبیل سوارش باشد

سینه جرش و دل خف و سر سینه
 بایدم سوختن و شعله افش تا چند
 لاله رازی شده از شت غبارم
 و اعدا است سر لابی تم ندید
 شده با بال خاصه دل چکانه
 تا زخ برده بر افکند و صحرانده
 مشکل از بند تو صید و لم اسوده
 ترکت تا و کسید از نماره بجان
 نه خوانده و سنان زلف افکند
 سبیل کرده دل بنده و ازاره
 دل شیران هفت تا و کس
 آهوان شیر شکار نه دیده بند
 قامت سرور خراسته و کما فرام
 پست رو صف خراستید و افکند
 کشته خورشید و خشان افکند
 و در دو جانب رسیده او کس

سینه در نظم حدوت سبیل آید
 کما شکر شکر سبیل و دایان
 صد رود خون بر دیده و ذوال
 تا علیل و صیل کل شادمان شود
 دخی فرانی که کند رم رسایه
 مشکل سیر در ام تا توان شود

سبیل چه رسد از خجالی او سبیل
 که در دو کس سبیل سوارش باشد
 سینه جرش و دل خف و سر سینه
 بایدم سوختن و شعله افش تا چند
 لاله رازی شده از شت غبارم
 و اعدا است سر لابی تم ندید
 شده با بال خاصه دل چکانه
 تا زخ برده بر افکند و صحرانده
 مشکل از بند تو صید و لم اسوده
 ترکت تا و کسید از نماره بجان
 نه خوانده و سنان زلف افکند
 سبیل کرده دل بنده و ازاره
 دل شیران هفت تا و کس
 آهوان شیر شکار نه دیده بند
 قامت سرور خراسته و کما فرام
 پست رو صف خراستید و افکند
 کشته خورشید و خشان افکند
 و در دو جانب رسیده او کس

ای که از شکاف لبم سر بر کن
 برقی از آن رخسار آسمان شود
 آتش زان سبیل و آتشان شود
 در بزم عشق اگر شکی به میان شود
 خاسته غبار دستان شود
 کردی روان کجا کل غمشان شود
 راز زبان سبیل که تا دستان شود
 این دستان مریخ عشق تان شود
 تو خدی پیش و تو صیغ و زکران شود
 در صورتی که مانی از آن در کان شود
 استوب عقل فتنه اخوان شود
 ما از کجا عشق طایان سپرده ام
 اری هر چه دوست گواید همان شود
 بیکم طریقه عشق بیابانی چند
 که هر کام در آن کم شده حیران شود
 ساقی فکرمی که شک و دل بست
 چیده ام محض شوق تو بسا نال شود

من جد و جدی به اوین دل بست
 بر سر کوی شسته بر لبان چند
 دست میدادم بر خاک و در خاک
 دور از کوی تو در خاک کجا چند
 عجز و خست و جوان و غنا
 بر سر سفره دل آمده تنها چند
 دلم آهسته و بعد از نظر جسم جان
 مانده در گوشه جوان تو غزل چند
 سبیل روانه صفت و بخت سوز و کار
 چند ناشی ضلالت شسته چند
 چون ضایع دل تو گشته عاشق
 رازی مایه برین شپوه موقعا
 گشت که دم تیغ تو و خنده ایام
 که رضا لازم عاشق صادق باشد
 آتش دل ریخت بسوی دیده بر کان
 گوشه کلبه بار شطآن باشد
 کمن اندک زبیداده و دانه سن
 شانه بر زلف من تا که بریشان نشوم
 حاضر رافت تو طاصق باشد
 مرا هر چند آگاهی از این و آن باشد
 خوار در ارکون درو جان باشد
 دل چوین در هوای لور روی تو
 همین دلم که خورده ام تو را باشد
 من تا که در این عالم کجاست
 تو را که در این عالم کجاست

چون خیز ز سر شد یوسف و خواجه
چون خیز ز سر شد یوسف و خواجه
چون خیز ز سر شد یوسف و خواجه
چون خیز ز سر شد یوسف و خواجه

خبر الماس را به سبیل هم واسی کند

دایم زخم دلماسیر دارند کاش کان افتند

آسمان را قطب ادوار و ادوار
عالم علم الدن کاشف سر و خود
قطب کوان دوان رباعی کرشمه
آتش نیفتاید جمع و مشتق
اول چایم بر آتش بر افکند
مهرمان ماه جهان ز بر این بران
گشت احمد سرمد حافظ علم
عالم را ز نهالی خود بران توان
سوی حق باشد نشان بر سبیل

ناله های ناز زار است نوازی بار بار
برگشافتن خون عاشقان کرد
شد از اشک سرخ و در کجاست
کرد از عکس خورشید کرم لاله
میگردد جان نفس بر قدم
می گردد این لاله بوی گلستان

دور از دیوار جان خست ناله های بل

دور از دیوار جان خست ناله های بل

خاک باین المزه انوار
فاللیل صدغ و النهار
خاک باین و جودش نفسی
خاک باین جبه و مطاش
خاک باین رنق و رقیه
خاک باین کف جراح اندا

خاک باین کف جراح اندا

ناله های ناز زار است نوازی بار بار
برگشافتن خون عاشقان کرد
شد از اشک سرخ و در کجاست
کرد از عکس خورشید کرم لاله
میگردد جان نفس بر قدم
می گردد این لاله بوی گلستان
خاک باین المزه انوار
فاللیل صدغ و النهار
خاک باین و جودش نفسی
خاک باین جبه و مطاش
خاک باین رنق و رقیه
خاک باین کف جراح اندا

ما نقل فی جوابی سنگ قبر
فان صلت لا موالصبار

در دشت کشته و نزار کشته
کی توانی رست این بی خط
قافله سالار تن اعلی بود
سارای نفس را احوال بصر
احوال اعمی چنان در شوره
گاه دین به کشته حیران نظر
کی توان از بار بدین راه دور
میکوین این راه را از نفس سیر
رفتن از سر معنی دارد خفی
اندین به معنی از سر گذر
دین کشته شدن از نفس کشته
بی سر تن کمان نباشد معتبر
بوی شیشه چون در پویش کشته
باجت جانی بعد از اسیر
کشته در زندان و نیا بدلا
وای اگر طوفان کشته را سیر

از سر نفس الی کشته شفت

چون کشته سبیل از رسم شبر

کشته نماند پرده از روی کار
روح یار شده اندران آشکار
چو دیدم خود آن پرده من بودم
که در زیر آن بود پنهان نگار

وای

ندان پرده فر پرده دوم بود
ندان یار و یار مردم شکار
هم آن پرده از یار مایه دست
هم او بود در زیر آن پرده دار

کشته شدن و خفیدن رسیدن بدست

باین روز اسبیل در روز کار

خو چند مشغول این مرغزار
همه داند لذات بهار یار
همه انگار عاشق کشته اند لب
که غبار غلف کوکل و کو بهار
جایع درون آتش نمانده
نه آتش اسرار این لاله زار
رفیق بهار است رنگ جن
از رنگ کبک چش بهار آشکار

صفا شیشه از رنگ صبا گرفت

صفا یافت چون سبیل از رنگ یار

دل کوی میبد به دلدار سیاه دگر
کافور عاشق کفش خو بخوار میکند دگر
کوری چشم خودان بر اسید فغان
در مقام لغو بازی یار میباید دگر
روزگار محبت و اندوه مانا سر سید
هرم زخم دل انگار سیاه دگر
مردود باد البلیل کستان سزای
چرخ بر سر کل سوی کجای سیاه دگر

آزاد بصر بوی برین رخسار
کاروان بصر از آثار سیاه در
چشم بیدم بوی برین رخسار
رود کار و عده دیدار سیاه در
سبیل از کسار و حدت خاکی بر باد
گو آفتابان سوی دریا بار سیاه در
به جوان کارستان بر سوختن
کف خطای جیب تحمل را در بر آخر
جاک حسرت بومیدی نوید
قدم فرمود و جان باد و گل و فصلی
برآید وصال چشمه خورشید
مر از دیده جان با فطره مثل طبع
خود آدم جان با تپه وصال زوی
بیا م و عده وصل از لب لبشید
رست تابیدن یک حال از نال او
نشان خط سیر از چشمه کوه دیده
بهار که شد حساب محرومی
بیم در خلوت اندیشه لغزش را مکنید
طبیعت نمایی بی پای قدم و رسودن شده
بجایان جان شیرین را در سبیل آرمیده آخر
در وقت عاشقان را ای نگار
دل پر از خون است و در غایت
نغمه نیست تمیج حدی
شوق جان یک شد از آرمید

و که این ویرانه بر بر فساد
تبت باوای سکون جایی قرار
راه عشق است این نه راه عده
سردین ره کرده سالان بهار
بار در کل شورش سودا بر
تاجی ز نقاری نه دلی دست کار
راست در پیش و با است و جو
جیل طفلان از بین و زیار
فان هوادران رحم بر افتاده کان
تبت جایی ماندن و با بی قرار
تبت بار است نورانی شونده
تبت عشق من و حسن بکار
خاربت خویش را آتش زدم
فصل کل گذشت و ایام بهار
سبیل نادر وادی از در قدم
کرد آواز نقد دین و دل شمار
بر بوش از سر غمزه دلدار در
میکشد شور خون جانی بهار
باقدم شده و موسی سفید و رخ
شده دلم در غم آن زلف کردار در
سرو فضل و کمال در دو درون
باخت در دلم اول افکار در
بر درین دلی آرام و سکون از ناز
میکشد از سرم فرقت خود خوار در
در عشق نیست در عاشق بخار در
از طبعیان از نمان چهارم در دم نشود

در او در دل من مونس و غمخوار دل
نیت جز درد و غمش مونس غمخوار دل
که چشمت کور مرادیده بشبهای زلفت
شد ز سیر اسن او نوزید پدیدار دل

یوسف از صخره جان کنایه

قسمت سیل شود نعمت دیدار دل

دوش جور استغلی غلطان شکار ۱۱ بر سمند بیکون پیکر سوار
آرضا افکاره بودم بر سرش گاه و قاتلش بر من سیل گذار
چون مراد خاک خون آلوده بود روی برین کرد و رحمت بردار
گفت ای سیل چه نیوای بگو کز تهنوت است در سر کوشار
گفتش که چاره دهری در نظر حاجم از خجسته خویش برار
گفت بی بی از خود بیکانه در فنون عاشقی نا کرده کار
گفتش به سیرت سیم و رضا گشتش نموان پیغمبر آوار
گفتش چو بیت زمان لم گفت التسلیم طیرا لا اختیار
بند دل نبش بجان تاثیر کرد رقت از دستم غلطان اختیار
عشقباری کار نزارم دست سیل اگر زلزله مردانه وار

چون رخ خودش بدین نود

نقد جان و دل نایبوی نثار

توسای در کون دیده روشن بود ۱۲ ز فیض خدمت یر کجاست
بر آرم ناکهار از پای شتافان کجی مرآت برین بر روی سوزن بود
چه حاصل آید اگر گشت سید عالم نجا که برق آه مانند دش خرم شود
کم گزین کس هزار این سوزن نماند زبانه زلف دل بر کس سوزن بود
کند چون بوی یوسف دیده به بوی جبراع دیده ایم از شک و غم بود
بیای دلیز زبانه تا جان بفرست که شتافان جو جمع آینه سوزن بود
قوان می نفس هر عاشق کس نام مرایی روی آه کزار کهن بود
بماند وصال و نیاید شدن این جدا بشنای از چو قاتل میخ بود

ز عریانی چو بال سیل از روانی جوان

ز خاک راه او چون جاده برین میوه آخر

نسل نو در دست قی می یار ۱۳ تا شمارم بر تو در روز کار
سید دارم چو لاله خون دیده از گریه رخسار جبار

غم دار کج و ناموس از جنون
 سیر میکردم بای اضطرار
 دل چو مرغ آتش یان گم کرده است
 جز کجوی او نمیکرد قرار
 گفتش مردن بر عجلت خوشتر است
 گفت آری لیک پیش پای بار
 بستم غم را شتر اندر دست
 میگفت هر سو که میخواهد مدار
 ناگهان روزی در آمد از درم
 دلباشش کش مردم شمار
 عاشق خود را بر آه انتظار
 دل پر از خون دید و دیده بکبار
 گفت رحمت بر تو ای مرد طریق
 کردی آخو جان خود بر ما شمار
 چون بدیدم گفتش با شکوه
 اتی شایسته بدرافق انداز
 : الله سیل از خاکش کست بند
 در خم دشت از آن ل شکار
 از مشرق جان میبرد و در دست
 بایم خشتان شما از مطلع جان بکبار
 کردید خشتان شتری در هر طرف
 باز در دهن شما از دوح و صبا
 تا بید از رخسار نور منی بر جان
 یا لعل خشان بستم شند از خشان
 تن نهاده از جان بستان جان بیدار
 فانی شود جان سیر چون کج و ناموس

انداز ارمایه نشو و نشو در شید بزم
 هر چند بزمی نشو و نشو بزمی جلوه کرد
 چون آفتاب مغرب طالع شود از خنجر
 کرد و شمع نور و بر خاک از جنون
 سبیل را گشت از دامن بر کرد در بستان
 ابران شود رشک جان کرد و چو خاند جلوه کرد
 این چه خلیف است کافور روزگار ۱۵
 دست بردارم از نص غاص بار
 دوستی خست با بد دوست
 دوست میدارم همه خوش تنبار
 چون شود از شش معارض با بد
 از هر یک بد شستن من مست غبار
 می نکردی از بل خدمت کزین
 که نمودم در طاعت استوار
 از برای مال و جان فکرت نام
 آغاشن آغوشم کرد و خوار
 ناز او نورست و درش اکین
 جان فدای سورش از کار
 ناز او را اجل میدانم نور
 نور اعتبار است از برده ناز
 کردی آتش نام و خاکش بیش
 هر جایا که سها پای دار
 و اعطاء و فکر کار خوش کن
 کار ما از یاد ما باید فراموش
 کار هر بافنده و حجاج نیست
 کس از حجاج بودن شرم دار

شیخ شهرد و دعوی لی تفراد
در نظر کریم ج فلما بد م
روز اول درس محنت خنده ام
کو بکش با برق بر طوس فلک
فتش لیل کار مجنون بوده است
عشقانی کار بر نامزدیت
لی ترس اند غی لی از رقیب
هر که خواهد کویا بر کس خواهد
بنده است همدیشه شهادت
سبیل با خلق قیافه در جهان و در

کثرت جناح و اسال و عفار
کی توانم بود ز ایل اعتبار
حرف آفرود در کس سل پار
کاشش را نیست چشم شرار
چونکه مجنون نیستی دعوی مدار
سبیل اگر زانه مردانه وار
نقد جان و دل کن بروی تار
از دو عالم در نظر خود مرا فرود پای
در شهادت در میان مرد و زن کو
نور دست طعن دشمن از خطا و

برده بردار و بعد این آتی و ج کافای
تا شود خون شاد سبیل در وادی بار

وقت آن شد که ناله شکیر
بر کند ریش عدو ازین
تصد دشمن کند بهمت بر
کور ساید کوشش جیح لیسیر

تاب دشمن کجا بهمت من
کاکه دیشتر نقد برست
بنده نقد بر رانیم کسم
توان است اسبیل با
سبیل اگر ده پای بند موی
در خرابات عشوه د لکیر

زیر سایه نارنج و نار و بید و کند
نه گشته است و کرد و فلک کجاست
اگر دست حکیم زمانه را نسجیر
بیایغ و هر هزار هزار پیشه چون
کنون که مرغ بهشتی در آفتاب
کجوش پوش از و راز لاشکاخ
صلی که مرا درس عاشقی داده است
چو بار نیست کس از فن و بری کاه

کاه لاغریان و پنجه شیر
جیح را کو عطار دست دیر
بر دم حلقه های این زنجیر
هر زنجیر رشته نقدیر
کاخ زهر حسینی بخار خوش فناد
چنانکه گشت کلام تو ای صید بهار
برای تربیت تو دلفرا سیر
به دست طفل نواخته کی شد بهشت
قدای راضی صحتش غنیمت
به نقد های غم آوازی می در خوانار
روز و در برین خلق بر تو کرد رخسار
چو سبیل نیست کس بر سبیل

مهر آفرین کجا خباکار دل شکار
در زرم دل کن کجاست کار و لغو
هر صبح آفتاب و شمع از صبح جا
از غیظ و احوال سبب نجات
آید برون بلبخ عین دل شکار
بالعلل و محبتش زبان کنش
هر کس بکشتش باید بی تاه و
آورد و بخت بر در و در و در
طبع مرا که آب حیوانی رخ شکار
در جرم که چرخ سبب روی بره
در نرم و نوده مرا از چرخ دل شکار
آری زمانه دشمن در بر نه من است
با اهل فضل دشمنی دست به تبار

شکوه مدار سیل از آن شاه دلبان

آباد و کی است شیوه جوان روزگار

اینها استودی نثر الطور
آسمان بفتاح آواز استور
عاشقان پروانه ساز جان منید
هر کجا روشن شود آن شمع طور
فتادام نور و ز قیام
کرد جلالت کاه تو خور نشور
آتشین رخسار و خال غریب
هر آنکه نیست سبب نگر
می نماید در غیب و ق
چون زلال صبر در عرض طور

جلوه جانان دهد جان انگش
لا یطیب الوقت الا با حضور
جسم جانان قید ابدی شمشاد
خواه از زینت شده خواه دور
اشک شده در طرب بر کار
میکنند آری شادی روز و سحر
فرغ جان شهبازی بجان در فغان
لا یصح الذم الا فی استعجار

قد می میگفت بیا سبیل

آفری اقامت علی صفت صبور

بیش جهان من گشت جلوه جانان
فاخر و دج کبر و کبر پشیمان
بیه برون کن را خوش و خوش
زنگ درون برزد اختر تابان
بند میان را بند رتبه خد کران
دست عابد گشت از دست طمان
یاد قدم رنج کرد بر سر بار خورش
گویی چشم رقیب لطف تابان

در ره جانان جان سبیل بر شکرتان

از دل درین در گذشت عرش و انان

طرف عارض و حال غریب منکر
زحل بگردن نهاده فرین منکر
عالم در هر قدر شده برادج چال
حال ابدی بار احوال منکر

ز نور مرسته کبریا تب
ز نور عارض اقبالش چنین میگردد
دلا صد کن از ان چشم شمع و آفتاب
تسبیح است کانه از دین میگردد

لعل باغ لب لعل در دهانش

بکام سیل روان شیر و انگبین میگردد

یار برای قتل با جفا می بندد کمر ۲۲
یار به صید دل صیادی بندد کمر
یار برای جان سخنان کار سخنان
یار دیگر از ده بندادی بندد کمر
عشق بیاید بی تعلیم از لعل صغیر
یار به تربیت استاد می بندد کمر
همه عاشق نکر از راه بس در راه
از دایره سنی بی زاد می بندد کمر

با نای مصیبت و سوز کجایی

سیل از شهر جان آوری بندد کمر

گر وصال یار خواهی ترک جان ناک ۲۳
انچه غیر از دوست نباشد بجز در ناک
در ره نال خواهی از قید خوار فضیل
از حیضان طبعیت کاره لاله ناک
در راه کام و معوی دیگر برین کام
محل او در نظر آورده دنبال گیر
عقل میگوید عقل ناک است راه ناک
عشق میگوید که ترک حلیه و احوال گیر

رو در اول دم قدم از سر کن بگذر
چون گذشتی از سر که ترک است بگذر
چشم جان دل منور کن با نور انجمن
سیل این ادی جو کشتی بر سر لاله

من گیم عباد و دی یار ۲۴
محبوبی رسد اوق بندد

آتش دوریم کفر بجان
دختر بنده عذاب آتش
من گیم دین و دل کف داده
تخم جو صیانت و یار
من گیم نام و ننگ رفته یار
شده شکر و کوه و بار
من گیم بر زار کفایت
بوسه بر ده که مرده غار
برست عشق سوخت خرمی
که در دم بند شده شاد
سکه افروخته شدم آتش
سوخم فروخته سیم و زر نادر
کعبه و دیو و دود و جاب
کفر و سلام و خدمت و ستار
این نبوده است اعتبار است
که کف ناکار گشته عیار
هستی من را چه حد و چه قید
وصف حد است و وصف حد
دانت حق بر زار صفات بود
بیشود وصف عارض آثار

٢٠٣

تأتم وعارضني يباب شد
 وحدث ذات صفتا در کار
 اترق بقی بود قائم
 مست قیوم حضرت دادار
 پروا آفتاب و جود
 بحر نمودی بخیر انظار
 نیست بروج دیگر حق و جود
 لاهو آلهو اولی الالبصار

سبیل می بیند آنچه گفت حکیم

لم یسبغ الثمار عسره دمار

حکیم قال شد فی کل خاطر ۱۵۰
 فاصح منظور الادی کل ناظر
 بعزت المرأة فی کل جانب
 فاعلم تما لا کثیر المنظر
 وکذا نور المصطفی سته الکر
 وسادنا والانیاء الا کابر
 فشیع وشیع کل من یسهم
 وکذا انعکاس الفل یقام الکر
 وکذا استبحر وکذا استدرک
 وکذا صاع وکذا استعصر
 وکذا تعزیر العزیز وکذا یزیر
 وکذا لا یعون الوری وکذا یساور

٢٠٤

وقد ترجع الاکوان عود الکما بدت
 وکما قیامات النور الی الکر
 وکذا التیران والوزن کما
 وکذا لغت الخیات فی یوم خشر
 وکذا سبیل یسول الی الکر
 وکذا یسیر الموقر الکر

فما بهک الجبین الازهر

وکذا التمر النیر بفاست
 وکذا التمر النیر بفاست
 وکذا التمر النیر بفاست
 وکذا التمر النیر بفاست
 وکذا التمر النیر بفاست
 وکذا التمر النیر بفاست
 وکذا التمر النیر بفاست
 وکذا التمر النیر بفاست

ان المارة من خاک لذیه

ویدف وکذا الجکب یاجیب فاکثر

وکذا کشته زرب وکذا بت عریه
 وکذا کشته زرب وکذا بت عریه
 وکذا کشته زرب وکذا بت عریه
 وکذا کشته زرب وکذا بت عریه
 وکذا کشته زرب وکذا بت عریه
 وکذا کشته زرب وکذا بت عریه
 وکذا کشته زرب وکذا بت عریه
 وکذا کشته زرب وکذا بت عریه

دلی سالیس مین دوخت سبیل را

در هوای زوای گشت رسوا از دور

مخ دل در شنگ بخت آرزو ۵ میکند در هوای او پرواز
شتر صبری که گشت مهر گشت جان سوار حمل باز
کوشنده به پیغمبر دور از روی بویست و ساز
شد در گوشه قفس محمود رفت از باد و آستان امار
چو آنگه پرده از رخ دل شد سر در آستان از ارباب

گشت بر جان نه در آستان

قصه سبیل و کوه و دشت همد

سند و پیش از کار باره ۶ میگشاید لطافت و خوشبخت
چشم بد دور از حال شاه جوان با حال بخودی دارد دل و جگر
کند در شبیه جلوس و شکر آمد به خنده از خون بر جگر
میکنند از خبر بداد و سیکه مرا بایم زخم درون زنده به شکر
که چهره از آنکه گشت خسرو میگشاید لیک مردم مصداق به شکر

مخ روی خست بارانم میبارد و گشت

نکته در جواب بار و سبیل گشت

بخت در دامنش سبیل انگیزد

رویت میکند با بغرای دعوی بکین منور استین

ره در رسم خندان بل و فایرس ۱ گزاین و فاجای زما پرس

به پیش زلف و حرف خنکویی خشم است او را به خنک پرس

پرس از طور اطوار سنجیده ز منی قفسه نارطوبی پرس

اگر منی از خود بکانه روی از و اقل حدیث آشپرس

اگر گشت شمع منی جانور از احوال علم بر خدا پرس

ز آه سینه راه آسمان را

سبیل اشک راه که پرس

ای در خسار نومر و ماه را از شکر ۲ آوج کردون پایه نصرت الی

بر قدیمی نه ستانند در جوش و فکری قانع از امید ویم و ایمن پرس

من کی از خاکرومان در بختیم آینهاده در مقام محو در گشت

محمود و ده خوشن مر قوس صیبات
 باک انوش ریاد شرک کید
 امتحان لاق نباشد عاشق دیوانه
 اصمیر مهر تو بر نو دارم القاس
 خلعت تو فرید نور صدق اردا
 می شاید کرد نور صدق زلف قاس

خلعت بوزنت خورشید همان اردن

سکندر از تبار پود معروف در بریتانیا

بر تپانه شرق کار افکوس ۳ کورسده چشم انتظار افکوس
 سر تپانه دوری یوسف غم یعقوب روز کار افکوس
 عشق قضای دور دل میتابه راز بهمان شده اشکار افکوس
 دل نگارانه دوش میتابید در شکیبایی افکوس
 چشم میل ندیده جلوه کل غم شده موسم بهار افکوس
 بهای طلب کثافت مرا در گمانه نوک غار افکوس
 راه وصل اندر کرده مرا زخمهای دل فکار افکوس
 این حسرت چو زده گشت امید شده غم غمیشتر افکوس
 گشت کردون حکام مدعیان کز رسیل رفت یار افکوس

استغفر الله من ذنوبنا

ابو عبد الله دست فقیهان خطا پذیر

چون صاحبان نغز از این زلف برستان

چون از آن نغمه جهان جلد شود مال

نمده و باز از ارزان حبله غنیمت است

صلوات الله على خير البرية

کتابت در باب این نامه جوان

سید احمد دشتی و رفیق حیات و احاط

نقشہ ای ۱۰۰ ہندی شاہی ہوس

کشت مار ایستم کا دروختی اوس

تبرعت و فضل و ضرر و اشرف

شکوه نامه من مرا بشنوی او داری یاد

باجنابینہ و خمر زلف کہ منہم

محمود زلف بر شازده گوشت دم

نذر کیم چون کندهی را لب و لدا را بوس

کتاب خضر و شیرین مشکوٰۃ بہار ہدی

خواہ کل صلہ کنہ خواہ سرخار ہو

خوش بایزاد در اضلاع عمارت موسی

بہ حقیقت جبر سی ہر درود و دعا کی

عشق و فضا

توحيات الازمنه و الاراضي

تفحص و اجازت

شماره ۱۲۴

کتابخانه حضرت امام حسین

کرم غشوی را خراشیده و به نعلین

کرتی - راز دلف افسانہ افسانہ

نہیں ہوتا ہے کہ

فہرست کتب

سودم سده چیدایه سبک سول

غرق شد و در قفس جریبای شکر
گشتم از قفس امانه بهر دربار

تا دام از قفس افسوس

خونم را شرفاء افسوس

دل و دیوانه ام بر جانان
اگر کشته چشم بر رویش
و اگر کشته جگر از جانش
بر نفس من پس از غم
اگر از گوی دوست پر گردید
سین را ز کوی بی جان

بجز کار کرد افسوس

مردن خوش است بیکدیگر
چون ساقیه با خوش صوفی
خوبی بودم کام و نادر و فنا
تا غافل بودم در کار خوش

خوش تر است بجز خوش
در خانه و در میکده صد صفا

تا در دل بسبیل قضا افسار خوش

فعل میفرمایم در کار خوش
تا در زلف طایف بند بر باله ام
من که در کج لذت هندوستان
من که نقد دین و دل در گوی در دام
تیر صحرای رسد شد عاشقان
در رفیق چون که تا چار از قطع

سیل از دست خورشید و خورشید

کو این موج با عالم غراب انداز باش

بجز کار خوش نیست پروردگار خوش
تا در دل کار صند شکار خوش
تا غافل بودم در کار خوش
تا غافل بودم در کار خوش

بجز کار خوش نیست پروردگار خوش
تا در دل کار صند شکار خوش
تا غافل بودم در کار خوش
تا غافل بودم در کار خوش

لیک سوسه چاک را نود	چند کلاه است و فضا نیم کیش
ماید از خم نو جان سپه گیم	کو بر کمر صدر خدایک تیره کیش
از آلف شسته ز ناز بسته ام	ناگرد دست حق بایم آینه کیش
بر خجرت حلال بود خون خجورم	تو کیش با خواست کل از آلف کیش

نما طین وادی این خدای را

تسلیت جتوی تو بکانه شد تو کیش

من خدایک است مرا سپید کیش	که مرغ صدر نه تیرت این دل کیش
به قدم که بر است که آتم دل بود	که میطید و کی سید و پیا کیش
بکش سوز و دیر بر مو افشارم	که دوست داریستی تو در دیر کیش
ز ناز زلف تو تار بر کمر دارم	شدم مناص بند کینه و کیش
بچو تو حال است خون جگرین	اگر کشتن ناحق ترا تو دشمن کیش
دست تو نام اگر جلی بالم	که داده جگر بلایم سزای کده کیش

مگر روح نظیری سپیدین کیش

که جوی از درویش نه ز نظر و درام کیش

من شکیم که در بند من و کیش	هر جفاشی باش تا اگر کیش
کو می چشم معانه طعن بر عارض کیش	در محبت کوش خوش قمار کیش
گردل انداخته است آری مبار کیش	لی جفا این جور فک و آمار کیش
و دشمنان از غلج تاراج ستاه و خاند	باجدار از کید و مکر دشمن کیش
تج تیرت را بر و کیش از غلج و خاند	آز برای مردم از آزاران کیش
دوش خواندم نه را کلاه کیش	سبیل عذر ابو دود بود لاله کیش

سبیل در کوی تو از دشمن کشیده اند

روی تیرت که روی بگره ز خا کیش

میریم و میروم بسویش	تا ناز کم نظر بر ویش
من خدی زلف و ستام	آبیت در انصاف ویش
زان دست بدست میزدیم	بر دوش کشیده ام ویش
کردند تار جان شیرین	عشاق بر است ویش
در هر نفسی شود زنده	صد مرده دلان کیش

شاید زمره کینه ز خویش

کردم شکاف سپید ویش

نارنجت بر آب کاش
یک جود در روی که پیش
از کعبه در طرف بستم
چون سیل روان شد مگویش

دیگر زرقبته ترسم
رویت باکم بود ز نای و پیش

دل چو باد لعل دارد از خصاص
ایست جان از سر غمش
از جفای او بجان آمد دلم
با صلیبه دلن ای دلش
کوس و خیل سکان کوی آید
میت بار عام در بزم جوش
خانه دل قف خاص مراد
نیک میدان این را عام خاص
جوش خونم از خیال است
میت این معنی در غماز جوش
خورد و بودم خون ز جوشان
شجر و خون دل من در جوش
از رصاص ز کیمیا ز کعبه
من بزم او کم ز رار خاص

سیل بجای سبید در دام دوت

میت ممکن از گنداه خلاص

نیت دل را ز سر طره دلداد
راه کم کرده نباید به دست

که جسد بارانین در دهانم کردند
میت این بارانین در دهانم کردند
در دجین که زهر در دوزخ تر باشد
کی شود نوازش خاطر افکار خاص
نکر آدمی از آن لطف پریشان کنم
نشد و بند می آن کاغذ و کواخ خاص
نوشدار و نمکده چاره بیمار توان
آدم مرگ شود عاشق بیمار خاص
بوی بر این یوسف چه شود لوترا
میت و دیده ز محرومی دیدار خاص

سیل در وادی توحید چو آرام گرفت

رویت یافت از کشش شجر و زار خاص
نقد دل در کف نه ارم سید جان
نرخ نویس از زبان کن جان کزیرا
جسم و کلش الفت کجاست جوش
مگر ناله خواهم که افکار جوش
جست الفت را خیر از غم شستم
از سر تنگ ارم بر دارم جوش
کرتان از گوشه ابرو بودم بوس
سیر و بوش از سر جوشم جوش
کر سار و ابر پر کشت ایسم کوماد
میت و در این سر شک این سر جوش
عکس و عفت را که در بزم جوشم جوش
خولیس از کوی او که در بزم جوش
مکونان جوش کجاست از کورستانی
سیل از بزم این کجاست این جوش

بست طار به بی و سبزه بیاغری
 است از دادن دین او جان دوزخ
 باد را طره پریشانی او نیست
 مردیاید که منزل جانان سپرد
 دل پریشان شدم از از بوی حسن
 بی که گشت مرا جوی و دهنم
 هم از پرتو رخساره او روشن
 بود کج نقیر و دست چو مظهر باد
 نه مراد ام پس بود دینه در دگرش

کج غزل چو بود چون کج غزلت

سبک است درین منزل بیاغری

بستن دل من زلف غریب
 زلف نمیزی است از سبزه باغ
 نال دل را مار است کی بیست
 بر قصه خود مرقم طعن و تویم سخن

نکت بد بر گشت احکامه نماید
 آسمان خشم درین تنگ فدا کرد
 آفت کبی دروغ و شمع نمایی دروغ
 دل آستان تر صید زبان جانان
 مردان عاشق بر آه افشا را و صبح

لی سر و پا در میان ادب در وادی سلام

سبک را خوش خروش ناله و غوغا غلط

دادن جان است در گوی تو جان
 با وجود خود نشان از درو که ایست
 آبرایی برده بوی خاک را بر سینه
 در سه و چهار مویست حد دل آ
 دل بایست خوف صفا آخیم
 بکشمه های روان بر زهر کشت
 چون بیا بگو و تر و تر است و آوری

دگر آن مایه اندوه و شاد ۳
 زود و دی از دل بیرون
 تنزل دست سرافرازه جان
 تنی جان چو کند غم جیل
 قطع ساقم بدم بخ جیل
 دست جلا و قضا عقد ساق
 سبیل صحرای حقیقت آورد

دوبیف تند خون برین بر صراط **القار**

مغ جان با نیست و دراز کفر خط
 آفت آردی اندام و شسته اش
 چون نشان از چشم شمع بار دارد
 کوشش با نیست باز در فغان قصص
 عشق بر در دست و پیاورد گشته
 و عشق بی غیر از گداز این و گداز
 با ده تو جود در جام مستان ز

بیا

تو با دشت و شور و یاب و گداز
 در نه قشمت از افسانه بار خط
 عجبی اشک از دیده دل خلد سیه برون
 سبیل دارد در غمت از چشم نشانه خط

شق با بود ز حکایت یار و خط
 کاش میوه دیوانی غنچه لب
 نقد سخن کوشش و طبعان تو کوش
 تا نور معرفت نبود در دل ای فقیه
 با طبع ناچار جدا اند ساز کار
 در هر نفس روح عمرت با راج میرود
 در آرد خطیب هر زبانی از بار خط

سبیل در آن دیده درین دشت بکران

دوبیف دارد در شور و فلفل خود آشکار و عظم **الین**

نقد القبر با طبعی القاع ۱
 دل سبیل کجا و آب جدل
 میرود بار و میبرد جانم
 بر گران کن ز طرافت بی قناع
 دم نزع است بی تحمل تراغ
 از دل مجلس نغم و دواغ

طعن سستی با من زاده
 باده دیگر است در جام
 نافه خوش تر از زاده بد
 ساقی خوش می و خوش
 مردم و کام دل بسته حاصل
 سر به صحرای دم بکام طلب
 آبرو مرد آب دیده مرا
 چشم جادو است یا طلسم
 بوسه لب لب خوش علم
 بود از دروغ سخن مصرع
 بر جهان راست چون از باده
 مادر جان برای وصل طاعت
 بود جهان گرم رفتن اشک کلام
 گوش بر آواز طبل صد کلام
 مستی بزم بانه مست فراع
 که در آن نیستی نه صدراع
 قد از در در کانه شفاع
 چشم بد در باد این اوضاع
 باده عرکت صرف صراع
 این لعلک با چشم القاع
 ذل ستری من العیون و شاع
 یا آه و دل خوشتر شجاع
 بود از دروغ سخن مصرع
 می کشد از هر افع ماه و اخر افع
 تعلقش را بود روز و مال شاع
 دیده از حسرت که میگرد کام و دواع
 تریتا را به بند شمع و دو خط اجتماع

حقیقت در دست نه بخت
 این یکی در پیش چاه و آن در نفع
 بر جسم از شر چون نباید برود
 است از ستان مع طفل منی اوضاع
 سیل دل و توقف زبان که روش طاعت خلق
 رویف آن قلبی کان فقا و مسلح لا سیاع العین
 گو دل که دماغ که کیم خود سراغ
 دوش کنید بر سر لوح نزاران
 لی یار بدمی نه رفیق موافقت
 لای و دوست ماکل و کلین بکنیم
 محمد مر افغان تباش کی کشت
 یکسان بود لغت جانان کشتان
 کوه بلبله را که لای کن ای کار
 ناصح زکا و کا و دل باده ادرست
 یار آمدن سیل جادیده باریب
 شد محض جیل سوره باده باطلوغ
 ساقی غنای کن و می یزد الماع
 بر رسم باد کار خون جگر چراغ
 تنها چه خبر دار می و تنها وقت شاع
 مار است خیال خوش از پیراع
 حاکم گرفته راجه کشته از شاع
 صوت هزاره فاله قری با کشتاع
 لاله در آرزوی تو دار لب سینه و شاع
 دیگر کشف گوی تو بنو و مرا و شاع

داده ام دل سبب شوخ شکرارین
 سبکشم از دل خسته درین
 با فضل و منزله و نجابت که است
 چند بستم بزم بحر کفایت درین
 میر و ماکره که کوشه غزلت کرم
 جدا جوهر قیاس کشم از درین
 باید از ساده رخسار چشم و فکون
 که بخشند کل ناز بهر خار درین
 قدر عشاق ندانند جفا بپوشند
 می نشیند بخت که اعیان درین
 دست کل بر ناز جفا بپوشد
 در سوراخ جعل ناله ناله درین
 راز پنهان که از آن غیر خبر دار بود
 کشافش بهر کوه و بازار درین

رفت از کشور ایران بسوی ادبینه

سبک کرد و فایده کبریا درین

و همه هم و وفا از تو ستم کار دروغ
 رفتن تو ای از کوی تو ای دروغ
 مانند من بهر کوه اعیان کراف
 رستن و قفس بجز کفایت دروغ
 از خدای خیر اند کرده خفتن
 فاش گویند بهر کوه و بازار دروغ
 خلق را دشمن با نسی حقیقت اند
 سبب این که انار و لا انار دروغ
 بر سر نیزه زور برانید و مسد
 تهرمان و غاو عده دیار دروغ

بده بر خفاش کز نوبت
 تشنه دار و صوفی و قمار دروغ
 میر و خرم اعیان تبارج آخر
 بود و غنچه سبیل ز کسار دروغ

چون خوشتر ای قفا بزمین
 که نسبت تو با من است لاف کف
 درین که روی تو جنت بود دروغ
 درین که خوی تو با من جیم خفایت
 و حضور به غایتش آید دروغ
 خفاف که در درو آید خفایت
 قبا صلی بر اید کم سبب است
 بکار کا چون جابر خیال است
 چه کوه راحت و صلس نشو و نمیزد
 مع از قیاسی من لطیف خفایت
 خاک که لاف خرسیده خون جگر باغ
 ز آب روی تو آید مراد دیده رعایت
 نو برده را کشا از رخ و زلفش
 که پیش دیده ما است پرده آفتاب
 فیه که در انکار حسن او عجب
 در آفتابش کور دیده شفاف
 بعبود و در بناد یوسف
 داده دل و دین به یوسف
 کردید سینه چشم بعقب
 در آرزوی سودا یوسف
 آسان نبود به این حاجت
 باشد زوی ترا دیوسف

سبک کرد و فایده کبریا درین
 رفتن تو ای از کوی تو ای دروغ
 مانند من بهر کوه اعیان کراف
 رستن و قفس بجز کفایت دروغ
 از خدای خیر اند کرده خفتن
 فاش گویند بهر کوه و بازار دروغ
 خلق را دشمن با نسی حقیقت اند
 سبب این که انار و لا انار دروغ
 بر سر نیزه زور برانید و مسد
 تهرمان و غاو عده دیار دروغ

شد آفتاب و صبا
تو خروجه بخانه باده تعلیم
بخت ضیاء دیده کور
آند ز مهر باده بوسف

دل نکی سبیل است در میان

از قامت دلکش و بوسف

دل ز ما برد آتش پاره بوسف ۳
دل صد پاره را یکپاره بوسف
ز لعل با خست نکت و نکتوس
هنوزش بود در کوه بوسف
چو خواره هم در وقت دوست
بود عاشق کش خنجر بوسف
هر آینه دیده یعقوبی چو کردید
ز گداز ماسه آن آواره بوسف
خدا صبری دهد یعقوب ما را
که دایم بر زبان همواره بوسف

به معراج جاکزید چون سبیل

چو باغ امان شد همکاره بوسف

هر چه کردی بوسف ۴
صیاد شکار است بوسف
از لعل لب و دمان و دندان
تعلیمی و شکر است بوسف

در خانه

دشمنه ز نور حسن روشن
روشن ز حال است بزم
بارش حق بروی رخشان
از بوسف مصره بوسف شهر
رنگ مد اورست بوسف
مانند خاویز است بوسف
حرفشید بر آخرت بوسف
در در بر گزرت بوسف
نشان بر زبان بیان جانش
از ناطقه بر زرت بوسف

باید دل سبیل مکر عرفان

در بحر شاد و رست بوسف

در آرزوی دیدن جانان چو ۵
میاید از دلم زبان بار بار چو
یعقوب ز کارم و دور از صانع
شد گور دیده ام به انتظار چو
بیل ندیده جلین کل طرف خیار
بگذشت فصل عشق و دوستی چو
با اهل علم دشمنی روزگار چو
از دست برد عشق مخور زینار چو
آبرو دل شکسته و گنج غر چو
کردن حکام مدعیان کشت و زکار
بستند جای کل سبیل چو

قد كنت في شغل الشا اذ ازال يترك
 فادركت يا حي بوسلك واستمديت
 لا ازال ابرم في حاك مني بملك الكون
 واب الفواد بنا شوقك في سير واد
 يا سالك من جد و سرور التوا اوجبه
 يا كاشفا عن حجب تلك غايه مني
 سمعك لتوسع السمع واد ابرام با بركة

سالت طامع مقلني سلاية يا مخلص
 والسيل جن بحجة فعبده بترتف
 يا لاني درلا تغيب يوسف
 يا ليتني قد است قبل فراقه
 يا م الفواد بينه يا ليتني
 ان يفيق القلبي فانه
 والدمع سحيم بشفه

سقت تحيل الوصل عن يدي
 ما الي سبيل و كوثر
 لا ساعد الا ايام في الم القوي
 صعب لبات الفواد بينه
 حبا الشيرة وعاد نور واطرى

بحكمه العظام لالابيات شرة
 والسيل الوصل المهناريف

تمت ما ابرم في ان ابرام
 در سر شوريد من كان مراعي شرف
 صبي سبل جان نازك او ميكنه
 محل ليل سدر وادي كبريا
 چون ياد زكس من حمار او جان او سيل
 محوشه ارضه كسي نشان ابرام
 حاد به سره كرون بكام

و تار يا مالم لا تقطف
 و تار يا مالم لا تقطف
 و تار يا مالم لا تقطف
 و تار يا مالم لا تقطف

صفا و صفا فکلی این بود و ما جرات
آفتاد ناگهانی در بند دام عاشق
کوته بی برد و شکست چشم به فلک
عاشق جوهرام و شد او گشت عالم
باشد بر دکان اراده و بانی
باد خوش بهادی یاری بهام عاشق

جانانه در برابر کردنش بهر

شد کلام سیاه دیده بر نظام عشق

متمم حق بر حلقه و دار عشق
تفکک تو اگر نشید بدین عشق
گلشن شکست جان دلی دیده
برخواست بر دست آمد بهار عشق
ازین طالع است که مرغ نگرانی
در گنج غار است چنین شد عشق
در راه دوست تا قدم به جودیم
کرد زلفه شمع و بر جوش عشق
نابود ز کعبه بر زمین از در بند برین
از دست برد و بدیده زیندا عشق

سسته که سالها به محرم بود جامی او

در باخت حاصل دو جهان از عشق

چشم است با نره افشارین
چون دست یار که بود با نگرین
نی شک کم و دیده مرا می خایدل
باشد مرا کباب مکراره مار عشق

چشم

بیا بهم شوق ز آتشین کانه است
دارد بوصل بر بار دل بهار عشق
عقب به کلام و در فصل نو بهار
دارم بدین رخ و صفت بهار عشق
گلشن شکست کلین آتش بهارین
دارد بدین کل حسرت بهار عشق
آه مرا به خاطر جانان غداره راه
در راه انتظار نماید بهار عشق

دریا شود و در دورق جلوه بین گشت

رو بوف سازه زبان سیل اگر آشکار عشق

ماند و قلندیم و دل پاک
سینه صد چاک به چاک
دلیم باط باط است
بسته ز ماد و افسر خاک
طوبی بخیاں در نیاریم
تا بر سر ماست سبزه پاک
این باره که شمع سحر است
در شرب عاشق بود پاک
از دست عشق ز نیم بر دم
بر جیب قبا می صر صد چاک
ما آنش شوق بر فروزیم
کو برق زند بهشت عاشاک
روزی رقصای آسمانی
غار مکر موش ترک می پاک
میافت سمن در لربان
باغش و ناز چیت چاک

جلین حسنت در خوابان
صبح رویت همه امید نجات
بنیو عالم سراب موج و حباب
ناگوارست بنیو آب حیات
نیت این دل را با ای رکف خاک
شام زلفت تمام بیم خاک
با تو ارستی غیر چه باک
با تو طعم غسل دهد ز خاک

سخنے بحر بادل بیتاب

لعلیہ سبیل و طاق غنا شک اللہ

وقت آن شد که از آواز جیل
آفتخده صورده سرافیل
به طرف جرم رب جلیل
به سر از ده افلاک و جیل
کوه دینا خون در گلستان خلیل
نمود از نقشه شعله طور

کیل خوردید بقریبا که دوست

نیم دم دشنه شود زار و قتل

کلاه می بزرگ ندارد این حسن و جمال

آدمک مہمان رفت امیدوار از دوستک مشغول بودم و یقیناً الحاح میسر

که چنانکه فکر ما کرد که گویم حال خطیب
از ره این تدبیر تا بخداوندی رسید
ایده را بنمود و علاجی برده را از رخ کبر
فاصله جانانه آمد تا بنوید وصل او
و عهد است اینست خود صدق را در حق

عمره حاجان کند سبیل از هر وصل وصال

کتابت آخروصفت جوان نقد و از انگاه سال

۱۷۱ جنسہ و شیعہ شنائل

چهارم سخن با ختم دل

مراد یکر در سوالی چه باشد

در البسینه چه حاجت یافته را

چهارم و وفاداری و شجاعت

خدا را گویند بر همه حسنه

طریق عشق ازین را

اننى قد قرأت كتابك

لیکن از صبر بزم او زبانم گشال
 حسیان عشق ایندو و انیر اودال
 که چه دل اعدیان آسوده گردن
 کشتن الما و سلفا صدف خنده
 که چه از درج دیان اوست ایست
 سبیل

از شهر وصلی و شیران

دران نقد و از انجا که

برای کانال الیچی و کل

چه خواهم بکند و دار قطع منزل

که شادان نام محصل محصل

کتابخانه ازلی آن سال در ل

علم از پیش او گفتن چه حاصل

بجن ناري گذر بر صيد بسجل

که در دم بار بار طغی الم را حل

والله اعلم بالصواب

برینج آن کجایک جو

بسن دل میکند فصل لعل

بی در بطاق ابرو سیل شوق

چون برین سجده در پیش لعل

ستا یوم غمت غنی یا حلیل

برو آیم گرمی بازار طر

چتر پی بر آزل دل از دون

چتریا نشن کمان سوخت

خبر و بان اجفا بود حسن

در چوکت کشتن با شوق آواز

آدم بر در کشت با صند نیاز

کشته خود در چشم کعبین

راه نشن و صراط مستقیم

بر مامان خباب کوی دوست

بلان من از آنکه زارم سرخ

در گشت که گذر دان سرو نو لعل

آی آفتاب پرده زرخ بر کشا کین

حق علی الصبح صبا حاد و غم

از کوی دوست بر سیاهی کین

حرفی کور وصل ندارد اگر وصل

شمری کین ز غرض شهیدان میکنم

عذر میست سیل را که بدر تو میل

بنو سینه جای دل از کشت طال

و آنم هر ایام و امید طر و صا

ای مکتب از گوشه ابرو قافیه

در عهد چشم توشه با ده حرام

رو در آزل زلف تو بستم عقد دل

چون سا خیم ماه بدر نیک در کار

خواهید تو غافل بار تو در کنار

ای سرو قد خود مکتب و انبیا

ماه تمام بودم و گشتم کنون

ای ساقی توشه دش خنیا

الما و مر جاکبایستی قنال

غیر ز مادر و فرمای یک نیک نال

ای دل صبر کوشی و گرازی نال

فرقان الواق و مشا قالی الوصل

کز خبر مهر روی توشه بر من طال

چون خون من بپسین قیان طال

این عقد کاست در سر زلف تو نال

با دمی کوی پرا سیکنه جدال

یا خود تو بار خشمی دیده ما طال

چون خاک است ز پیر نشان شده
چون سیل ز غم بحر جفا سال

چهره یار طوی با شمع زهر لایزال
چشم بر فن آهوی چین با کماند اختر
آردی یار دست با قوس قرع با تیغ نیر
با جبین با غره صبح سواد است با قر
و نهضت با رسیه یار ز کار عاشقان

روح سیل لاله در است با صید حرم

یا دل سیل است ز در تن تنه

بصورتی بخت کم کرده ام دل
چو خمیازه بر زهر در حرف کلام
بگریم بر جفا خنده که در ای
بیدار کنن بغض که چو کاردی
بترس از قتل سلطان کفر دلا

طرح

کاهم شمشاد روی با بخت
دل زلف پشیمان گشت قاتل

خدا را تیغ خون آلوده خویش

بگریم بر کار سیل قاتل

ناله آتش تو ای دوست سزاوار
سز زدن زدن در دهن پشیمان
دانه حال مرا عقده شده ز کف سیاه
فرغ عشق تو به بند دل من سر کشیده

سیل و بصیرتی معیان مر حال

تدعی را ز سر کوی تو دانه من شکل

ای تو ز بخش خانه دل
بیا جان بشی در دهن و دندان
بازار خون کردم خریدار
مفرغ خنده زلف سیل
گرم صد جاک ز باره غم

زنی بر بزرگ بیایه دل
عاشق کوشش کن ای خانه دل
درین سودا دهم بیایه دل
گشتم در گردن و نوا دل
گشتم در زلف شانه دل

فروزه که به جان شمع بختی
 پراشت کند پروانه دل
 چه در کج بین کج بقایت
 کند ره سبیل بر ویرانه دل

بهار آرد و قفل عاشق خون برود دل ۱۲
 به فدا نه افزون عشق کشته شود دل
 نماید که جل سلطان عشق آن بری قفل
 سرم را که بود از خاک کجی بستانش
 ز صبح بخود طوفان سبیل بر کردن فرستد
 که او را رو خون بر دم چون برود از دل

گشتم خال لوت او بر کنار دل ۱۳
 بنده اشتم که خال میدم و ده ثمر
 از آنجا آتش مهرت که و جان
 کل کل شکفت لاله مهرت بر آنم
 خوش فانیم بر سر سودای کل جان
 این که گشتم و رفت وین بر قمار

هر دم از رنگار جوانان جنگجوی
 آید خدنگ غمزه برای شکار دل
 جانم فدای لاله و خنده خال من
 گر یک نگاه ساخت بر کار و بار دل
 ز نگاه زو سحر جلست و عادیان
 لیکن بخوارست سبیل و نایب بهار دل

و کبر آن شوخ زنی تماش ۱۵
 ساق طشتش از ماده حسن
 هر که سیه رخ او میگوید
 نیست از نوع بشر خلقت
 کار وین زان طایر در و خیال
 خیل و لاله پیش چون رود

سبیل تقیر زبان شکفتن
 دور از یوسف و خنده جمال
 ششعل شکار دل از آه آتش بار ۱۶
 میشود در درون راجده از دیار
 نیرسد بر دم که گوشت مالای تار دل
 کو طبعی آید یا بر سر بهار دل

ما سید زنده کانی دل برون نمانیم
 کز توان در صحن بستر نشان بستن
 دانه خویش بر تپای دل و درون
 کرد و روزی بین و دشمن در جهان
 اشک زین روز و شب در گوشه بیت الحزن
 سحر تقدیس دارد سبیل از زناد دل

دلی دارم چو دل چن مرغ سبیل ۱۷
 قضا جان مرا ازین جدا کرد
 هزاران محنت از ایام بدم
 بظلمت که چو کبوترس جانم
 هزاران محنت از کوه است بر جانم
 میدان تا توانی تا توانی
 محبت و دروغ دو جانان است
 غریب و تا توانی دراز و درخورد

و آید آن مای و بای حال ۱۸
 هر که بیند رخ او میگوید
 مایه کف نام و میگوید
 آینه بینه بر بینه توان داد
 انباشت دلی توان گفت
 آشکار است در و درت حق
 او ز رخسار و زلف بهم
 شده محسوس مجر از روی

است پرستش بهای دانی
 سبیل می بخواه سبیل

یاقین موفی الش از نیل ۱۹
 الجسم سبیل و ذبیح
 و الله هر موصی قصیر
 قوی و صانع کسبیه
 یاقین موفی الله و قیل
 و اقرن سبیل
 و الله بجه و طویل
 مونی بر نه شکیل

چو بال مرآت شایاری
ببینی که زدام آزارم

سایه دم بیا و فعل برش

کرجه خون بخورم دل شادم

درویش جان بر حله میایی جزو نم
 ۳ در بزم خرابات میان صدر گریم
 حاجت بی گفته قمار ندارم
 مستغرق دانست مرادیه چنین
 از وحدت محض است بر اسرار امار
 کز خون دلم ریخت در آن کوی بهار
 آغشته نخل باغ اشک است جزو نم
 هر چند که در دیده اغیار ز لبو نم
 لبر می عشق بود جام درو نم
 هر چند بتن غوغه در بای شیو نم
 پوینست سخن ظاهر و زوئیس گو نم
 مدح و توهن دار کار نه بخو نم

کاسیل هر اسلحه را اتم و با سینه

چون فصل با زنجیر اکوان در کونم

در آن روز و در آن وقت چنانم
بخت گزیده چنانست
شاید که صابر و دگوبیت
کرده و لب رسیده خانم
خواهم که بی بران برانم
سند خاک تو استخوانم

اور از کجوی تو متبسم
سیر باد تو با سپاسم

وزارت بافتاب ماخم

اور زلف سیب سیاه ختم

پوستہ سرخ یار کیرم

چون سیل بسوی اردو انهم

فخرجت لا اولى لهم اقبل يا ثم
 برحمتك يا ذا العرش العظيم
 تسابيت الا خذلوا كقولك يا ذا
 العرش العظيم يا ذا العرش العظيم
 عذرا لانه و فاعله
 لودعه قلت وعنت خلت

وَسَيَكُنَّ الْوَحِيدُ سَالِمٌ مَوْقِدًا

والنقطة عن شركة وهو ثامن

کر عشق تو عصیان است من خصایم
و رطاعت رحمت من ابلع رحایم

صوبای تو میگویم و ز جام تو میخورم
 شور تو را بگویم و ز لطف تو آخورم
 حاتم و حجاب الله حسین تو سنا آید
 امارت همه نوزان صفت بر دوش
 از صورت زبانی و ز قاتل عین
 از اسم بری گشتم و در رسم غری گشتم
 از علم و عمل رسم و ز قید غفلت گشتم
 بی جسم و جسمانی روح و روحانی
 عشق و محبتی نیست این بنده ای
 سکرم به پیشاری گشتم و ز بخت گشتم
 این روضه انصاف آید چه بود جان
 سبیل خود در آبی میل تو و صحرای
 در وادی رسوایی شود دیده و نالانم
 شکست خاطر و گشته بخت و محرم
 چو دست عاشق از آن زلف بگشودم

بگویش و شکسته بر کلام
 تر صفت مرا نسب یا در جان
 ملک و دم سرور و سرانم
 چو سبیل خاک افتاد و گشتم
 اگر غبار بپای گشتم و درم
 غمت سلسلی و الهام و تنم
 قاب الحیبت محبوت
 جاد الزمان و صداد ذلک و یما
 اشکو الی الله و سبیل شکسته
 با غیره الا یام طال ترشچه
 یای الحیبت و سبیلی و ناظری
 و سبیل بگری بعدی وادی الخی
 و حصار گداز سدیدین عید تم
 بگوی بر معانی طوطی ترلی دارم
 بشق بخیجان عینا دل دارم

چو از دامن زلف تو بگری
 چو از دامن زلف تو بگری

کمر بقیه کشت آن رسد بکجا
 و گرنه از غم دل کشت مشکلی دارم
 بیا و می بفرست کشکان قاتل
 که من بجاک طبل صید بسجلی دارم
 در از روی جویتم به قاتل کشیدن
 سر آغ بنجو دشمن قاتلی دارم
 نگاه کردم دی برق من جان کن
 که من دوازده مرتبه تو حاصل دارم
 بگشت هزار امیدم چه حاجت بآن
 ز آبشاری غم چشم ساقی دارم
 چه غم رسیل اجل گشتی و چه دما

که من امید کانی بسا حاصل دارم

خرد ملک علم باج کفایت بهم
 خانم دولت این دایه سلیم بهم
 نامد ما و به بهار دودست زبانت
 دامن از سر زش خار صیوان بهم
 پیش خاورد ز جفاست که در راه
 کوس بر پند خورده محمدان بهم
 نقد جان کر ملک الو کینه در تو
 جرمیدار جمال شه جوان بهم
 شربت صاف می بخشیش به من

ظفر اسبیل بر چشمه جوان بهم

آگهی نبردشان غم سوز دارم
 جز بجزای دستهای دیگر نبرد دارم

من ابرو تو بهارم دور از رخ نگارم
 بپرستش انگارم کاری دیگر دارم
 دل را بدوست دارم در راه افکندم
 بیا و دوست شادم از حوض نزارم
 اندیشه بگویم در شور می بخوشم
 در شوق مجروح شستم بر دای سر نزارم
 فارغ ز قیده بیدم بر تاشتم بیدم
 و اعطاه تو بیدم من گوشه نزارم
 در صحن شور و ششم رسته زگو بیدم
 آتش جرسیم ز کس حد نزارم
 در بای بکندم بجز بیدم بیا روم
 آبشار در بایم سبیل نزارم

چه آنجا کشتی العیون مقیم

و القلب من الما انراق سقیم

ناز طغی فی شای لیبریا
 و عذابها لدعاشین ا لیم
 لا تنطی لوعات جباله الشا
 و العظم فی ضلک الخود ریم
 شجی النظام البایات من التوی
 لوجیب من شوق الوصال سیم
 نقض البایات القواد مغفیه
 لیری بهال الدعاشین شسیم
 یا انا الصدیق یوسف عصرا
 طیف منی محروانیت علیم
 و عد الزمان بعد وصل قد منی
 و الوعد سول انت کریم

بل سبط الله العظوف مظرة
و بطيب عيشي و العواق ذم

فما بهك وجود و جنة
ان الحقا لو تعلمون عظيم

سبل السمع سبل في وادي الكو

شفاء بحكم و العواد سليم

۱۲ گاه در نشان را بر حال نشانستم
که غم انگیز بر میان بهانه دست
نمای که در صحنی الفت که در جرم
برسم یاد گاری در غل پرورده خورا
برای غمت ساجدان از خورده
چرا برسد از چشم ز غموره را
نگاه آشنا از صورت جوانانستم

ز نرس معنی او شین بریم سبل نشان

زلف لبری غنچه دل سبل نشانستم

۱۳ از روی تو ما دل با کام نشستم
چون مرغ بر سیرای به نگاه
وزوی سیر و سر جام نشستم
اندر طلبت لب برام نشستم

ز شوق تو آتش بر و بال قنا

بر کدز قاصد کوی تو دل ارام

در کوی وفا با دل آشفته چو بخت

چون سبل بصد غل و افراست

خاموش ز نادانی آبانم نشستم

۱۴ کاروان غم پای برسد در خالیم

قبله دل کعبه جان نام ابروی است

با حدیث زنده دارن تا هر دزد

در خرابت محبت داده ام با خوش

موی ندارد راه در و برانک سبل فنا

کز زلال چشم خمر است بر جام نام

۱۵ قطره زن شد بر رحمت کز عدم

میوز با دهباری میدد طرب

روز باز از ساطعت و رواج نقد

تو عروس غنچه ز در حلقه کنی قدم

سبط در سیم دل در بر او شایم

بمخت ابر و باران و ساقی ام

که کارم منصف بر کاران

بابل و بر سوخته دلم نشستم
راضی ز جوابه دیشام نشستم
بر وعده دو شیر تو نشستم
چون سبل بصد غل و افراست
خاموش ز نادانی آبانم نشستم
کاروان غم پای برسد در خالیم
قبله دل کعبه جان نام ابروی است
با حدیث زنده دارن تا هر دزد
در خرابت محبت داده ام با خوش
موی ندارد راه در و برانک سبل فنا
کز زلال چشم خمر است بر جام نام
قطره زن شد بر رحمت کز عدم
میوز با دهباری میدد طرب
روز باز از ساطعت و رواج نقد
تو عروس غنچه ز در حلقه کنی قدم
سبط در سیم دل در بر او شایم
بمخت ابر و باران و ساقی ام
که کارم منصف بر کاران

این دانه که در زمانه گفتیم
آن برده که بود در میان
در چار تکی پایست
بسر بخت نه دو آواره را
زان چار یکی که بود مکنون
بس سجد و شست گشت پیرا
چون نظر طریق را بر سر شد
ما نیز در بستان رسیدیم

چون سبیل به دست آشناسد

ماروی بوالیش دویدیم

ستم در دوی پرستش
بر سر کوی میفرودش و آواره گشتش
کریم و در در کارلی او شود در آواره
من که گسستم ملازار و زار و جلا
سبیل از کوه سار روی اندوی کار
کاه خیم چین کنم کاه علی زخم
ست و خراب شده خوشی کفالم
ماد علی کنم شمار دم رنجلی زخم
سپیدانه بلا غره یلی زخم
من به جرای ز قمار لاف بر دل زخم

ال

زخمی ز خدایم صد جان فروشم
من شکست و ز خرابات میخام
گفت دل صد پاره زبید ادهم
مصر دل آزاد بود جای عزیزان
بنیاد شود دیده تاریک ز عجب
از کف نه هم دامن امید و صفا
در روی کیم است به درمان فروشم
کوه سار زلف تو به ایمان فروشم
یکپاره بسی پاره قرآن فروشم
من بوسفی را بر آخوان فروشم
ماری قیصر تو بکفان فروشم
دوری من ازین عالم بدو فروشم

در وادی خوف تو روان بر شکم

یک قطره ازین اشک بطوفان فروشم

چشم از صورت زبانی صمیمم
دل فریاد شده از دشت صمیمم
نشانستند که آواره بیدادلم
میروم از سر کوی تو زبیدادلم
مدعی را چون کجوت توانم دیدن
ناشد ماری و میخای و ساقی محروم
نخل تو سیدی این بخت تو مریم
عاجان ده که احرام محرم می مریم
لخت لخت جگر خود به علم می مریم
بر دل از دشمن دهن را گه می مریم
راه آمد شد کوی قدم می مریم
چشم دل از کج ساغر می مریم

عشق با من در آفتاب انداخته ام
بار بر سر ملک عدم می بندم
بهر کجای که غم اندوز افکند
لخت دل را بر لوت کلم می بندم
سبیل از این روز که دل گرفت خندانم
چند کلمه غم دور در عالم می بندم
بیا و برونه ز رخ برکت که مجورم
هر جرم عاشقی از فیض صحبت دوم
اگر چه نیست مرا با محفل صفت
چنین که مستکلم بر درو سرورم
مرا به بیخ جان که ده که میدانم
دو آفرین کند در رخ جرم
کمی حکیم که می دوزخون در کجاست
باین صفات به خلق نامه می بندم
چو جانان نشناسند سر من را
بیزد خستین از قول زنده می بندم
کجاست که در جوی صیاد می
شکست باج مرغ شکسته در دلم
جانا به نور قدرت روشن نهانم
وز تو رخسار خود را با من می بندم
خورشید چنان می شمع مستانم
من در هوای روی تو گزیده که پروانم
در خدمت نهادن از نفس سادام
عالم باین داده ام در عاشقی فرزانم

بودم فدا طون زمان در جوت
تا این مه فضل گران که چون دیوانم
در طایفه ارفا این را سبب بود
که عاشق تشنگی دل که دلبر جانم
ایستاقی ز خنده خوشگین خفا خود
از جود صبا می بود بر زکین میانم
تا بنگم این ششمان درم شکست آسمان
برم رها سو روزمان فارغ ز دام و دام
همی بت زیبا می بین برهنه بود
دور از تو دوزخ جای من در زندانم
من سبیل در پای توام سرست صبا توام
محو تماشای توام در سینه و میخانه ام
بار قریب رسیده تا یار خود را دیدم
تجربا زلف او بر جوشن چیدم
نقطه خالی که باشد بر خوار این کار
بار عین دانه بر دانه که دیدم
نشدند خاک را به رسم خود دلبران
از کجاست حاین رشته با هر جان دیدم
سنت کجاست که به گوی میران خود
سهر جود را تا به دور جود چیدم
تا سرم را خاک پای تو من آفرینم
یک سر و گردن میان عشاقان دیدم
خون دل ناپدید میاید و بن بسیل اشک
دور از کوی تیرد افان خوش لب علی دیدم

در راه انتظار تو ای ماه سوختم ۲۵ آیم ز زمانه و من آه سوختم
 غافل بودم از شر آه نوزاد کرم سوختم ز شوق تو آگاه سوختم
 تنه از سوختن آتش شوقت میسوزد من با درون خول شده ام سوختم
 از بس که گرم سیر بر آه طلب بدم خاشاک و خار بادید و راه سوختم
 یعقوب روزگارم و از شوق بوی کفایتان مصر و قافله و چاه سوختم
 بودم در انتظار که جانان گذر کند ز درون شوق بر دل آگاه سوختم

از سبیل اشک گرم شرور زانم

دلن کدا و بار کشته سوختم

دور عشق دوست جوایم ۲۶ نکته آموز این دبستانم
 عشق گرگش نمی شاید بدو ایم و مطیع فرما یم
 مدعی گو گو بد ما را هر چه ستیم از ما نایم
 سر و سامان با پریشانی تکیه کا کل بر لب نایم
 به لعلی زاده می پرست سگن دیر کا دستان نایم
 تر محضه و منی معلق کونهاد کا نایم

زده در گشت اعیان به نیست سوزن ز کسیم لاله کل
 کج گنوم و ز زبانه نایم بیل و قریم و بر دانه
 کاه زده دکن نکبایم که کد ایم و کاه باد شبنم
 کاه بر قیم و کاه بارانیم کاه کرمان و کاه خنده نایم
 بدیان چه ز کد انیم سبب و تامل کف کیم
 سالک سبیل عرفانیم دیو تبیس ازین نیست
 پروان علی عرفانیم نسبت ما بر کز و و نیست
 گره کرده می کمر دانیم جرج زنگار کون کجایش ما
 قوت خجای ای نایم شکل طغان بیخ و بن کیم
 محض رفان و عین قریم حق نامت است در شمن
 خجیم و لیل و بر نایم حق و باطل ایم جدا یم
 دره اتاج و لعل خشانیم حاصل کا کاه شست و چهار
 در صفت سر ز صفا نایم کرد چه در شبنم خلق و سببیم

سکند کاه خوابه عالم
بوتکس سرور خراسانم

سبیل ابرین حسن خل

که درگاه دوست در باقیم

طبیعی علی جان ندانم ۲۷ که در دوست را در میان ندانم

همین دانم که خبر وصلم ده آید

من آن ندانم که خبر وفات

کجا یارب برم دادار جانم

شان وادی املی چه پرسی

نمیخ فاخته فی قاضی شمر

سوی زخم بیکانش به امان

همیستم تا بر تو خوانم

چو حاکم است سلطان و پسر

چو حاصل سبیل از باره امان

به بیرون ابرین صدای ندانم

از رشک چرخ سطره بلال کشیدم ۲۸ کرد هست ابدان جهان افزانم

چون کرده از حرم در اوج مرا

و آنی گذشت بر دل اندم که باشد

هر چند دودم از دولت سرش

بایستاق نیست حاجتم از شره و شراب

سبیل خارشکننده مخری وصال

هر چند است جام خیال شبنم ام

سیاه بخت خال تو در نظر دارم ۲۹ ز خال زلف تو من بخت تیره دارم

دلی نامده مرا در غمت که کار آید

چنانچه بودم و حال خزان ندانم

به حیرتم که می در دولت نردم راه

ندال بخت است آواز ناله گری آن

به سینه را غم فراق و زود به خون جگر

شدم ز آه شراب با زخوش خاکستر

همان مژده خاکسترم شرور دارم

مرا کج خرابات غزلی بود هست
در عشق در به درم خاک غم بردارم
مرا از سر به کی بخت خویش شود ماند
که من چو سبیل دعای بی اثر دارم

مرا آن که برین صبا رسیده که میم
۳۰ که من مرغی به کل کرده ام کز دارم
بگشاید از روی کل من دوم سبیل کل
دوم آهین بوی کل که از کل کشته خرم
ز آسبج و نیک سیر ایم به
شدم از شنگی رسوا این پس خرم
بدست که چه بنایم چیده شدم
به در لطف درایم بخت شرم
دی که بزرگایم که از دست کل خرم
هرست بخت آیم که ناکه و خرم

این و برینه آبادی نخواهد ماند سیاهی

چو سبیل درین ادی نباید که از کزیم

اشهرت نده و از این انوارم
۳۱ میرد هر خط از آتش در خانه ام
بخت برکت و جان را بگشاید
اگر نه این خطه صورت جانم
دل نباید بست بر صورت که با خیال
در این جهان است ناپروده کاشانم
خوشترم با خوشتر که خوشتر است
در بار بخت کردن بهشت شام

بسیار بخت رفته به این دل
من نه آن مرغی که در آسبج دارم
بخت ساقی دوران کرده آزادم خوش
بخت بهر بخت ایام در جهانم
شعشع امیدم گشته در بزم وصل
باید که گشایم کفن کرد از بر و دارم
از شکست هر که دکارهای من رست

سبیل آبادان نمایه منزل و بارانم

عزیزان دل نگارم دل نگارم
۳۲ سر در سینه دور از وی دارم
رنگ چشیده خرم در در جهان
ز درد دوری جانان زارم
خدا را ای حبيب از ناکه خبر
مگر حاجات این سبیل برارم
ز عالم بگذرم درستی سوز
بیا که نقد جان اول سپارم
مساع وین و جان دل برایش
بگویم حال و دهنش که دارم
بگو کردن نهانم چاره خویش
مگر چاره کند پروردگارم

فغان و شمع و فریاد و غفل

نیاید سبیل در جهان به کارم

مریض غم و در مان ندارم
۳۳ تن مهر از جانان ندارم

مرا آتش بجان افروخت شوی
که غیر از سوختن در مان ندارم
فصل بیدیه دست فکر و تدبیر
من بجز دسر و سامان ندارم
تخیل صید از ان ریخ و افاده
تماما بر نوبی از جان ندارم
کنون باید کباب لکیدن
که جگر و کبد جگر جان ندارم
عزیزی بر بنی غمگاری
درین صفت ملکشان ندارم
بجز شیون که باشد بدمیل
به دست بوی کهستان ندارم

سرمه با نخل آتش شدیم با سر دارم
در دکان آتش از آن کمال بر ندارم
سندرم شرم نفس ضعیفم که گفتم
چو بر دانه بن سوختن چندین ندارم
روال آتش از نور در بدو در جگر
به جانها سوختن آتش در دکان ندارم
لباس کن با غم را زنی روشن دارم
سقط کن دماغ را که شود نوبس ندارم
اسیر بند خود کام خلاصی ندارم
رفی بر بزرگ جهانم که با عشق ندارم
نقاب صورت و بکشت حال ندارم
جوانم غمگار در دهان زرد دارم
چشم من جلوه در ما که من تاب ندارم
ایقان را بجز آن که آتش جگر دارم

اگر باغ پرافت نام بود بگرد جانم
از آتشها بیخاتم که زبانی دارم
نشان داری جانان بهر سر انوی جان
که من بجز سیل سرگردان ندارم
آتش بوق بهر سو شمعیدم که
با هر دانه شمع خاوشم شمعیدم که
ای مرا بپوشید و ساه بر سوختن
در دم تو حیدر شمعیدم که
عشق منکوبه ز خود بگذر خدا و جوی
در طلب از خود فراموش شمعیدم که
از خار و سی موسوم تا خالی شدم
ارم و خود میوشم شمعیدم که
سکیم از بر لباس عشقی و کامیون تنگ
حقه بجز میوشم شمعیدم که
که حال خود نماید شاهد ازیر غم
وین بیک دیدله بفروشم شمعیدم که

موند بر زانه بودم حال یاد یوانم
سیل را دری گفت در گوشم شمعیدم که
باد و آو و سین را و دال لام
بجو جان در میان من معام
دشنام جان شمعیدم که
از دهنش صیدم بر دم بام
برده از رخ بکشت ای بکشیار
از کباب و سرای ل غرام

دل که خلوتخانه خاص خداست
کن عشاق دل را کف داده را
ابر و سحاب تنغ نقدی میکند
سبزه از دانه خوربا و
گشتن سبیل را از حرم عشق
مذبحی گویا بر بند از گراف

ماود لاسم و جان و سلام
 عشق دارم طبع رسوا کن من بخوایم
 آسمان زد سنگ مهر و ماه را بشوایم
 سر بر بزرگ سلطان پای بر خاکی
 عشق دارم بادی کو بود دل صبر
 سینه مال مال در دو ضلعی رخسار زرد
 سر و از آن زشت و قاشق است
 بار شد بر دیر و دل حسن ترکان چکل
 رنج از نور سوادالی کن بخوایم
 شد محفل طرد غوغالی کن بخوایم
 دارم از تهرت سر مال کن بخوایم
 هست زندان تخان حال کن بخوایم
 درخت دارم نمشالی کن بخوایم
 ناله دارم در غالی کن بخوایم
 بار دارم روی خیالی کن بخوایم

مقطعه از ال دیم روی برادر ایام
بود که با سیل شیدان گمن میخواست
مردم در خون خاک شدند
و امن آلوده به بید کوه گناه
از غم بخت تو بیگ شدم
فوج باد به زدم پاک شدم
تا رضیع از لبن ناک شدم
بجو دارم که دراک شدم
خاک آلوده برانداک شدم

مصطفی بن محمد درواری شوق
ناگهان سیل طراکندم
بجاست اینجا و باو اینجا کاردم
آدمت رفته ناموس نمک دریده
صوابی دخطا دخطا خطا کاردم
چهار جو تو دیدیم و دل خود ایدم
بیک کشتی که چو خوش ناگردم
جفا و جریس برحق فنا کردیم
باین کجای که ترا با خود آشنا کردیم
منابع دین و امانت من فنا کردیم
کسی نمی ترا احاطه عقد محمد قدیم
مهر که دم زحمت ندیم دره دره

[illegible]

نمود بامدنه انصاف و دوستی
که نسبت تو بخوارده جان کردیم
هر چه بود نامر بر خطا بود
آه از خطا که بولست خطا کردیم

کنون زگوی توانه بران شور و دغان

چو سیل و بسوی وادی فنا کردیم

بر آن سر سیرت نوجوان شدم ۳۰
و ز دست بر عشق چه گویم چنان شدم
تا من و نکفام بیکباره باختم
بر جوان عشق تا که شوی بهمان شدم
بودم خدیو در سر و شایخ خافاه
تا که بخشیده حلقه جان شدم
طامه و شید و زرق و راجه شدم
تا که بکسیت بر رخسار چیده شدم
از تابانده سوختم و بعد سوختن
باز چو باد که از رخسار شدم
ساقی حسن آباد و محبت بالیدل
در راه او خلاوت و رسیدن و مستی
کشم بهمان که کشال و صوفیان
رستم زنده بیدگان تا که جان شدم
از دست و پای سیل و بیم جان شدم

خواست نام سنی و هر از میان
مطلق شدم بجز رسیدم چنان شدم
دیگر تانای جانی شادست من چه بود
من دوست و دشمن چه گویم چنان شدم

ارسیل غیر محضت شان غانه

الطاف و قیود سوخت که من بیان شدم

در غایت محبت انبلی بودم ۳۱
در طریق عشق بازی ابر و تنها شدم
که جز در شوق و صفا آید
در مقام و احوال و دل امان شدم
عشق و کرمی و دین و آسمان بود
آتش و بار و حجم و جنت المادی شدم
عشق عقل و نفس و کرمی و آسمان
و جوانی و مشاعره و شور و دریا شدم
عین نباشد و حق و یوسف و شمعان
دار قاضی و راضی و نظر ایمان شدم
سخت و صلابت و کوه و شالی شدم
از فرد در بحر منی غرق و کشتن
در جو اس ظار و باطل و جان مجان شدم
مصحف و احادیث و اتم الکتاب
در کتاب حق شناسی آید شدم
این من از من و من و من و من
هر منی را هر که کوچه و قصه و منی شدم
کاوه مار و گاه آدینه و خوا شدم
کاوه مار و گاه آدینه و خوا شدم

اینجی از دشت فاضل و طایف

موج این دریای زلف سیل ابله نم

کشتن بار بخت و خواجه جان

دل آشفته مال کند آزاد ز بند

کوزند دیده یعقوب شهبازی

چهره بار کما کلین و کلزار کما

چهره و کاکل لب لبک کل و سیل

بالم از درجی مجوری کشته

ساخت با دقیاں بهر دل از روی

کرد با سیل حکم و خسته بگرد جانان

بسته ام در سنبل جانان

منع دیوانگی نمکن که مرا

ست محو و بنور و مدوش

شد و بدوش عاشقان بجزار

از صفای تخیل جانان

از صفای تخیل جانان

از صفای تخیل جانان

از صفای تخیل جانان

از صفای تخیل جانان

از صفای تخیل جانان

از صفای تخیل جانان

از صفای تخیل جانان

از صفای تخیل جانان

از صفای تخیل جانان

از صفای تخیل جانان

از صفای تخیل جانان

از صفای تخیل جانان

از صفای تخیل جانان

از صفای تخیل جانان

از صفای تخیل جانان

کشت عشاق دل بر خون را

برضا گشت دیده دل من

است دلم بغفل افغان

سیل آشفته لبیل جانان

سخت تنه من سوخت جانان

سخت از آتش بخت دل جانان

کوزند دیده یعقوب شهبازی

میگرد از دل آشفته مار البواق

ما و بیا بهر خون رکفت ای بهر

کشت طاهر ز من و کرون او دشمن جانان

خاوهی بالی از زلف سیه کردید

آوردت دلم بهار جانان

آید خبر از دیار جانان

تخت یه صیاد به کور

آورد صبا عیار جانان

آورد صبا عیار جانان

آورد صبا عیار جانان

آورد صبا عیار جانان

آورد صبا عیار جانان

آورد صبا عیار جانان

آورد صبا عیار جانان

آورد صبا عیار جانان

آورد صبا عیار جانان

آورد صبا عیار جانان

آورد صبا عیار جانان

آورد صبا عیار جانان

آورد صبا عیار جانان

آورد صبا عیار جانان

آورد صبا عیار جانان

آورد صبا عیار جانان

شده شام جان یعقوب آرزو مشکبار جانان
 خوش وقت کسی که کرد در عشق جان خود درین کار جانان
 از رنگ این ایام مگر بخت خاره کار جانان
 میباید زار بر گیسوان گل کرد در رخ بهار جانان
 این سبیل بر شکب جو حدت
 رخواست ز کوس از جانان

فرستاد دل گرفتار چنگا کار جانان برکت این خالوم از هیچ و تابستان جانان
 دفع جان شرفان میر میر میر که جیب دامن دل است بر زار جانان
 بار بخت عشق شایسته غلط بر آردان دستان بشنو سوز جانان
 شکر گشته قمار دار جان چه بایر سوزده بختش روح پاک جانان جانان
 روان سبیل بر شکب بر گیسوانی بهر آرد
 کند بر گیسوان کوس را ز سوز غم جانان

دلستان ابرو است بشده جانان روانم قری و الیوه مرد جانان
 حو حسیل جان است و جان به کانا بود عاشق چشم در حسیل جانان

تعلیل جلوه یار است ایجاد عالم جان جوان است بر وقت و زمان جانان
 بیا از بر گیسوان بشنو سوز محبت را که جان بخت از عشق است با جانان
 مرد آخورد و جوان اتفاق است چشم صورت دشمن نغم جانان
 نقش شد به شکل بر گیسوان سرایم از آن روزی که شد در غم جانان

ظراوت در کاستان جان از حسیل جانان
 که عاشق سبیل عرفان است و بگو جانان

در آتش انتظار جانان ابرو ختم از شر جانان
 در فصل خزان عمر جانان گل کرده بدیده خار جانان
 خد صید فراق بیل زار نادیده گل از بهار جانان
 رنجی به جمال زار ما کرد بی رنجی بین شمار جانان
 نسبت بدل فکار عاشق آتش زدن است کار جانان
 باشد دل من چه بجز سیب شوریده و سوزار جانان

از سبیل بر شکب چشم امید
 شد تیره بر روزگار جانان

شد خون دلم شکار جانان ۱
 بر جا کردی دل فکاستی
 بود دل املی در دوران
 در هر دمی بره نشسته
 با این بحر حسن تو میش
 کلزار بود چشم یعقوب
 در ره سبیل و شالفت
 باشد حسیت دیار جانان

شد مرغ دلم شکار جانان ۱
 بسوزم زار و میکده ارم
 از کشت جگر بربیده امان
 از چهره زرد و اشک کلزک
 در شرب عشق بکبارم
 شد سبیل شکر بر لبان
 در طرره ناله دار جانان
 بجز نیست در انتظار جانان
 کل بختی لا درار جانان
 کل که در مرغ بهار جانان
 کرده دل جان خار جانان
 در غم از شرار جانان

فروغ آنجی بود کار جانان ۱
 بسوخت ز آتش بجان بخش
 خراب غمزه آن ز کس خاریم
 ستمم بر اهل خاک و از ستم
 نسیم بر من از صحرای کینان
 ستمم بخارده انتظار قدم
 رگبار و بار جانان
 کل حسیت بهار بهار جانان
 شهاب آتش برق و شرار جانان
 سراب و یاده و سکر و خمار جانان
 مگر که از گند برزار جانان
 چرا که از گند بر دیار جانان
 نمیکند گذری بر خار جانان
 بهار حیف باید بکار جانان

دل که آید ام سبیل اشک شد اکنون

بیا بین برست و دوبار جانان

گوش از دیده ام نهان جانان ۱
 خامش در خیال جلوه کمرست
 خوش گذشتم ز جان تابسانیه
 چون گذشتن نسیم از دست
 جانان جان خود جان چه ضرور
 یار کینان آید جانان
 صورتش در میان جانان
 بگذرم ز آرزو جانان
 خوش بود ترک جانان
 جان جان جان طو و دان جانان

شربت بر تو شمس نوت
 طیف نور شاه اولیادان
 شکفت استار آبی
 چشم نورین اصفا دان
 برای حق کدشتن از سر غیر
 طریق و مذاب سبیل صفادان

چون من روان من سعادتمندان
 ۱۵ خدا باد انکدات که دادار کجاست
 حبیب من کجاست من ازین کجاست
 حبیب دل زب من کجاست کجاست
 حال من جلال من حال کمال من
 یکیتی تو حال من به کشتن این
 به طاری دل زلف بر به کشتن
 رجزه کمران به بر صبا دیده کجاست
 مرا فرزند دل ندی که از دست
 به این ندی رسی ندی به کشتن
 مرا چشم من هم کار و بار و جان
 شوق فغان جادان ز سر ارمان من
 حسین از تو خدا راضی نبی مصطفی
 غلغله راضی راضی جوان هرمان
 بسوی دجله و سورا میاد در بریا
 روان از چشم فغان شود انکدان

درین دای که میگردم صد غصه صد غم
 نسوی تو روان هر دم شود سبیل روان من

دارم درون سینه دل خسته شور وین
 ۱۶ در آرزوی وین روی خوش نسین
 این خستد میکشدم سوی خوشن
 سیدی که بوستان جان ازین
 بدم ز دست نقد دل وین عمل
 آن دستان و لبر و دلد از وین
 خوش میرند طاق صبر و توان
 از دست شمع و شاد جان کاطین
 از جان سینه به کوشش ال عین
 آید وای ناله این الیب این
 دارم بشوق کوی نوای غایب الی
 سعی صفاد مرده و اشعار مشین

جان و ام تست باستان دام خود رسل
 فرض مضیق است بخودن از دای من

زخم دل کل کرده بر اعضای من
 ۱۷ کلین زخم است بر تپایی من
 زخم انگشت شهادت شاپه است
 بر سر انگشتان شهادت من
 چشم بر به کوشش بر آوار پای
 دل کفار محبت و ای من
 بر تو سو کند است ای با صبا
 محرم کوی است زبایی من
 بر آن یوسف که در در بند است
 کوی از مهر دل سودای من
 بر طریق انتظار از زخم و داغ
 دیده واکره است بر تپایی من

فم با این کوی بر عالم کدنه
بر در عسایه کان آقام و خواب
میتوان کرد در سخن احیای من
بی تو سیر ما ملک ثایای من

بعد قلم در خون بر زمین
گرفتگی لیل بر غوغای من

۳۰
برداشت دوش از یکدیگر بر جان
سوز حجاب از نامش روشن شود از ناز
نما افتد و نور شود اسباب شادی
کودیک حکیم بود اوس من شد بر جان
ای قیلسی برادرین روشن کردین
نمودید و اسند تا اتمام و قتل و ما
کودیک دلیل راه حق آن قنده اکلین
کای زنده ایمانین بر سیدان
این استوای مهنوی باشد فای مهنوی
روای من القیس بخود سیدان

محو که حسه و شیرین دمان
کرای بیدل چه میخوای بفرما
بکرم نوش لبها بشنود دمان
نمود از خمر حسان نمایان

کجایم عقد و دمان چون لالی
کجایم از شش دمان برده صدل
باو گفتم که ای سرخیل خان
اگر چه سیم حسن القبول

نورمان آتشی را تا بسوزد
شود چون سبیل در کوی نورمان

۳۱
ای ماه مصری اده کان دوشی و گنای
من گشته آن تو ام ای بر شوهر جان
تو بهر صید عاشقان بهاده ما و کان
از هر چشم کافری و نوش خند فزونی

۳۲
ان تو دارد عالمی ای عالمی باین
صاحبان با صیدان در هر جوان
که میری جهان ابدی که میدی در جان
در خصل صاحبان این آرم در جان

در سبوق مودای من بودی در جان
کندم دل از پر و چون یکس عقد ممان

باین کوی بر عالم کدنه
بر در عسایه کان آقام و خواب
میتوان کرد در سخن احیای من
بی تو سیر ما ملک ثایای من

باین کوی بر عالم کدنه
بر در عسایه کان آقام و خواب
میتوان کرد در سخن احیای من
بی تو سیر ما ملک ثایای من
باین کوی بر عالم کدنه
بر در عسایه کان آقام و خواب
میتوان کرد در سخن احیای من
بی تو سیر ما ملک ثایای من

سبیل که دارد هر توشه مختلف از بهر تو
در گوشه از شهر تو از روی کل و در این

۲۳ کشته عین البقیع حق البقیع از انجان
مرا با جوده دانهها تخفیف از این
بناموس و فائز ده کی که ایستاد
نیکویم که بپاس آشتا نیها بود کل

ردی چون بی گذر بر سبیل انجان
برای روشن تر شدن از انجان

۲۴ در آمدند بر آمد و کمر کفایان
کوچی چشم جسدان می بر این
چرخ میگردان معاد العاشقین از این
یونکفایان آید بوی شهر بهر
کعبه بسف میسید که در این
یونسی کرد و مثل چون که شد عالی

در آمدند بر آمد و کمر کفایان
کوچی چشم جسدان می بر این
چرخ میگردان معاد العاشقین از این
یونکفایان آید بوی شهر بهر
کعبه بسف میسید که در این
یونسی کرد و مثل چون که شد عالی

صفت را می بیند چه در سر آتشین
بد کا نیها بود از کوهی چشم جسد
کثرت موهم را با دانهها تخفیف
آتش را که از شرک خبر و شرک را که

سبیل از دست خفت می بر کمر

میرود در وادی کفین حق طبع اللسان

۲۵ عشق خود کام است من کام را
پیش از آن که تو هر از د جهان
تبع و شیرین می و است و نگار
بر آن منزل از این که سر باط
کسی که کت محمود جی عین
زانکه در این است خرافانه
مان جمال و است دارد در نظر
در نظرداری اگر وصل نهار

بگذر از اعیان چون سبیل در آن
عالمی از این که تو هر از د جهان
تبع و شیرین می و است و نگار
بر آن منزل از این که سر باط
کسی که کت محمود جی عین
زانکه در این است خرافانه
مان جمال و است دارد در نظر
در نظرداری اگر وصل نهار

دشمن چون میشود از هر صورت بد جان
بست کوی از بدینی اگر حل می
حق محض باطل صرف این در این
لا شریک بود بر مان و حدی علی
این سبیل از دست خفت می بر کمر
میرود در وادی کفین حق طبع اللسان
عشق خود کام است من کام را
پیش از آن که تو هر از د جهان
تبع و شیرین می و است و نگار
بر آن منزل از این که سر باط
کسی که کت محمود جی عین
زانکه در این است خرافانه
مان جمال و است دارد در نظر
در نظرداری اگر وصل نهار
بگذر از اعیان چون سبیل در آن
عالمی از این که تو هر از د جهان
تبع و شیرین می و است و نگار
بر آن منزل از این که سر باط
کسی که کت محمود جی عین
زانکه در این است خرافانه
مان جمال و است دارد در نظر
در نظرداری اگر وصل نهار

من کز فراقم خیزان مشکین جان
 این ایام جوانی و آن زمان
 کز فراقم خیزان مشکین جان
 من کجا و بند جسم و جان کجا
 بند طبعان بند عصیان بند کفر و نفاق
 از چای اخلی فی از زم خلاق
 کشته طاعون غرق است در بگوشت
 از دلیلی است این کدو و کدو
 سمن آتش حرالیه بنا و الهوی
 دستغذ باشد من و سول طایف

سیل درواری ایران شیعیان در کرب

مسلم اند کوفه و موسی مانی طایان

افرین دیده و دل در موسم بهار
 دارم هر چه در دلم است
 بر پرده پای دیده کز نقش عیار
 گلستان از طرح حال ایران
 در وقت کنگر جان فراموشی
 از ناله لای شمع بر کرد کوی سار
 بر نزع اسیم ابو کرم ناز
 کردیده درختان شمرده کنگر
 گویا کشید جان منی طایان
 سرو جان حیدره بر طوطی سار
 حوشت بند بنیسه دلهاران
 رحیمی کجایان ای خسرو عکاس
 سیل آمد و امان دروادی متا
 بانگی و زلف کدو است از کاران

تاد در جان در عین میاورد و کوی
 باد بهاری از جنم بر دم شمع
 یعقوب حسنی و اندیشه کعبان
 بهوش خورشید کند بر باد
 مصر فرد و بران شور از نهان
 جان طفل ایچده خوان در مایه
 به کل جهان نور از کوی
 یوسف مرغ حاسدان بر دم شمع
 بگردلم در جوش از ویش دلم را
 جام دلم بر رخ بوش و در جنم
 زهر از وی نسوز او غشی کن

سیل خروشان روز و شب صد باران

درواری ریح و تعب بر باد آن جهان

در بسته غنچه دندان را چو می
 میاید بر توش ارباب بکس
 ز اخطا طغنه باد بهاری ز نایه
 بر کل خساره از گشت شود غیر
 سحر میا هرید از بنا گوشه جبین
 مبدد قامت و نکل او ای سیاه
 عجب آب از قمار اخطا و نکسل
 سیتش فطره ماورد بر کردان
 کرد و ششم حارین نیرنه خلیک
 وز زبان خمر دارد بارون از نهان

دانه خوی رخ ابرو ز تار آفتاب
میدرخشد از صفای آن رخ گلستان

دیده دل هاست از دانه نور جان

سپیل آینه می روشن کند دریا

قدای قامت آن سرو سیمین ۳۰ جهان و جان ایمان دل دین

قدایم تا بدم بند زلفش نه دینی دارم ای ناصح نه آیین

مرا در بهار و بهار نیست چراغ آتشین آتشک فین

جفا باشد در بار قاشقات دل آزار انکار آماجیدین

ز بس خون ریخت از دیده ایمان

بود دامن سپیل ایمان گلچین

گذرای زاده از کون و مکان ۳۱ تمایز خجسته صفای دلا

نشت پازن بر بهار مال و مال یادگیر این خجسته زاده کان

یک قدم در تزلزل تویش نیست چشم بند و پای بردارای جوان

در بهجت ره نیاید در سرت دور و در کشت خور از ایمان

باج و آفتاب و شاد و زی در گره و هر دو ان شود بر آن

از جهان گذر رویش کن نظر
اعتباری پیش بود این جهان

از نور خلق جهان بدر و دبار

سپیل و ارستی از حدین آن

اشوب جانها تازه شد از دین ۳۲ از دوری زینا جان تازه شود آشتی

عشق آتش جان است دل افروز گل آتش گل سیران ز سوزش زلفش از شمع و کون

اگرچه شوری در سرم ز آتش در بکرم اکنون تمام احکام از سوزش عشق

باشد معند سنده آتش کشتی سنده آتش زنده ام و دوزخ بود بکرم

در آتش شوری شد جان من از تن آید برسم دهری اندر و آتش دلستان

بوی رسد از بهرین باد آورده و طوبی یعقوب زلف محض و شریک خجسته ایمان

تیرین به کام کوکب آید خزان در چمن از نود و عالی بن سازد جانش ایمان

عشق است و رسوای همیشه در سبیل

سپیل است و سوزش همه در وادی تویش آن

ای قدای ز کس است تو من ۳۳ از سر زلفت خجل شکست من

از خجالت پیش ویت ای پری می پرد از چهره زنگ یا سمن

بهر شمع طوفان سوس خیال فی مثل از بهر جنت پیرین
 تارودن باشی دلم برود چون برون آئی بر ای جان تن
 مرغ روحم را شبان تن پرید تا کبر در سر زلفت وطن
 سبیل از خود دره جانان گذشت
 که تو مردی بگذر از خود جان من

ای صبا مرده به رخاں برسان خبر کل به گلستان برسان
 حال یوسف بر یعقوب بگوی قصه مصر به کفان برسان
 نقد جان ازین آشفته بگیر بر آن طره پریشان برسان
 موطیان را اشک و قدح دست با ده فوج بهستان برسان
 از وفا حال انوار ببرس در کرم خرد به در مان برسان
 در آرومی دیده صاف طبعان سر به از خاک صفایان برسان
 عرض حال که این ضعیف بر سلطان مرغان برسان
 که گدای در خود را شای بر کن از بند و ایران برسان
 قصه سبیل بر یار بگوید غرض موری به سلمان برسان

از خط سبز و چهره گلگون داده سر و دم به باره فلقون
 دل سبیل ز دشت تو جدا میطبد نفس به جاک وین
 بر سر خزان نموت ایران تا در کار دهبان کرده ن
 باشد از لعل دل کباب مرا و در شنگ سباده گلگون
 سوخت بر آتش فراق مرا جگر و دل به طرزه کون
 سر و دم ناره وطن گیرم کوه باشد راه با مونس

سبیل سوزیده در ره جانان

سیر در دو بواری مجنون

میرسد ترک صبحی خوش من ازین تاراج عقل و خوش من
 میرسد دیگر صدای آشنای از لب بیگانه کان در گوش من
 در قشای که باید در سخن و صبر با صد زبان خاموش من
 بود از گف نقد ایمان مرا کافیه دست گلگون پوش من
 یاد آیم کی یار نازنین بود و خوش زینت آغوش من
 میکند شش سر و در یکده شام دان در از بخودی بردوش من

در خم افلاک بر لب خون سیل

محو در خوش و گرازش من

دارم بنی تا چه بسین تو کل
۳۰ اردکان نرکان نرکان
رویش نگارستان صبر تو چشم
بویش نیم بهین خاکش
دول چه خوش الفی مول چه لاله
خون چو خوار لعلی القلی بافتن
دستاره حسرت زای گل لعلش
چون عشقش عقل کل روشن
چون آید از اسودی در کشش کین
از بهرین جاده کوی آشوب عقل جان
رویش بنین از گل کز لعلش کز لاله
لباس دوزخ مختلف خسار کل کین
صبار غ جان دل بمان کل کین
عیش کفارش چهل هزارین
عیش کم و جوش فزون بر لبش
جایه بنید افق فزون تر از جانش
دل حظه مهرش جان در عداوتش
دل حظه مهرش جان در عداوتش
آتش بمان افزون ایمان زعفرین
آتش بمان افزون ایمان زعفرین
هر خطه حکمی آورد بگونه یکی آورد
کینه زکی آورد بماند دلهشکن
کر که زرد جلوه گمان ادب و برکت
سازده خور ایمان مرد جان چمن

جان غریب بنوا بر جور و زور و ملامت

تندی بند خدا دور از غریز و طبع

نکته کند با پای و سخن طبع جان

نقد و بیان در آستان سیل و ان دفع جان

محمون بدشت تاربان از خاک این کین

۳۸ وادی سبناست اینجا ساربان

نافت را بهر خدا آست ران

بارک لنگست و نزل پس از

خود چه سازم تا رسم با کاروان

چون کند عشق تان در سینه جا

برده بند از سوز در میان

روحش آتش خرم شود

آرد جود و بود کده از درشان

ناگهان پیش نظر ظاهر شود

نور مال مال او در جام جان

ارحایل ماسوی فارغ کند

برده بردارند از راز نهان

در حال دوست نماید در نظر

للقین ماند در حال کان

عشق بالا دست بر فن میکند

ماید اگر کسوست عاشق عیان

عشق غیرت پیش او سیل را

وار نماید از قیود این دامن

بیاسیدم کمال دل نظر کن ۳۹ بهم در دمان ز درد ما خبر کن
 به پروانه کو از آتش شوق ۴۰ به پیش شمع سوخته سر کن
 ز پا افتادم ای باد بهار ۴۱ بجانان کو که به عاشق گذر کن
 آیا جانانقا به چه برگیر ۴۲ رنوز آتش شوقم خدر کن
 به امید رمان نیز نهال ۴۳ بگو صیاد کیم کی بال و پر کن
 ز بیدار خود از پا قدام ۴۴ الا عشقا خود ز سر در کن
 خدارا کو آن بی رحم صیاد ۴۵ که تیغ کشته ترا تیر کن
 بگو با بدی که عشقا به ۴۶ به پیش نیز او سیه سر کن
 بهر از کشتن ای دی دوت ۴۷ درین اشک خنده از هر کن
 یکش آهی ز چاک سبیل ۴۸
 قضای آسمان را بر سر کن ۴۹
 پر تو رویت عیان شد در روان ۵۰ مگر در کوشش رویت نرم جان عشقان
 دلبر ما قیو اندوه داد و خرید ۵۱ حبس جان دلفراوان از دکان عشقان
 یوسف ما نمان از دونه گفتمان ۵۲ که حال ز بیم بغیر از نشان عشقان

تو بخت طوطا در قضای آسمان ۵۳ بر آراگون و مکان بشده می عشقان
 دست دوران میکند خطه بیرون ۵۴ در آشک و لعل لخت از کج و گمان عشقان
 آتش بچران بود سوزان تر از نارجم ۵۵ همچو وصل تو بهشت جاودان عشقان
 لب پر از گشتا بهر آرا غفلت شود ۵۶
 میرود در وادرت میل روان عشقان ۵۷
 راقص جان و جانان خوشتر از جان ۵۸ نسبت روی تو با بر و قد نصرت کن
 سایه خات تو جلوه طول دارد ۵۹ جبریل دل را رسته در این سحر کن
 شکر شد ندوم از سر زش عقل صفا ۶۰ برده پیش از سر من خسته عشقان
 ناکه دل در هم آن لطف پیشان ۶۱ هیچ ارادتش هر گشته جسته عشقان
 سایه وصل تو هر چند که بر سر دارم ۶۲ لیک از فتنه بچران بملک آمان
 زهر بچران خوشتر است از نوش ۶۳ توان خسته کنش از دل خوش عشقان
 دل برالت جوان خا بهیسته شد ۶۴ لطف خندان تو شد باعث مهر عشقان
 رشته در تو شهبانم اگر داسیر ۶۵ ورنه در این بار کجا بگو عشقان
 حالیا که وفادار تو نداد اثری ۶۶ میروم از سر گوی تو بفریاد و فغان

بند تقدیر به بارشده الفت بکجو
 دایع جوان به جگرشده سهرسمان
 به لیل نفس این همه بیداد غنید
 هیچ کل بر کج نشد این همه از جبران
 ببل روضه قدسم ز تو دیدم بیداد
 کل نو آیه خلدم سده صراج خزان
 داد بیداد تو باد اور عالم دارم
 بهرم شکوه جور تو بر سر جوان
 طوطی سبیل را گشته به کفاره آمد
 بی زبان بودم و مهر تو را داد زین

مردن آسان تر است دادن جان
 یک با بجز بکسین نتوان
 بار ساز کار و بخت نژند
 دیده کرمان و سنیام سوزان
 بدلی عالی از قوی و عواست
 هر که نادیده کو بهین آسان
 طاقم برد از بازی عشق
 جگرم سوخت در بختی در زمان
 نه طیب بخت نه محرم و نه رفیق
 با که باده نمود از زبان
 نمی آید چسبیدم و باز
 می گم میل صحت جوان
 عاشق نه که عقل و عشق بهم
 جمع آید در سر آسان
 عقل شاد و عشق تنگ است
 آن صندین کیف بچمنان

جو فضاخ و شوق پرده در دست
 راز پنهان کنون شود وستان
 جان من جان من بیایستان
 جان من جان من بیایستان
 چشتم از تو غمتوان پوشید
 میتوان دل گرفت از تو چنان
 آن خست بزم سبیل در دل
 چو صفایان رفعت تو چنان

۲۳ عشوه اموزگ من که باده گزین
 آتش افروزگ من جان دل سوزان
 یکتا حور و پری از بهر پری
 کوه جاکم گداز می آموذگ من
 مرده را زنده که دل آنا شکسته
 آتشم کشته لی از نو در گزین
 دین به تاج بری غلام قباچ بری
 فز شمان باج بری شاه فیروز گزین
 بهر صف مصر و لی بهر شک بر کج
 بدی غم و غم نشد از تو گزین
 خفته بیدار گری می شایر گزین
 بیدان خوار گری می گزین بوز گزین

سبیل را رسته کنی رخ خسته کنی
 بی وفا بسته کنی غیر من یوزگ من
 بتا بهر خدا بر حال من بین
 بجاک افاده آهوی خن من بین

راز پنهان کنون شود وستان
 جان من جان من بیایستان
 چشتم از تو غمتوان پوشید
 میتوان دل گرفت از تو چنان
 آن خست بزم سبیل در دل
 چو صفایان رفعت تو چنان
 عشوه اموزگ من که باده گزین
 آتش افروزگ من جان دل سوزان
 یکتا حور و پری از بهر پری
 کوه جاکم گداز می آموذگ من
 مرده را زنده که دل آنا شکسته
 آتشم کشته لی از نو در گزین
 دین به تاج بری غلام قباچ بری
 فز شمان باج بری شاه فیروز گزین
 بهر صف مصر و لی بهر شک بر کج
 بدی غم و غم نشد از تو گزین
 خفته بیدار گری می شایر گزین
 بیدان خوار گری می گزین بوز گزین
 سبیل را رسته کنی رخ خسته کنی
 بی وفا بسته کنی غیر من یوزگ من
 بتا بهر خدا بر حال من بین
 بجاک افاده آهوی خن من بین

اگر داری شکفت از حال قری
 بستان جلوه سرو چمن بین
 بهار لاله و سیر سمن بین
 تو شیرین کاری با من کوکب بین
 سر شوریده در چاک کفن بین

بوسه قمار آهنگ از آن

نوازی غنیل سبیل قن بین

فانست این نهال طوطی چمن ۳۵
 با قیاده سبیل طوطی رخت بر چمن
 با صبور بایستی سرو سبیل طوطی
 صورت فکر سبیل طوطی
 یار تشنه خاوری رفته ظاهر دامن
 یابگر دامن سوزان دور دامن
 بجز خضر کشته بر بستان سبیل طوطی
 برقرار چمن بستان ماه کوکب بین
 ماهی چمن درون چمن چمن بین

سبیل خاقانی به هم را ندانم در کمال
 منزل آن کرد حار منظر از سر روان

۳۶
 اشک نغمه های آتش خا بدیدن
 تن جهان و جان تن هر یک خا بدیدن
 مردن تن زنده کمالی بهر خا بدیدن
 چون برون پرده پرده خا بدیدن
 گفتن اسرار از نو خا بدیدن
 دست ایجاب از شکل خا بدیدن
 انی است کویان با صلا خا بدیدن
 کلام احزان با بیت صفح خا بدیدن

دستان عشق بخون گردان شده در دست

دستان سبیل نامم با چرا خا بدیدن

۳۷
 کز بیا به مرز جلال از خوش بین
 خلق با من به کلان و بار از بین

سبیل خاقانی به هم را ندانم در کمال
 منزل آن کرد حار منظر از سر روان
 اشک نغمه های آتش خا بدیدن
 تن جهان و جان تن هر یک خا بدیدن
 مردن تن زنده کمالی بهر خا بدیدن
 چون برون پرده پرده خا بدیدن
 گفتن اسرار از نو خا بدیدن
 دست ایجاب از شکل خا بدیدن
 انی است کویان با صلا خا بدیدن
 کلام احزان با بیت صفح خا بدیدن
 دستان عشق بخون گردان شده در دست
 دستان سبیل نامم با چرا خا بدیدن
 کز بیا به مرز جلال از خوش بین
 خلق با من به کلان و بار از بین

سهرم خیزترین من است ۲۵۵ زنده و ماه دارم سخن و فرقان
 بود درین صغیر و چهره زرد بجاییم و ز تو جیه سامان
 ملاک کشته نخل قاریست لعل زرد و دوری آن ماه تابان

ای جان بر جان من سرود و کلان ۱۰ مهر و مدلمان من ای دوست کلان
 در صدد دل فرمانی که برده چشم بچشم زرم خلد بر پانی تو خوار و خسر کلان
 غلو نگار دل رانی کردم بر بیم تدعی تا بر سر من پانی یا جانکی در جان کن
 شاه تبار ای صم سرور و نه ای صم ادم جان ای صم در دمن در دمن
 سر و جان بر طرف جوی من خجسته و غم ارفاست با به کل هر کم از زبان
 در عشق سو ادم مددش و شید ام خونابه در زبان من که تو خنده گریان من
 در گوی تو قربان شوم بر آتش تیران شوم در گوی تو قربان شوم بر آتش تیران شوم
 ای جهان وفا خراب از تو ۱ آتش جان شمع و شایسته تو
 فکر و کاتب و کاتب کتاب از تو فکر و کاتب و کاتب کتاب از تو

لفظ موم را چه لفظ و کلام هم کلام از تو و خطاب از تو
 نیست خرج در میان من هم سوال از تو و جواب از تو
 زنده کی خواب و غم و غم زنده است تعبیر خواب از تو

سبیل را بی تو نیست تاب و توان
 گدازان با تو هست دایم از تو

ای جهان یک قطره از دریای تو ۱ جان با جان خاک از دریای تو
 کور و کورانه من اندر جستجوی تو ای میان جیه و دل جایی تو
 ای دل جان کاروان در کاروان ای نشان در ساحت صوای تو
 ای زینا با چهره حسن جمال و گلشن افاده هست سر بلایی تو
 ای روان عاشقان راجع و تاج بیج و تابست لطف غمزهایی تو
 ای ضیاء دیده امل نظر آفتاب روی مهر افزای تو
 ای به گشت عقل کل نازده عاقلان دیوانه و شید او
 مایه طاقت صبر و ارام و کون برادرش و لجه و زیبای تو
 قدر و مقدار می نباشد سرورا پیش سرور و قدرت غنائی تو

ای جان با جان خاک از دریای تو
 ای میان جیه و دل جایی تو
 ای نشان در ساحت صوای تو
 و گلشن افاده هست سر بلایی تو
 بیج و تابست لطف غمزهایی تو
 آفتاب روی مهر افزای تو
 عاقلان دیوانه و شید او
 برادرش و لجه و زیبای تو
 پیش سرور و قدرت غنائی تو

کوه عالم را غلطان در جای
سیل دریا بر طوفان ای تو

خوش ساختیم باغم و در داف او ۳
هر قدم موکب خیل خیل است
راست دیده و غرق غلظت کناه
جان را دوری بخت خود بین پاک
هر چند سوخت آتش شوق شکیم
در حیرت کایا جین سن اعدال
جامم بر آفتاب و بندانه میباید
جانا اگر در امکشی بهز یاد کار
خونم حلال باد اگر بعد شستم
این گشته ضعیف پاری پاک

بشنید سیل آگه نوید قدم دوست

در داد جان باز جان سوز این سو

همچو وز در سرم سودا چراغ آرزو ۴
بر رصهای ممت کن ایام آرزو

کز ساز و مهرم کافوری وصل
سپید اندازد اگر بر سر بهای وصل
رنگت بوی این گشتان نفس هم
دل بندای بوالهوس بر سر باغ آرزو

سیل نقد دین و دل در دوا اولی بخت

بوالهوس میکید از سبیل سر باغ آرزو

باز و غمره دل از ما بود و جان ۵
بگو چه چاره زمین بخت آسمان
چگونه محل لعلی رسد بواستی
سنان عاشق شوریده از چرخ آتش
بجز خیال جمال تو مونس جان نیست
ز آبرو و شرفه دارنده زک خضانت
نماز ناله بجان مانده دل فعال
فغان ز دست زمین آسمان
نمانده خیال نه ساربان مرد
نماند بیل و نیاله عیان مرد
درین جهان جوابت در جان مرد
خدا نکند غمزه صید فلک بجان مرد

رموز عاشق و عشق سیل اندوس

که کرده خدمت میخانه و معان مرد

شوق دیدارم بر فلک نقاب آرزو ۶
آفتاب بنماد دل شب گیسو

28

نقد و باغ دارم نه سر باغ باره - نه نظر بکل کشایم نه کلر خان سارده

[illegible]

منم و دل بر خون بگریخته بمان
 بر آید بوی جان بره صبا سواد
 منم و دل بر خون بگریخته بمان
 بجای اصل بدم دل خود در دانه
 دل من در آرزوی یک کدک بمان
 تو سوار باو پانی دست بر دانه
 بدلم و لغش پای برست و کوی
 بهموی پای بوست بر جای فاد
 غم سبیل عشق بمن جویم کند زبون
 شکم آید و نه افزون که تو نام انداره
 دیده ام دور از رخ آنکه تابان
 زخم دل بایم هر وی خوش ناصور
 داروی دهنم در دل دروان
 و در دل درمان او از جان شوی دور
 معاصی چنین نیست باری بمان
 چشمش خور و این خوش محراب
 دو بار خسته لعل لبش بمان
 در دلق تمام آفتاب کان شور
 خورشید خفته بیا به لاله در دنا
 دل و همجواری این شکلی بمان
 چند پنهان بمان کن لاله در دنا
 بر هر دایره حقیقت حلو به منصور
 کوی چشم حرفان غم اند غاصد
 درستان سبیل حسن بستان شهر

تو کان کفک فدا کن
 کدر آردی ترست غم

ای که دل جال زلف غنچه افراشته
 بر آید دانه در دام با افتاده
 فکر سر از سر برون کن سر بر پاشی
 کربلا انتظار با ما استاده
 هر جان آشکارا کن ترس آید
 کربا بر سرش در سرش آمده
 و دل بر سر دانه وصل
 در کوی عشق باران غم سواد
 مانده ای سبیل سرگردان برین وادی
 موبوس بر سرش باری که مست باده
 در دم از در مان کشتن ای
 جاده در دل از جان دل آواره
 کوهم آید و لاله درش لاله کند
 بود در فتنی ای آن غم غم صلابه
 بعد ازین از فکر در مان طلیعه سواد
 دل و بون اند اخم در راه شام
 و آرد جان اگر غم در غم شکار
 هر قل را در لیری و او نه لاله در دنا
 هر قل را در لیری و او نه لاله در دنا
 وقت از روز از لاله بر شد بیدار
 با غم و درد و محبت لاله در دنا
 سبیل در دشت طلبان غم و دنا
 در طریق عشق باری تابش سیاره

ای که دل جال زلف غنچه افراشته
 بر آید دانه در دام با افتاده
 فکر سر از سر برون کن سر بر پاشی
 کربلا انتظار با ما استاده
 هر جان آشکارا کن ترس آید
 کربا بر سرش در سرش آمده
 و دل بر سر دانه وصل
 در کوی عشق باران غم سواد
 مانده ای سبیل سرگردان برین وادی
 موبوس بر سرش باری که مست باده
 در دم از در مان کشتن ای
 جاده در دل از جان دل آواره
 کوهم آید و لاله درش لاله کند
 بود در فتنی ای آن غم غم صلابه
 بعد ازین از فکر در مان طلیعه سواد
 دل و بون اند اخم در راه شام
 و آرد جان اگر غم در غم شکار
 هر قل را در لیری و او نه لاله در دنا
 هر قل را در لیری و او نه لاله در دنا
 وقت از روز از لاله بر شد بیدار
 با غم و درد و محبت لاله در دنا
 سبیل در دشت طلبان غم و دنا
 در طریق عشق باری تابش سیاره

در بصره چون تو نظر اندر بصره کرده
 دور از چشمم بدو خوش در بصره کرده
 تو را از خود کردی چه اگدا شنی دل بکا
 دور از تو ای در آستانه آفرین کرده
 چشم من آهوان محراب توین گشته
 صورتش ای پسران و چه کرده
 دست بر اندر سر عالم بد نظر
 از کبریا مان و خوش شد بکار کرده

سبیل است صحرای تبسم و روز بزم و غم

روایت در آرزوی لب بر لب رسیده کرده ای

حسین آینه صانع آینه	۱	کمال صورت اسماعیل
نمایان در شال و پیشانی		مثال صانع از مینا بای
لب لب و خط لبش نموده		مثل آب حیان در سیاهی
که باین اردو است سرکش		منزه از سواهی ترشایی
مراشد گشتی صبر و اندیشه		بجو فان و افق او بای
سرکش و خوش و چه بار		و بد و بد و بد و بد و بد
قد و افق افرازد بل حبیب		مراعات تنوی و البالی
انگامی فی حب سبیل		رنگ است و غنی و الدوای

در آرزوی

تقصی دارم در سبیل که دارم
 امیدم از آن ترک سبیل

موی در شام شبای	۱	تالش در حلاب حلاب
حالت در حلاب نمایان		بود و در حلاب لایزال
ریش پستون روی خوش		به قیل و شبیه خیال
زلفها صفاتش عقل عجب		قد و صف عن الودر کمال
نظری با لحنی ناز سبیل		تبلبل با لحنی بلال بایل
را گشتم را بی حسی و لبش		ز بند عرض و جان و مایه
ز عقل و خیر و طبع و عارف		بکرمش کردم خانه خایه
نیست خاندانی نهی شهر		سدم ازاده رده لا اله
مابان شد محضت در مرایا		به اهل قاصت و قیید تعلیل
محضت راستون نیست ممکن		تعالی نه عن قیل و قال
منزه بود چون از قید و اهل حق		نمایان شد به حجاب بکمال
نموده او حسن جزو جانشین		بناشیه اشکال الخال

تقصی دارم در سبیل که دارم
 امیدم از آن ترک سبیل
 موی در شام شبای
 حالت در حلاب نمایان
 ریش پستون روی خوش
 زلفها صفاتش عقل عجب
 نظری با لحنی ناز سبیل
 را گشتم را بی حسی و لبش
 ز عقل و خیر و طبع و عارف
 نیست خاندانی نهی شهر
 مابان شد محضت در مرایا
 محضت راستون نیست ممکن
 منزه بود چون از قید و اهل حق
 نموده او حسن جزو جانشین

کودیده قاروی بماند کسی
آیا وضع دست تماشا کند کسی
بالدست خیال که حاصل می شود
کی غیر وصال تماشا کند کسی
از کیش مهرت پست نوز
خود را چرا به مهر نورسوا کند کسی
من نقدان کف تخمائی شتری
کو حسن بی زوال سودا کند کسی
کی برق حسن فرصت نظاره کی
تادیه را بروی نوینا کند کسی
نوبان شهر کردل و دین اکند
رو را چرا بجانب صحرای کند کسی

من سبیل دشت و صدم و روسوی بکر

کی سبیل دشت ز دریا کند کسی

تضع میان اقبال البقی
و عاقل دهری وانی لا ادی
و فقی عند الوشاة مدلسی
و انور ستمی عنده خضر جفاقد
ضعیفه شی بوکت مرطعیه
بهاجرتی مذکولاد متی بکری
تشلای عینی یوح بها فی
یدوب اما قلی افوح اما انش
لایا قلے فی نوا اما کثیره
نخست بهمان لاه غدها
نسخ بهاصه ری یخورد بهادر
و نشو اما افضل اضری من الخیری

عسی نغمه منها ثبت علی اثری
فمنع بها العظم الیتم الی الحسری
و بالینی قدست قبل فراها
ولما سرت غیس مجوده البدر

و اما اسبیل سائل نحو جبهها

ستاره عمارداری ساهلها فیری

سیوز دماز با دجهار سی
هر اطفاله نیر نار سی
بعد شهادت می شود معقار
آن نه سزی سگان فوندار
شخصیتاد بر سر مفتاد
جمل آید با دجهار سی
وزن شیطان و شیخ دجایی
لشکنتیست مای دادار سی
کر بهی نور سراسر ارم
ز بهار از خوان نکره ارم سی
ز سبیل اران بکوشن خوان
سند کان فیل و بنار سی
ناسزاوار با سزا کرد
سبیل دره ادی و عمارداری سی

از صحبت با کنار داری سی

وز عاشق خویش عمارداری سی

کیم پیشین که است ستم
آرشکوه اگر تو بار داری سی

فتنه ارباب دانش آفت صید لایان
چهره با هر جوان از دریا به نام
این همه غوغای عام و این شور و خروش
ناصحتها اندر سر را سودا و
ناز و افغان و زاری در دلش
را به ارض چه بگریه و شایان
ماه من از دیده ها چرخ نهان
شور عاشقانه مری تو ای شب

کره اول او نقدین دل اسیر است
عین فتنه که او دین و رسو است

مرا چون زنده کالی تو دگر
سرم را از خیال برو و فانی
مکن آلوده تیرت را به خون باخم
بتا پسند بر من تو شکست

نور

تساوت و باران راجد داند لیل
که جلوه در بند طاعت و نوازش
عنوان بهدم بیکستان در موسم
مرا از اشک حین چهره گلزار
کشم بیداد بجان ترا خدای تو انعم
ایمان از روزگار اسیر غار

خجسته که قطع طریق دکانی ۱۵
عمری به آرزوی نفس مال میزد
در شمع و است فکرو و شیرین
دل که چرخ عشق تو بینی

سیل برای خویش گشت از غدا خوش
کافور باد که حذف خدا گشت

کمان ای نهال شادمانی
برکت ای بهار زنده گلانی
اجل بر ملک حسن نه در شمعون
تو انعم در جوانی بروی از جان

نابدم کرم و مرگ خود بدم / قنار دارم ز دست نخت جان
نماند سیل از بیدار کردن

همی بالذریا بران زبانی

بلبل شیفته شتاب به گلستان / ۱۷ باش قری که بان سر و خرامان
بوی بر این بوشت شو از خوش / بختان شو جیبان که بختان
دو جیب است بره جان جهان / کدر آرجان و جهان که کمالان
سرم شمر از آیت قرآن / از سببشاد کدر تا سبیلان
خاک شیراز از آن نکر طاب / جسم پادشاهان که کمالان
ره بمنزل نذران کد از راه / خضر باید که بستره جوان

سبیل خاک نشینی ندهد بر روی

ز ره شوا که سبیل در خشان بری

کرار من این قدر چنان که بود / ۲۰ دست عیش خاطر افکار بود
سیر کلام بجهتی شاهد زبا / خوش بود از خنده و از خود
گل گشت حسن فضل کلام که بود / خوش بود از سر زشتی خار بود

از گوی تو چون نقش قدم می نشاند / کرم رافسانه بازار نمودی
سید است قنای خلاصی از این / کرد رخ زلف و کف از نمودی
این جو و جفا را که کشیدی تو ظلم / که عاشق دل خسته شد و از نمودی

کس من غم از دل ایل کنی

گر تاله و فراز است از نمودی

دخست آبادی از دم و پر شور / ۱۹ غیر از این نیست هیچ کمال
حاجه در دامن از لطف تو میاید / عاجز و مغضوم نیست از نمودی
ناله دل در خم آن زلف نشانی شد / هیچ از این عاشق شود و بده
شکر شد شدم از سر زشتی غفلت / برادر خوش از سر سر غم از نمودی

همی ندانم صبر از سبیل بر سبیل

دیده بودم نفس بلبل از این می

بست میا تا فاقه اند بی / ۲۰ دست عیش تا فاقه اند بی
آن دمی عارض شمع / معنی سالک از سبیل صبی
اجنبی قلبی بودی ملک الهی / معنی قلبی بودی لا تجنبی

ایامان فلانست معنی
 اصحاب القاب المعنی مد لغا
 صحت شنی فانیامد و دیا
 بل عود الدبر لوما بالمتی
 ان لی جبا غشوما جاذبا
 یا باقی فلانست معنی
 شات اسی و الدرام شتی
 یا قوادی کیف لم شاد بلی
 یا منی قلبی و اقصى مطلبی
 ذاع ستری منه و انضح الخلی

سبیل دمی سال فی واری الی
 عن بوی نیک الهی لم برغبی

بی یار بشر خلاستی ۲۱
 آفتابیت طلعت طایان
 بی خوش کنه کس بیوی
 بچه غیر از کاری بیستم
 ساری وصل بر تو از دلی
 تنج رازین سخن جداستی
 کس کسوف و هم دوستی
 آن نفس زنده کن شفاستی
 و هم یا جواب یا جاستی
 قمر عاشقان ملاستی

سبیل اگر از جوی ریا کردی
 در ره عاشقی کماستی

بنی نبی رصورتی جوانی ۲۲
 بنا کمان دهد جان و بر بخت
 من و کشتیکه با زود دوری
 مناع مصر را در شهر ما بود خردار
 سرم را کی عوامی سالیان با
 که دارد آشیان در سایه لوز

ال سبیل و رضوی اعتقاد شمس سالکی
 به جاد و بر دآخو کس شرار کفالی

بر آه افلاک شد بیدار ۲۳
 ریس بر دهم شد خاکش
 نباشد نسیب لیلی نمون ای بیلام
 بیاسد بر اعان لایح طایان می
 سر آج هم نه اعضای من ششانی
 تمیز در کرب بر لب طایان اولاد
 که در بر کام شد خاکش
 بیابان شد بر آه افلاکش
 که خمیازه لیلی مراد بهر باب
 که طایان ایامان است بر دم خط
 ندارد ششایم قاصد خیمه
 که دارد درین عمار طایان
 که سبیل بر ششایم امردی

عجب بود شکست از کس بهر بخت
 که سبیل بر ششایم امردی

سیرک زابت مجتبی و نوادی ۲۴ و تانت غنما قصیدی و مرادی
 سیری بانته استبان سیمیا خیار غنم زنون و نوادی
 حری تدعی الحب و قد فی حشا مصباح ربان زرنه نادری
 لمظی امیب الشوق و القصد و آخوختی سلوک و سهرادی
 اراعی غنما و التیال طوید شکوای قلبی بعلویل بیادی
 ایصفه العیش الذی و منزل تروی بدکار با غلیل و نوادی
 تعود لیلال قدضت و معاشه تشر فلوید و النفوس و نوادی
 و کیف عود الوصل و العزیز و سلی بهالت خامل و نوادی
 و آنی لیلی العیش و اصر الحشا و صارت سبانی الهوار و نوادی
 و این خیال از تو بعد عواصف
 عفت رسم داری الهی و نوادی
 بگویم سال شکم بر طوفانی ۲۵ حجاب اساد و خیمه و نوادی
 مرا در شب کوی خوشنویس رقیب و سید کرم کسبانی و نوادی
 و می رخ سبانی قلم روی کد کیم علاج بسجمل و لطف بهمان و نوادی

من از روزی که دل و عهد و نوادی ۲۶ سر و سامان تخت من و نوادی
 بعین بود و در از نو و نوادی کون بایند و من کران و نوادی
 سلطان بودم در آن چشم کادام کون این من و نوادی
 بخون عاشقان از سبک لاله و نوادی رحیم سبانی و نوادی
 که لاس و کاکل شک و خط و نوادی دور خیار و نوادی
 خط روشن بکر و صفی و نوادی میان از راه کفایت و نوادی
 کوی بند و سبانی و نوادی
 زخم خون فشان بیل و نوادی
 نزلت مبارک داری و نوادی ۲۷ دیده و دال اسر و نوادی
 غیر مقدم ای بود و نوادی در سرم و خوش جان و نوادی
 دیده زاشک کلاری و نوادی نارسد بکل کشتن و نوادی
 جره فرو زانش شمع و نوادی تحمل قامت و غناش و نوادی
 شمع خون فشان و نوادی و اقطان و نوادی
 پرده اش رخ و نوادی هر که دیدند و نوادی

سیرک زابت مجتبی و نوادی
 سیری بانته استبان سیمیا
 حری تدعی الحب و قد فی حشا
 لمظی امیب الشوق و القصد
 اراعی غنما و التیال طوید
 ایصفه العیش الذی و منزل
 تعود لیلال قدضت و معاشه
 و کیف عود الوصل و العزیز
 و آنی لیلی العیش و اصر الحشا
 و این خیال از تو بعد عواصف
 عفت رسم داری الهی و نوادی
 بگویم سال شکم بر طوفانی
 مرا در شب کوی خوشنویس
 و می رخ سبانی قلم روی کد کیم
 علاج بسجمل و لطف بهمان

زو به صومعه آتش سوخت قدر دانا
 کفتمش ایاجان روز من مکر دانا
 قد استرلی من الا کاد اغتیب
 باز چهره پنهان کرد صریحه درگاه
 من بلی روان گشتم در طبله و گشتم
 قال یاتی ذملا است للهوی الهلا
 روبرو داریش مطلق العنان وقت
 سبیل بی سرو بار در کمال هوا
 صانع صدی و ناصت استوار ۲۷
 بت محضی مکتب ابرار
 یا نانا سلیم حیکموا
 خد جند افسانه و افسون
 در جای غیاص و افلاک
 تجب العلم فطنت بصیر
 روی پرکشش آفر در بخت طریح
 گفت ثان سلطان امر در بیدار
 قدرت من مجنون طعاش لب خجالت
 روسوی سلمان کرد گشت
 گفت بخت زمان گشتم زنده گشت
 استغفر لا تصفق لانی انما جائی
 در کمال کاس ابراهیم است
 صدق الله و قلبی انما هو است
 فاقدر امتی و تر یا منی
 است هر فرق را است
 گشته محو و ریشتر است
 اغسلوا و قری دار است

سائر زائر با ر من
 لیس غیری بصقع افاتی
 بیت لاجر کلبی الی
 یکیت رقی من امانی
 لیس سوی الوجود المحض
 بکدر و سبل و آهنا بانی
 آه افسرده مارا بنودنا شیر ۲۸
 تا که این قلب گیر دانه از انکیر
 صبر ازل شد و دل از من گشت
 جاده سار جهان هر خدا بگری
 رقی ای خواجکه بعد از غمیده
 راجعیم که رسد از ملک تو گم
 کر چه صد راه خود بگویش لیکن
 ریده بان است بر راه وی از غمیده
 شاه راهی است ز ما بعد از دولت
 لیک اگر بت بردانه کند شری
 خاتم کف و ارج و صالین منی
 بدعای بحر یا بنگاه چهری
 عقد زنده گیم را یکشاید شاید
 صخری از کف خور زو است
 غم دل سبکی مشای از لای است
 تار سودای نو دارم بکلوز بگری
 سبیل چون دیده در رنگه گشت
 است بر پرده دل بهر خوش تصویر

دایم طرفیاری بی مهر و جانی ۲۱ سلطان بی حرکتی از خون گشایی
 مکار سازشویی با اعلیٰ شکران آید در دمندها تویش ازین
 قفسه نفس بلندی می کام حکمی نظم کلام او را در گوش صاحبها
 با آسیر کمالی با غیر مکره رانی سرش از نارسایی بکانه آسایش
 بجای سازشویی از چشم شوخ جان اسلام سوزیاری از زلف بلایه
 با نقد عشق سید از خلق بیایست

ویرانه شدن اردمست زلفش جان

به خاتم آتش نشاند خنجر بیدار و کوی ۲۰ که در بر نازود بسته اند جان افکاری
 برای کشش صید و نم نیر دارد جعاج و دیری دیر آشنائی ظاهر از آری
 و تم را برده و خنجر نخت چنان که نور خنجر جان می رسد خود فاداری
 منع بس کران دارم قلی در کرم بی غم جویدار و نه ام راه مزاری
 گشاد آرد و ام دارد کعبان شرم دل بویف شمال را اگر باشد جویاری
 با سید کرم و را بدگاه تو آدم سالام چه میرسی به سر دام سبزه
 چو سبیل آرد و سوری بر لبها بستم به صانع کنی طمعه نهالی کای

سینه من جریست دل در بنی افکاری ۳۱ وین تن فرسوده از غم نواده گشایی
 رفت جانان اگر نثار و بهر کوه قرار قاعم در دل شکست و در کمر طعنی
 بهتر از جان جیب جان خوشتر از جان جان بیادوستی ادم تا بایام بی
 رفت جانان کمان نیز شر طالعین تسبیح خنجر خنجر شیر و شکاری
 دست نام نشان ایست باغ خوش در کفی طرف کیهان در در کفشی
 فتنه آفرینان و آفت خلق جهان سبیل زلف محبت ز کمر طالعین

عاشق بی طاعت و لعل آتشان

دیده باشی در سایه کین الی و سوری

مان برده در برده مارا کندید ۳۲ بی برده اگر دیده رخ باریدید
 در دانه چو اشج راه در کسفت که سر حقیقت ز لب او نشید
 چنان سیاهش اگر آن فتنه تیرا آه صفت لعل دل سبید
 که طوبه او شود قیامت خودی جانها به اندر طالع مذوید
 در کوچه و سطح عشق میبود که تیر نکاشتن نشاندار سبید
 بیانی با مشرعه بر خلق نکشتی که این بیدار بر سر کوشش طعید

آه چهره غبار ده جانانه کشتی خوابه کرا ز دیده پر نم چکیده
 بهوده چو اندی نهایی نشسته
 سبک از زلف سایه نشسته

جسته نواده معنی شیشه معنی ۳۳ فیات شری ضربت معنی اودی
 جبهه قلبی انانست فربه
 لیلی احوال استخوانه بنور
 قباله بحر الیاسن مجالس
 یاقوتیه الامام باغیانته
 جبینک جنان غور کوهی
 کلامک کماله انوار تسلیمت

فان شربت حیالی رویدا فکلی
 حاصل سخن این است ای ضیاء بینا ۳۴ کین میر محنت را رختی از زبانی
 هر چه صبر و زهد زخم سینه و زخم
 دستان خون خوارم پس این

قوت و طبع کافی تربت و طبع
 صبر و طاقت حاقم غم تفلیق
 هر اگر باداری از ره وفاداری
 سزاده وفان سبیل را دوستان

رو سوی بیابان دل بطریق یونان
 جان کنم بغیرش کدیم تر سالی
 کور ششم بر کعبه ای ۳۵ در غمای بوسف ثانی
 ای غیبت ستم آهین عشق تو منهای حیرانی
 ای بروج و خم سر زلفت رخ نه در کشور مسلمان
 ای آفتاب طره کیست سر و سامان دل پرشانی
 ای اداهای چشم خور زنت هر الباب سخن جانی
 میتوان زمانه بدین دل دایم از خویش متوانی
 دامن جان جانان آسایش میتوان با جان آسایان
 دامن بوسه بر تو دشوار است تو درین کار سخت متوانی

آه من بی تو سینه های چرم
اشک من سیل رودبار

بدانور الحقیقه من مجاری ۳۶
طغفت اینهمه فی اطلال کج
سرد عشق اورا سیرابم
غلام بهت بر مخام
بشار و بانو بهر ساز کادی
منی لودست که نتواند
فصرت اسیر فیه با تیر
و صبحی سآردن الی الهی
کمی نظم دری که سفت تازی
ز محمود نیاید آری
توانی که بوز عشق ساری
به پای زان در امان ماری

توان سوخت را ز عشق آری
که عرس صدف و در عشقادی

دلبر ما بخت طرح بیوفای
آنکه ای لذت کنی که در این
لیکن این دل کشش بید روی
شد غنی فقر و کسرت ای بخت
۳۷
نمده زین اصل و فرع آشنای
دادار بندش را در این ای
میل کند سودانی صدای غایبی
علم چو سوخته در این ای

سبیل نام بر سر کوشش کند بادل خط
ک دل کم گشته در افش کانی غای

دارم امید آنکه در توبه در بادل ۳۸
زاد دل اما تو سکیم دل بکس کوی
تا که آخر را در هر دل سبیل شود
عبر حق را در دل و نه آنکه صحت
سازگار ساقی کوثر در کس که در
خون کدستی از خود آنکه عارف کامل
بود ساز کسرت طائر انگیخته خجل

سبیل را بود این حال که در سبیل

غراب لیلین ناری با لعل ۳۹
سکینی جلوه حلو هو را
ز ان نواد اما ر حبه
گرام عندم او و عت قلبی
شیدا بیت بالید اوجیدا
اکا المظرو و احوال جعل
و بان الوصل و انقطع اشدای
و لکن النوی ترا المذاقی
و فی قلبی صمیم العلب بان
متسارست من ارض العراق
گرام الحی ما را اسوا الحاسه
انا محموم حتی الاستیاقی

هرست عیدم زنی طبت شقیق
 لایق و لیس لیس لیس لیس
 فیالیت تدایونی سلمی
 کجاس صا ایا یوم التلا
 فلیس للوعی التملق الا
 کوس مدانه مکف سانی

در کشور نهدستان ما و سرود
 ۴۰ ایران توارانی ای دهر بر جان
 ما و سروریده در کشت بیابانها
 در شهر نیکو این آهوی صحرای
 صد خوس سوری دانه بدنامی
 بفرخت بودیش بکره دل
 مان طوطی فرزانه چادرین لایق
 از نبرد دسه دانه پابند شکلی
 از کجین بومیدی هر چند که کل
 او کجست بدامان صد هزار
 از لنت جسمانی فردا نم نجات
 بگذشت باستانی اینک تلخ دایه
 این سبیل بیابانی دروادی صیرا

تبر پرستگاری و بی انانی
 خبر بار برخت ای غریبی
 ۴۱ خند سیره در چشمه در شید خاک
 هر ترا به جای شده ناهید شتری
 رطل
 سیر از خانه آرد

جانار از طبت خجست سر شیده
 ناید چنین مثال ترکب غصه
 هر چند کلاک صفحا کند رقم
 چون نیک نیکم نوز اوصای
 بهرام و ارتغیه فرق حد و گذار
 تا سبیل خون روان از نهر کویر

بایست غنیمت بقی بدید
 ۴۲ و اصفا راسه علی صدر
 اشرق القلوب و جسته
 اصبح القدر مطلع الفجر
 معنی صارت الما و ی
 لیل شب بلیله القدر
 یا صلی لا تلومانی
 اتی امر و لقی عذرا
 احوق لوعه الهوی کدی
 و عیونی بد معا تجری
 مده مکتبی لها الشفت
 جیت ادری و جیت لا ادی

سال سبیل الهوی بوادریا
 لاسفی استدرع من بزی

تشتی رسیده کجای
 از کجاست کجای
 نو خجند کجای
 بعد از این خود کجای
 یون کجاست کجای
 داوود کجاست کجای
 سخی عا کجاست کجای
 و عه ام کجاست کجای
 سبیل کجاست کجای
 غنیمت کجاست کجای
 نو خجند کجاست کجای
 سبیل کجاست کجای
 سیر از خانه آرد

و لیس لیس لیس لیس
 کجاس صا ایا یوم التلا
 فلیس للوعی التملق الا
 کوس مدانه مکف سانی
 در کشور نهدستان ما و سرود
 ایران توارانی ای دهر بر جان
 ما و سروریده در کشت بیابانها
 در شهر نیکو این آهوی صحرای
 صد خوس سوری دانه بدنامی
 بفرخت بودیش بکره دل
 مان طوطی فرزانه چادرین لایق
 از نبرد دسه دانه پابند شکلی
 از کجین بومیدی هر چند که کل
 او کجست بدامان صد هزار
 از لنت جسمانی فردا نم نجات
 بگذشت باستانی اینک تلخ دایه
 این سبیل بیابانی دروادی صیرا
 تبر پرستگاری و بی انانی
 خبر بار برخت ای غریبی
 ۴۱ خند سیره در چشمه در شید خاک
 هر ترا به جای شده ناهید شتری
 رطل
 سیر از خانه آرد

بسم الله الرحمن الرحیم
این کتاب در کتابخانه
مجلس شورای ملی
ثبت گردیده است

پنجشنبه
روز دوشنبه
در غنیا

کتابخانه
مجلس شورای ملی
تهران

کتابخانه
مجلس شورای ملی
تهران

